

PATRICIA MacDONALD

Beşikten Mezara

*Çok satan kitapların yazarından
soluk soluğa okuyacağınız bir psikolojik gerilim*

epsilon®

Morgan Adair, Long Island kıyısında yer alan küçük sahil kasabasına vardığında, vaftiz oğlu Drew'ün vaftiz törenine katılmayı iple çekmektedir. Morgan ve Drew'ün annesi Claire, çocukluktan beri arkadaşlardır. Claire yakışıklı Guy Bolton'la evlendiği zaman Morgan onun nedimesi olmuş, birkaç ay sonra Claire hamile olduğunu söylediğinde bu haberi sevinçle karşılamıştır.

Fakat Morgan'ın heyecanına endişe eklenir: Drew'ün doğumundan beri Claire doğum sonrası depresyonunu atlatamamış görünmektedir. Vaftiz töreni Guy'ın kızı olduğunu iddia eden genç bir kızın beklenmedik gelişiyse yarıda kesildiğinde, Claire'in kırılgan dengesi paramparça olur. Ve Morgan birkaç gün sonra yakın arkadaşından yıkıcı bir telefon alır...

ISBN 978-9944-82-434-7

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisoyleti** com.tr

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

“Psikolojik gerilim romanlarını
seven okurları hayal kırıklığına
uğratmayacak, sürükleyici ve
tüyler ürpertici bir hikâye.”

Booklist

“Okurları merakta bırakan,
gerilimin giderek arttığı
bir roman.”

Publishers Weekly

“Merak uyandıran, ilgi çekici ve
etkileyici bir hikâye.”

Romantic Times

“Patricia MacDonald, favori
yazarlarım arasında yerini aldı.”

Tess Gerritsen

burcak

BEŞİKTEN
MEZARA

Beşikten Mezara

Orijinal Adı: From Cradle To Grave

Yazarı: Patricia MacDonald

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: İren Kori

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos, 2011

ISBN: 978-9944-82-434-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 by Patricia Bourgeau

Türkçe Yayın Hakkı: Nurchan Kesim Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BEŞİKTEN MEZARA

Patricia MacDonald

Çeviri
İren Kori

burcak

epsilon®

burcak

Bir

Morgan Adair, Captain's House'un resepsiyon masasındaki zilini çaldı. Sahibinin ortaya çıkmasını beklerken, antikalarla dolu salondan yan taraftaki verandaya çıkan Fransız kapılarına doğru yürüdü. O gün hava mevsime uygun olmayan bir şekilde ılıktı ve kapılar açıktı. Dışarı çıktı, yanık yaprakları anımsatan ve keskin kokulu tuz püskürten sonbahar havasını içine çekti. Morgan, New York'ta yaşıyor ve çalışıyordu ama sık sık şehir hayatının onu bunalttığını hissediyordu. Bazen, yanlış zamanda doğmuş gibi geliyordu. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında, sayfiye hayatına daha iyi uyum sağlardı. Bu okyanus manzaralı konukevi, az da olsa, başka bir zamanda, başka bir çağda olduğu hissini veriyordu.

Brooklyn'deki Hershman Üniversitesi'nde ihtisas öğrencisiydi. Gelecek hafta, İngiliz deneme yazarı ve feminist Harriet Martineau üzerine yaptığı doktora tezinin son araştırmasını bitirmek için İngiltere'de güzel Göller

Bölgesi'ne gidecekti. Martineau, hayatının son yıllarında Ambleside'da, Windermere Gölü'nün kıyılarında yaşamıştı. Morgan bu yüzden Knoll'da, üretken yazarın yuvası olarak adlandırdığı Viktoryen tarzı evde, biraz vakit geçirmek istiyordu. Genç kadın bunun için sabırsızlanıyordu.

Yolculuk beklentisi, orada zamanının büyük kısmını Simon Edgerton ile geçirecek olma unsuru ile daha heyecan verici hale gelmişti. Simon geçen bahar dönemi, Hershman'da ziyaretçi öğretim üyesi olarak çalışmış bir şairdi. Onun Hershman'da olduğu süre boyunca, Morgan asistanı olarak görevlendirilmişti. Akademik ilişkileri sürekli tırmanan bir flörtleşmeye dönüşmüştü. Morgan ona araştırması için İngiltere'ye gideceğinden bahsettiğinde, adam Göller Bölgesi'ne giderken eşlik etmeyi teklif etmişti. Hoşnutluğunu gizlemeye uğraşan Morgan, teklifini hemen kabul edemezdi. Çoktan Jane Austen'a yakışır bir senaryo hayal etmişti, bu romantik ortamda eski moda flörtleri kusursuzlaşacaktı. Günleri sayıyordu.

Aynı zamanda, bu deniz kıyısı şehirde, sonbahar zamanı bir hafta sonunda, bu çekici evde olmak inkâr edilemez şekilde hoştu. Bu konuk evini internetten bulmuştu, Ekim'in son zamanlarında halen açık olan az sayıda yerinden biriydi. Ve bir oda tutmuştu. West Briar, Briars olarak adlandırılan üç şehirden birisiydi. Burası, New York'un Long Island kıyı şeridiydi. Yakın komşuları, Hamptons gibi zenginlik ve prestije sahip değildi ama Briars her şeye karşın, imrenilen bir yaz mevsimi cenneti idi. Şimdi, sezon bitmiş ve West Briar dürgun, kırsal özellikli haline dönmüştü.

Evin içinden bir ses, "Merhaba," diye bağırdı. Morgan verandadan içeri girdi ve uzun boylu, şık bir saç kesimine sahip, yarım gözlükler takan ve omuzlarında asılı bir hırka olan kadına gülümsedi. Şimdi, antika cepheli masanın arkasında duruyordu.

“Merhabalar,” dedi Morgan. “Yukarı çıkmıştım ama kartımı indirmek için aşağı indim.” Daha önce kolları temiz havlularla dolu olarak kapısını çalan ve özür dileyerek lobiye tekrar geldiği zaman işlemi tamamlamak için masaya uğramasını isteyen konukevi sahibine kartını uzattı.

Otelci mahcup bir şekilde bakarak kartı aldı. “Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm Bayan Adair. Bu sabah var-dığınızda işlemi yapmalıydım. Tam anlamıyla dağıldım. Bana yardım eden kişi üniversiteye geri döndü ve bugün eşlik edecek başka biri-eski bir arkadaşın kızı-gelecek, bu yüzden aklım biraz dağınıktı. Odanız nasıl? Rahat mısınız?” diye endişeyle sordu.

“Oda çok ferah. Göz alıcı,” dedi Morgan. “Yeriniz çok güzel. Tüm yıl açık mısınız?”

Kadın başını olumsuz anlamda sallayarak “Hayır,” dedi. “Aslında bu açık olduğumuz son hafta sonu. Kocam ve ben kışları Sarasota’ya ineriz.”

“Bu, iyi bir programa benziyor,” dedi Morgan.

“Ah, öyledir. Yine de, her zaman burayı özlerim. Her zaman geri dönmekten mutlu olurum. Bu sizin West Briar’a ilk gelişiniz mi?” diye sordu.

“Hayır. Ama genellikle arkadaşımın evinde kalırım. Fakat, bu hafta sonu evlerinde bir misafir istemeyeceklerini düşündüm.”

Otel sahibi Morgan’ın kolunun altında taşıdığı beyaz bir kurdeleyle soluk mavi kaplanmış kutuya işaret etti. “A, anlıyorum. Düğün mü?” diye sordu.

“Aslında, vaftiz töreni. Ben vaftiz annesi olacağım.” Morgan bunu gururla söyledi.

“Yaa, güzel, tebrik ederim. Ve çok hoş görünüyorsunuz,” kadın onaylayan, anaç bir tonla konuştu.

Morgan, masanın arkasındaki gümüş çerçeveli aynaya göz attı. Bu sabah Brooklyn’deki dairesinden çıkarken ve

pansiyona giriş yaparken üzerinde hâlâ spor giysileri vardı. Odasında bir duş almış ve üzerini değiştirmişti. Şimdi, yansımasına bakarken, iyice toparlanmış olduğunu kabul etmek zorundaydı. Parlak, kestane rengi, uzun, hafif dalgalı saçları açıktı ve normalde işe giydiği ısmarlama ceket ve pantolonlardan vazgeçmiş, zeytinin açık tonunda kısa, esnek bir elbise seçmişti. Rengi, saçını ve tenini vurguluyordu ve elbise, bacaklarını sergiliyordu. "Teşekkürler. Bu, önemli bir gün," dedi.

Otel sahibi kartını geri verdi ve gülümsedi. "Bir vaftiz. Kesinlikle öyle. Pekâlâ, harika bir gün dilerim," dedi.

Bolton'ların garaj yolunun sonundaki posta kutusu, direğine bağlanmış mavi-beyaz balonlarla ve uzun, kıvrılan kurdelelerle süslenmişti. Bebek motifleri -çingiraklar, pusetler ve sevimli oyuncak ayılar- sonbahar meltemiyle dans eden balonların üzerinde yerlerini almışlardı. Avludaki olgun ağaçlardan düşen renkli yapraklar evin önündeki çimenlikte fırıl fırıl dönerek dansa katıldı. Claire'in gri kedisi Dusty, sayfiye evinin ön basamağında oturuyor, düşen yaprakları dikkatle izliyor, bir yaprak konarsa diye fırlamaya hazır bekliyordu. Parlak güneş, çimenlik boyunca bir dizi alacalı gölge gönderiyordu. Morgan beyaz kapıyı açtı ve taş patikadan ön kapıya doğru ilerledi. Yaklaşırken, Dusty basamaklardan zıpladı ve pencerenin altındaki zinya çiçeklerinin içindeki gizli yerinden onu izlemeye koyuldu. Morgan kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırırken, bir bebek ağlamasının zayıf, dokunaklı sesini duydu.

Bunun çok olağan bir ses olmasına, her şeyin yeni ve umut dolu olduğunun sesli bir kanıtı olmasına rağmen Morgan, bir anda midesinde gergin bir düğümlenme hissetti. Claire ve Guy'in oğulları Drew'nun eylül başındaki doğumundan beri, bu üçüncü ziyaretiydi. İlk ziyaretin-

de doğum hediyeleri, yardım etmek için güç ve mutluluk dolu bir kalple gelmişti. En iyi arkadaşının gözlerinde gerginlik görmek ise onun için bir şok olmuştu. “Onunla nasıl ilgileneceğimi bilmiyorum,” diye fısıldamıştı Claire. Bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar ise solgun yüzünde kirli lekeler gibiydi.

Bebekler hakkında bilgisiz olmasına rağmen, Morgan geceleri bebekle birlikte kalkmak dahil gücünün yettiği tüm ev işlerini üzerine alırken, Claire’in içini rahatlatmaya çalıştı. İkinci ziyaret haftalar sonraydı. West Briar’daki, tüm iyi partilere yemek servisi yapan şirketi işleten bir aşçı olan Guy onu panikle aramıştı.

“Claire banyo yapmıyor. Yataktan çıkmak istemiyor,” demişti. “Morgan, belki sen onunla konuşabilirsin. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.” Morgan, Hershman Üniversitesi’ndeki ofisinin kapısına bazı derslerini kaçıracağına dair bir not asmış ve aceleyle West Briar’a gitmişti. Guy’ın abartmadığı ortaya çıkmıştı. Dört gün boyunca Morgan ev işlerine yardım etmiş ve Claire’i her şeyin düzeleceğine dair rahatlatmaya çalışmıştı. Arkadaşını nazıkçe doktora gitmeye ve doğum sonrası depresyonu için ilaç almaya teşvik etmişti.

Bebek artık altı haftalıktı ve vaftiz günü gelmişti. Ama bebeğin ısrarcı feryatları Morgan’ı kaygılandırdı. Claire’in paniğini, huzursuzluğunu gözünde canlandırabiliyordu. Kendine, bunun işlerin yolunda gitmediğinin işareti olmak zorunda olmadığını hatırlattı. Bebekler ağlardı. Kapıya vurduktan bir an sonra Guy Bolton göründü. Guy’ın yüzündeki ifadeye bir kez bakması, durumun düzelmemiş olduğunu anlamasına yetti.

“Morgan,” dedi Guy. “Seni gördüğüme sevindim. İçeri girsene.”

Morgan, Guy’ı takip ederek içeri girdi. Samimi ve çe-

kici, deniz kenarında bir sayfiye eviydi; sıcaklık ve zarafetle dekore edilmişti. Şimdi, açıkça bir parti için hazırdu. Yemek odasındaki masa şarap kadehleri, servis tabakları, mutfak eşyaları, isim levhaları ve peçeteler ile kaplıydı. Mutfaktan, Fransız yahnisinin yoğun kokusu yayılıyordu. Ayrıca, her yerde sonbahar yapraklarıyla düzenlenmiş çiçekler ve mumlar vardı.

Partiler Guy'ın işiydi. Fransa'da eğitim almış ve Lyon'da altı yıl boyunca oldukça saygın bir restoranda çalışmış bir aşçıydı. Oradaki baş aşçı, ona ayrılırken bir Sabatier et bıçağı seti hediye etmişti. Ülkesine döndüğü zaman, Guy'a baş aşçı olması için, iyi restoranlardan birçok teklif gelmişti. O bunun yerine, Briarwood'da, Bariarlılara hizmet veren bir yemek servisi şirketi açmaya ve işletmeye karar vermişti. Ve şirketi çok başarılı olmuştu. Oğlunun vaftiz törenine hazırlanırken, belli ki, mutfakla ilgili tüm becerilerini kullanmıştı.

Morgan içtenlikle, "Guy, her şey harika görünüyor," dedi. "Yemek olağanüstü kokuyor."

Guy kaşlarını çattı ve bir elini koyu renk dalgalı saçlarına daldırdı. "Samırım hazırız," dedi. Belirgin yüz hatları, koyu gözleri, dolgun dudakları olan, zayıf, yakışıklı bir adamdı. Bugün, kolları kıvrılmış mavi bir gömlekle koyu bir pantolon giyyordu. Dar belinin etrafında aşçıların bağladığı bir önlük vardı. On sekiz ay önce, Morgan onunla tanıştığında, en yakın arkadaşı Claire'e sırlıslıkla âşıktı. O günlerde, neşesi akılda kalıcı ve sarhoş ediciydi.

"Yapılacak bir şey kaldı mı?" Morgan, hediyesini büfenin üzerindeki hediye yığınının yanına koyarak sordu. "Sen her şeyi halletmişsin gibi görünüyor."

"Belki Claire'le baş edebilirsin," dedi Guy sertçe.

"O nasıl?" diye sordu Morgan.

"Gelmek istemiyor."

“Ah, canım,” dedi Morgan. Uzandı ve parmaklarını hafifçe Guy’ın kolunun alt kısmına koydu. Adam geri çekildi. “Üzgünüm, Guy,” dedi. “Ummuştum ki...”

“Evet, ben de,” dedi Guy. Koyu renk gözleri yaşlarla doldu. Avuç içleriyle gözlerini ovdu ve derin bir nefes aldı. “Ne yapılması gerektiğini bilmiyorum.”

“Doktoruyla görüştü mü? İlaç kullanıyor mu?”

“Evden ayrılmak istemiyor,” diye cevapladı Guy. “Randevuları alıyor, ardından iptal ediyor.”

“Zor bir durum. Bunu anlıyorum. Ama doğum sonrası depresyonu yeni anne olmuş kişilerde yaygın. Bu geçecek.” Morgan bunu biraz bilirkşi havasında söyledi. Claire’in ruhsal durumu ile alarma geçmiş ve internette doğum sonrası depresyonu hakkında araştırma yapmıştı.

“Gerçekten mi?” Guy durgun bir sesle sordu.

Mutfakta fırının ayarlı saati çaldı. “İzninle,” dedi Guy. “Bunu almalıyım. Çıkmadan önce her şeyi çözmeye ve düzenlemeye çalışıyorum. Böylece insanlar geldiğinde yalnızca kendilerine servis yapabilecekler. Belki de, Drew’nun vaftiz töreninin evde yapılmasını sağlamalıydım. Ama Claire’i bilirsin. Bunu kilisede yapmak istedi.”

Morgan anlıyordu. Tüm hayatı boyunca Claire, Morgan’ın kavramakta zorlandığı çocuksu inancını korumuştı. Yakınlıklarına, birçok benzerliklerine rağmen, bu aralarında derin bir farklılık vardı. Çalkantılı, altüst olmuş çocukluğu Morgan’ı en kibar şekliyle söylenirse kuşkucu yapmıştı. Harriet Martineau’nun onun doktora tezinin konusunu olarak ilgisini çekmesinin bir sebebi, bu iyi eğitimli kadının dini öğretileri akılcı reddiydi.

Fakat Claire, kendi ve yalnız annesinin yaşadığı zor hayata rağmen inancına bağlı kalmıştı. Drew doğmadan önce Claire ondan bebeğinin vaftiz annesi olmasını istediğinde, Morgan arkadaşına kiliseye giden biri bile olmadığını ve

bebeğinin dini yetiştirilişi için güvenilecek en iyi kişi olmayabileceğini hatırlatmak konusunda vicdani bir mecburiyet hissetmişti. Claire, onun itirazlarını önemsememişti. “Bana bir şey olursa, bebeğimin, onunla her zaman ilgile-necek bir vaftiz annesi olmasını istiyorum. Ve bu sensin.”

Claire’in hamileliğinin bu son günleri, o ve kocası için ne kadar mutlu, iyimser zamanlar olmuştu. Hatta, West Briar’daki evi satıp, ikisinin de hayran olduğu Provence’e yerleşme hakkında konuşmuşlardı. Şimdi Guy’ın sesindeki şaşkınlık, gözlerindeki ıstırap karşısında Morgan’ın kalbi acıyordu. “İyi sonuçlanacak,” dedi. “Bak, onu hazırlayacağız ve orada olacak. Endişelenme,” dedi canlı bir biçimde. “Claire’i bana bırak.”

Guy ona baktı. Gözlerinde, umut ve şüphe azalıp çoğalıyordu.

“Bana güven. Ona burada olduğumu söylemeye gidiyorum,” dedi Morgan kararlılıkla. Guy mutfağa dönerken, Morgan yatak odalarına gitmek için holü geçti. Nazikçe kapıya vurdu. “Claire? Benim. Morgan. İçeri gelebilir miyim?” Cevap için beklemeden, kapıyı açtı.

Yıkanmamış çarşafların ve ekşi sütün kokusu, bayat, durgun havada aslı kalmıştı. Morgan gözlerini karanlık odaya alıştırmaya çalışarak hoşnutsuzlukla kaş çattı. Bebeğin acı feryatlarını duyabiliyordu. Tereddütle içeri girdi. Hamileliğinden önce Manhattan’da bir grafik sanatçısı olarak çalışan Claire’in üzerine lekeli gri bir tişört ve külot vardı. Yatakta oturuyordu, çarşaflar ince kalçalarının etrafında tomar halinde duruyordu, kollarında inleyen bebeği ilgisizce sallıyordu.

Morgan, “Selam tatlım,” dedi nazikçe. “Burayı biraz aydınlatırsam rahatsız olur musun?”

Claire omuz silkti. “Umurumda değil.”

Morgan, pencerelere doğru gitti ve perdeleri açtı. Sol-

gun göz ışığı odanın içine süzüldü. Sonra, yatağa yaklaştı ve kenarına oturdu. Şimdi, perdeler açıkken, Claire'in yaşılarla parlayan koyu renk gözlerini ve zarif elmacık kemiklerinden aşığı yuvarlanan, küçük köşeli çenesinden damlayan g zyaşılarını görebiliyordu. Claire onları silmeye zahmet etmiyordu.

Morgan arkadaşının yüzünün görüntüsüyle mahvoldu. "Ah, Claire," dedi. "Daha iyi değil mi?"

"Faydası yok."

Claire'in omzunu bir an sıkarak "Hadi ama," dedi Morgan yumuşak bir biçimde. "Sadece, alışmak biraz zaman alıyor."

Claire kafasını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorsun," diye ısrar etti. "Ben kötü bir anneyim. Yaptığım hiçbir şey doğru değil. Onu besledim. Altını değiştirdim. Ama ağlamayı sürdürüyor."

"İşte, izin ver ben tutayım," dedi Morgan. Bebeğe uzandığında, Claire itiraz etmeden onu bıraktı. Morgan titreyen minik vücudu omzuna bastırdı. Bebek ağlamaya ve hıçkırmaya devam etti, ama itirazlarının gücü azaldı.

"Selam, küçük adam," diye mırıldandı Morgan.

"Görüyorsun," dedi Claire. "Seninle olmayı tercih ediyor."

Morgan kaşlarını çattı. "Saçmalama. Ben sadece bir yemilim."

Claire gözlerini kapattı ve örtülerin altına geri kayd . Morgan, onu ortaokuldaki ilk günlerinden beri tanıyor-du. Okul, New York'un dışında küçük bir tarım bölgesindeydi. Babası bir diplomat olan Morgan, Malezya'da büyümüştü. Ailesi bir otel bombalama olayında öldüğünde, onu istemediği belli olan bir teyze ve enişteyle yaşamak için gönderilmişti. Morgan okulda ilk gününde, yurtdışında geçen yıllarından sonra çok şaşkın ve yabancıyd . Zayıf,

yüzü sivilceyle dolu, gözlüklü ve sınıftaki herkesten bir baş kadar uzun bir kız, yemekhanede yanına oturmuştu. Ona *Yüzüklerin Efendisi*'nden hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu. Claire. Bu Morgan'ın asla unutamadığı bir rahatlama anıydı- benzer bir ruhun açığa çıkışı.

O zamandan beri geçen yıllarda sayısız deneyim paylaşmışlardı- mükemmelden kahrediciye kadar. Ama Morgan Claire'in tek akrabası olan annesi son sınıfta öldüğü zaman bile, onu bu kadar umutsuz görmediğini düşündü.

"Guy her şeyi hazırladı," dedi Morgan.

"Biliyorum. Melek gibi davranıyor," dedi Claire. "Nasıl katlandığını anlamıyorum. Eminim benimle hiç karşılaşmamış olmayı dilerdi."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Morgan sordu. "Sana tapıyor." Konuştukça, kendi sesindeki hüznü sızıyı duyabiliyordu. Ona Simon'la olan flörtlerinden bahsettiği zaman, Claire, "Bu bana doğru görünmüyor. Demek istediğim şimdiye kadar bir hareket yapmayacak bir adam tanımadım," demişti kibar bir şekilde. Morgan, Simon'un muhtemelen protokolü bozmak istemediği, o üniversitede misafir eğitmenken, kendinin halen öğrenci olduğunu söyleyerek itiraz etmişti. Gururla, İngiltere'de birlikte zaman geçireceklerini belirmişti. Claire'in yaşamının etkileyici tutkularıyla karşılaştınca, elbette Simon'la olan flörtü donuk görünecekti.

Claire ve Guy, Guy'ın yemek servisini üstlendiği Claire'in başka bir adamla -Sandy Raymond'la- olan nişanında tanışmışlardı. Sandy, internet sitesi üzerinden iş yapan önemli bir adamdı. Bulduğu Workability adlı internet üzerinde iş bulma sitesi ile zengin olmuştu. Claire'i, sitesinin grafiklerini yapması için işe almıştı ve ardından ona kur yapmaya başlamış, bir İspanya seyahati sırasında evlenme teklif etmişti. Nişan partileri, West Briar'daki yazlık

evinde olmuştı. Bu, Morgan için hem acı hem tatlı bir durumdu. O ve Claire, bir evi paylaşmışlardı ve o gecenin bir dönemin sonuna işaret ettiğini biliyordu. Oda ve seyahat arkadaşı oldukları, sıra dışı deneyimleri paylaştıkları ve gece geç vakitte dondurma kaçamakları yaptıkları, gökyüzünde şatolar kurdukları dönemin sonu. Claire bir milyonerin karısı olarak çok farklı türde bir yaşama başlamak üzereydi. Parti göz kamaştırıcıydı. Tüm ağaçlar küçük süsleme ışıklarıyla aydınlatılmıştı, küçük bir caz topluluğu çalmış ve şampanya su gibi akmıştı.

Gece, bir ara Morgan Sandy'nin güzel evinin arkasındaki terasa çıktığında Claire'i görmüştü. Koyu pembe ipekten parti elbisesiyle taş basamaklarda duruyordu ve aşçının yemek lekeli ceketini giymiş büyüleyici bir adamla istekli, derin bir sohbetin içindeydi. Hemen ertesi gün, ona Sandy ile evlenmenin bir hata olacağından korktuğunu ve yüzüğü geri vereceğini söylemişti. Gerçekten evlenmek istediği adamla tanışmış olduğunu anlaması yalnızca bir gecesini almıştı. Guy'ın evlilik teklifi, düğünleri ve Claire'in hamileliği birbirini mutlu bir fırtınayla takip etmişti. Morgan, onun bu teslimiyetine, eminliğine gıpta ettiğini hiç saklamıştı. "Onun hayatının aşkısın," dedi. "Sen ve bu bebek."

Claire kısık bir sesle "Biliyorum," dedi.

"Bugünün kusursuz olmasını istiyor. Esas olarak, senin adına. Eğer, Guy'a bağlı olsaydı, Drew'nun vaftiz olmasıyla bu kadar ilgileneceğini düşünmüyorum."

"Biliyorum," dedi Claire bezgince. "Bu gibi aile etkinliklerinden kaçınıyor. Her şeyi benim için yaptı."

"Bunun zor olduğunun farkındayım ama kendini bunun için toparlamak zorundasın."

"Morgan, kendimi nasıl... umutsuz hissettiğimi hayal edemezsin."

Morgan, kollarındaki bebeğe baktı ve Drew'nun uyuya-

kaldığını fark etti. Dikkatlice Claire'in yatağının kenarındaki beşiğine yerleştirdi. Sonra, Claire'e döndü. "Bak, Sen ve ben her zaman birbirimize karşı dürüst olduk. Ve her zaman birbirimize zor zamanlarda yardım etmeye çalıştık, değil mi? Şimdi, bu zor bir zaman. Ama dikkatini toplarsan her şeyin üstesinden gelebilirsin. Ve ben tam buradayım, senin arkadayım. Bunu yapabilirsin." Ciddi bir şekilde konuştu. "Bunu yapmak zorundasın. Drew için."

Claire hıçkırığını serbest bıraktı. "Ah, Morgan," diye mırıldandı. "Onu çok seviyorum."

Morgan, bunu teslimiyet olarak aldı. "Elbette seviyorsun."

Bu kez gözyaşlarını silerek, "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum..." dedi Claire.

Claire'in gözyaşlarının, gergin bir huzursuzluk hissettirmesine rağmen, "Ve uğratmayacaksın. Bunu göreceksin," dedi Morgan. "Şimdi, hareket edelim." Bunu söylerken, lambayı yakmak için başucu masasına uzandı. "Toparlanalım. Sana banyoyu hazırlayacağım ve biraz ıslanacaksın. Bu arada, giysi dolabından sana giyecek güzel bir şey bulacağım. Tüm West Briar'ın en güzel görünen annesi sen olacaksın. Bana güven. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

İki

Morgan, arabanın arkasında, kendi araç koltuğuna bağlanmış olan bebeğin yanına oturdu. Claire soluk yüzüyle ve bir geyik yavrusu gibi titrek bir şekilde, arabayı kutusuz yumurtalarla doluymuşçasına süren kocasının yanında oturdu. Yine de temiz ve toparlanmıştı, koyu mavi kısa bir elbise ve bir çift sivri uçlu kısa ökçeli ayakkabı giymişti.

Morgan, oturduğu yerden Claire'in kırılğan profilini görebiliyordu ve muhtemel fırtınaya işaret edebilecek değişiklikleri izliyordu. Ama Claire sarsıntılı dengeyi sürdürüyor, güzel sonbahar günüyle ilgili yorum yapıyor ve Guy'a vaftiz töreni hakkında sorular soruyordu.

"Peder Lawrence ile konuştum. Kısa olacağına dair söz verdi. Uzun bir dua veya başka bir şey olmayacak," dedi Guy.

"Güzel," diye mırıldandı Claire ve ardından sessizliğe gömüldü.

Yanında dövme demirden kapısı olan bir mezarlığın

yanında dikilen sade, beyaz, ahşap bir cemaat kilisesinin önünde durdular. Morgan bunu ayırt etti. Ona, Claire ve Guy'ın düğünlerinin yapıldığı, eski New-England tarzı devasa kiliseyi hatırlatmıştı. Hep birlikte arabadan indiler ve yavaşça kilisenin merdivenlerinden yukarı çıktılar. Ardından kilisenin ana koridorunda ilerlediler. İki tane tahta oturma sırası ve yukarıda koro için bir balkon vardı. Bugün, balkonda bir koro yoktu. Diğer konuklar çoktan öndeki iki sırada toplanmıştı.

Morgan, kilisedeki çoğu kişiyi Claire'in düğününden tanıyordu ve arkadaşının onlar hakkında söylediği birçok şeyi hatırladı. Bebeği Guy'a verdi ve kız kardeşi Lucy'nin yanına oturdu. Guy'ın kardeşi, narin beyaz bir teni, uçuşan sarı saçları ve gözlükleri olan, kısa, tombul bir kadındı. Lucy'de genetik bir bozukluk olan Prader-Willi sendromu vardı. Bu hastalığın aşırı uçları, obezite, duygu durum bozukluğu ve zekâ geriliğine sebep oluyordu. Bununla birlikte, Lucy'de bu şartlar hafif seyrinde ortaya çıkmıştı ve normal bir zekâyâ sahipti. İki köpekle birlikte yalnız yaşıyor ve sahilten deniz kabukları topluyordu. Bunları, Shellshack adlı yerel bir mağaza için resim çerçeveleri, kutular ve diğer ıvr zıvırlara dönüştürüyordu. Eğer bir aşk hayatı varsa bile bu gizliydi, ama ailede aseksüel olabileceğine dair -Prader Willi'nin sık görülen başka bir sorunu- spekülasyonlar vardı.

Bu bozukluk baba tarafının genlerinden geçtiği için, doğum uzmanı hamileliğinin başlarında Claire'e genetik danışma önermişti. Bekleme odasında dergi okuyarak otururken, danışmanın odasından çıkan Lucy belirmiş ve Claire'in yanından onu görmeden geçip gitmişti. Claire kocasının kardeşini orada, hamile annelerin arasında görünce çok meraklanmış olmasına rağmen, bundan Lucy'ye hiç bahsetmemişti. Kız kardeşi ile az bir iletişimi olan Guy da buna bir açıklama getirememişti.

Lucy'nin diğerk tarafında oturan ve onun elini tutan kadın, Astrid, Guy'ın üvey annesiydi. Astrid'in yanındaki, Guy'ın babası Dick Bolton'du. Dick ellilerinin ortasında olmasına karşı boş hâlâ zamanlarında sörf yapmaktan hoşlanırdı ve bronz tenli, zinde görünümlü bir adamdı, hayat boyunca bir sahil hayranı olmuştu. Halen yakışıklıydı ve oğlunun daha geniş, daha kaslı bir haliydi. Dick, yirmilerinin başında ilk evliliğini yaptıktan hemen sonra sahil karşısında yıkık dökük bir bungalov almış ve bunu sörfçülerin yemek mekanına çevirerek Lobster Deniz Ürünleri adını verdi. Dick rahat bir tip, endişesi olmayan bir kişiliğe sahip gibi davranıyordu. Ama gerçekte talepkâr, sabırsız bir adamdı ve asabiyeti iki çocuğunun da ondan sakınmasına yol açıyordu. Astrid'le, çocukları anneleri kısa, şiddetli bir kanser hastalığından öldükten sonra iyileşmeleri için götürdüğü küçük bir ada olan Hollanda Antilleri'nde tanıştılar. Oteli, Az Parayla Karayip gezileri, adlı bir kitaptan seçmişti. Astrid'in ailesi buranın yerlileriydi ve küçük otelin hem sahibi hem işletmecisiydiler. Astrid, bronz tenli, biçimli bir sarışındı, platin saçlarına o zaman bile eski moda olan örgü bir taç şekli veriyordu. Resepsiyon görevinden gayrı resmi tur rehberliğine kadar her şeyi yaparak ailesi için çalışıyordu. On yaşındaki Lucy tek başında sahilde oynar ve ergenlikte olan ağabeyi dalmayı öğrenirken, Dick menekşe mavisini, sakın gözleri olan sevimli Astrid'e kur yapıyordu. Uygunsuzca kısa bir flört döneminden –yalnızca gezinin uzunluğu kadar– sonra evlenmişlerdi. Astrid bir eş ve iki tane afallamış, kızgın çocuğun üvey annesi olarak West Briar'a dönmüştü.

Claire'e göre, West Briar'daki herkes Dick'in hızla yeniden evlenmesiyle dehşete düşmüştü. Ama Astrid kocasının işine yardım etmiş ve çocuklara, özellikle Lucy'ye anaç bir şefkatle davranmıştı. Lucy'ye, kızın uygun diyeti, fizik

terapisini ve ilaçları almasını temin ederek, durumunun gerektirdiği ilgiyi yorulmaksızın göstermişti. Ayrıca, bir avukattı ve Lucy'nin rahatsızlığına yönelik konferanslara düzenli olarak katılmıştı. On beşinde olan Guy çocukların büyüğü olarak üvey annesinin sevecenliğine karşı mesafeli kalmış, ama Lucy ona çabucak bağlılık geliştirmişti.

Morgan, ayrıca Guy ve Claire'in arkadaşlarından bazılarını da fark etti. Donna Riccio ve sık sık yolda görülen bir satıcı olan kocasıyla Bolton'ların sokağının karşısında yaşıyorlardı. Bir yaşında bir çocukları vardı ve Donna, Claire'e durmadan ebeveynliğin ilk yılında ne beklemek gerektiğini anlatırdı. Fakat Drew doğduktan sonra Claire, depresyonunu itiraf ettiği zaman, kadının "Ne demek istediğini anlamıyorum. Bebeğim doğduğunda ben kendimi hep mutlu hissettim," cevabından beri, ona güvenmiyordu.

Morgan, genel olarak Fitz diye tanınan Earl Fitzhugh'ın bakışından uzak durdu. Guy'ın en iyi arkadaşıydı ve az sonra Drew'nun vaftiz babası olacaktı. Yine de ona bakmadı, yeniden onunla aynı yerde olduğu için bile yüzünü ateş basmıştı. Fitz, yerel lisede bir güreş eğitmeniydi, ona çocuksu bir güzellik veren karmakarışık saçları vardı. Claire ve Guy'ın düğününde Morgan baş nedimeyken, Fitz de sağdıçtı. O gün smokiniyle yakışıklı görünüyordu ve Morgan şık topuzuyla, kısa kesimli saten elbisesinin içindeki kıvrımlı görünümüyle kendini baştan çıkarıcı hissediyordu. Düğünü çevreleyen olaylardan etkilenerек, iki gün boyunca flört etmişlerdi, törende çok fazla şampanya içmiş ve Fitz'in arabasının arkasında ateşli, uygunsuz bir birliktelik yaşamışlardı.

Sonrasında, Morgan özellikle Guy'ın bir arkadaşıyla bu kadar düşüncesiz davranmış olduğu için, biraz utanmıştı. Ama kendine utanılacak bir şey olmadığını -bu tür şeylerin düğünlerde her zaman olduğunu söylemişti. Buna

kendiliğinden olan bir an, yerinde bir vesile olarak bakmaya karar vermişti. O zamandan beri Fitz'i görmemiş veya onunla konuşmamıştı. Şimdi, vaftiz ailesi sıfatını onunla paylaşması gerekiyordu. Bir yetişkin gibi hareket etmeyi, bu birliktelik, anlamsız bir eğlence olmuş gibi davranmayı ve bunun herhangi bir bahsinden kaçınmayı planladı. Fitz'in bakışının üzerinde olduğunu hissedebildi ama arkasına dönüp ona bakmadı.

Peder Lawrence, "Günaydın," dedi. Gözlüklü, gri saçlı papaz, Claire ve Guy'ın düğün ayinini de yönetmişti. "Bugün hepinizi burada görmek çok güzel. Vaftiz ailesi de, aileyle beraber kurnanın yanına gelebilir mi?" dedi. Morgan, pederin onu ve Fitz'i kastettiğinin farkına vardı. Ayağa kalktı ve Lucy'nin yanından geçerek oturma sıralarının dışına çıktı. Mihraba giden basamaktan tırmanırken, ona şehvetle göz kırpan Fitz'e çarpacaktı neredeyse. Ne kadar çocukça, diye düşündü; sonra basamakta sendeleyerek kızardı ve kurnada diğerlerine katıldı. Peder Lawrence vaftiz törenine başladı. Tören sorularını dinler ve cevaplarırken, Morgan gözlerini bebeğin üzerinde tuttu. Sonunda kafasını kaldırdığında, göz ucuyla gördüğü, boş balkondaki bir hareket dikkatini çekti. İçeri girdiği zaman orada kimseyi görmemişti. Ama şu an kesinlikle orada biri vardı, son sıranın gölgelerinin içinde oturuyordu. Morgan dikkatle baktı ve o vakit tanınmasıyla kaşlarını çatı.

Claire, onun yüzündeki bakışın farkına vardı. "Ne?" diye fısıldadı.

Morgan başını iki yana salladı, bakışlarını indirerek esneyen ve küçük yumruklarını sıkı Drew'ya baktı. Onunla iki veya üç kez görüşmüş olmasına rağmen balkondaki adamın kim olduğunu doğru tespit ettiğinden emindi. Ama, eğer burada vaftizde olan, Claire'in eski nişanlısı Sandy Raymond ise, Claire'in bunu bilmesini veya yukarı baka-

rak onu görmesini istemezdi. Peder Lawrence, Claire'den bebeği tutmasını istedi ve suyu çocuğun kafasına dökmeye başladı. Mucize eseri, bebek ağlamadı. Peder onun vaftiz edildiğini ilan ettiğinde ve iyi dileklerini dileyen grup alkışlamaya başladığında Claire gerçekten gülümsedi.

Alkış azaldığı zaman papaz, "Guy ile Claire ve Drew elbette, hepinizi küçük bir kutlama için eve davet etmek istiyorlar," dedi, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Herkes ayağa kalktı ve Morgan yeniden yukarı baktı ama Sandy Raymond, eğer gerçekten o idiye, görünürlerde yoktu.

Kısa bir araba gezintisiyle eve döndüler. Claire, onunla tanıştığı zaman burası Guy'ın eviydi. Dick Bolton bu sayfiye evini oğluna ve yarım mil uzaklıkta benzer bir evi birkaç yıl evvel kızı Lucy'ye vermişti. Hediyeler ileri görürlülüğünü gösteriyordu. Briar'daki mülkler şimdi genç insanların karşılayabileceğinden çok daha pahalıydı. West Briar evlerinin yanlarından hızla geçerken Morgan dışarıyı izliyordu. Park yollarında pahalı arabaları ve yemyeşil arka avlularında ihtiyatla sıkışmış yüzme havuzlarıyla her biri öncekinden daha çekiciydi.

Balonlarla süslenmiş posta kutusunu geçerek yanaştıklarında, Morgan, evin önündeki arabasının arkasına park etmiş siyah bir motosiklet gördü. Claire, "Tatlım, bu kim?" diye sordu.

Solgun, zayıf bir kız evin ön basamaklarında oturuyordu. Burnunda bir piercing vardı, pembe şeritler halinde boyanmış siyah saçları bir tokayla döndürülerek dağınık bir biçimde toplanmıştı. Bir deri ceket, kirli bir kot pantolon ve ağır siyah botlar giyyordu. İşaret parmağındaki büyük siyah oniks taşlı yüzük dahil, parmakları yüzüklerle kaplıydı. Fazla doldurulmuş bir sırt çantası merdivenler-

de, önünde, siperliğinin üzerinde kırmızı bir gül olan siyah motor kaskı ile birlikte duruyordu.

Guy arabayı durdurdu, ve çimenliğin karşısından kıza bakakaldı.

Claire, "Bu kız kim? Bizim merdivenlerimizde ne işi var?" dedi. Arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Guy, sürücü kısmından yavaşça indi. Morgan, bebeği araç koltuğundan çözdü ve omzuna kaldırdı. Ardından arka koltuktan zorlukla kalktı.

Merdivenlerdeki kız ayağa kalktı, ellerini gerginlikle pantolonuna sildi. Yavaş yavaş Guy'a doğru yürüdü, belli ki ilgisiz görünmeye çalışıyordu ama bakışı utangaç ve umutluydu.

"Guy?"

Claire bakışını şaşkınlıkla pasaklı kızdan kocasına çevirdi.

Guy'ın yüzü kül gibi olmuştu. Varlığını inkâr etmesi kıızı bir şekilde uzaklaştıracakmış gibi başını iki yana salladı.

"Benim. Eden," dedi kız. Yumuşak, Güneyli aksanı vardı.

Guy, "Eden. Burada... Burada ne arıyorsun?" dedi.

Kız zoraki görünen canlı bir gülümseme takındı. "Bir erkek kardeşim olduğunu duydum," dedi. "Onu görmeye geldim." Kız, Morgan'a yakın duruyordu. Morgan, onun sarımtırak, pürüzsüz cildini ve küçük, biraz sararmış dişlerini görebiliyordu. Morgan'a döndü, uzun zamandır yemek yememiş biri gibi berbat kokan bir nefesi vardı. Morgan'ın kollarındaki kundağı işaret etti. "Bebeği tutabilir miyim?"

Morgan içgüdüsel olarak, eliye bebeğin başının arkasını kavradı. Özür diler bir biçimde, "Ben annesi değilim," dedi. Alçak topuklarının üzerinde bocalar görünen

Claire'e baktı. "Annesi, Claire," dedi. Kız döndü ve sorarcasına Claire'e baktı.

Onun arkasında, Morgan araba kapılarının kapanma sesini duyabiliyordu. Diğer konuklar varmışlar, arabalarını sokağa park ederek eve doğru yürümeye başlamışlardı. Claire'in gözleri büyüdü ve çaresizce bakışlarını kızıdan kocasına kaydırdı.

"Sana kim bebekten bahsetti?" diye sordu Guy.

Kızın kafası karışmış görünüyordu. "Bir... arkadaş doğum ilanını görmüş. Benim bilmek isteyeceğimi düşünmüş, bu yüzden bana yolladı." Eden'in sesi yüksek ve gergin çıkıyordu. "Neden?"

"Burada olmamalıydın Eden," dedi. "Üzgünüm ama bu kötü bir zamanlama."

Claire belli belirsiz sallanmaya başladı. "Guy?" dedi. "Bu kim?"

Kız doğrudan Claire'e baktı. İnanmazlıkla başını salladı, sesi ağlamaklıydı. "Benim hakkımda bir şey bilmiyor mu?" diye sordu.

Guy, Claire'in panik dolu gözlerinden sakındı. Ümitsizce, "Claire," dedi. "O, Eden Summers. O... benim kızım."

Claire, Guy'ın yüzünden kızınkine döndü. Ardından, kederli bir hıçkırığı serbest bıraktı. Bayılmak üzere gibi görünüyordu. Morgan ona yardım etmek istiyordu ama halen bebeği tutmaktaydı. Başka bir kelime etmeden, Claire döndü ve hızla eve girdi.

Guy bir an için bu davetsiz gelen yeniyetme ile konuşma ve karısını takip etmenin arasında kalmış göründü. Ardından, kararını verdi ve yeni gelen misafirler ağızları şaşkınlıktan açık izlerken Claire'in peşinden koştu.

"Bu da kim?" Dick Bolton kafası karışmış bir şekilde sordu. Siyah dik yakalı bir kazak ve yünlü kumaştan bir ceketle günlük bir şıklığı vardı.

Astrid, kocasının kulağına mırıldandı.

“Yo, Tanrı aşkına,” dedi öfkeyle. Kıza döndü. “Bak tatlım, eğer bu aileyi tanımaya çalışıyorsan, bunu yapmanın yolu bu değil- birdenbire burada belirerek olmaz.”

“Bu onun hatası değil.” Lucy içerleyerek karşı çıktı. “Guy bir şey söylemeliydi.”

Eden’in çenesi titriyordu ama bakışı sertleşti. “Bu, benim erkek kardeşimin vaftizi,” diye sesi titreyerek ısrar etti.

Dick kafasını olumsuz anlamda salladı. “Acımasız olmak istemem. Ama Kentucky’ye geri dönmelisin... veya nereden geldiysen oraya.”

“West Virginia,” dedi kız acı bir şekilde.

“Dick, nazik olalım.” Astrid çekici aksanlı sesiyle müdafaa etti. Kederle bakarak kıza elini uzattı. “Ben Astrid. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Eden, onun elini kısaca sıktı.

Dick, “Astrid!” diye keskin bir sesle bağırdı. “Saçma. Bu kız buraya ait değil. Gitmesini sağlayamaz mısın?”

“Hayatım, burası benim evim değil.” Astrid homurdandı.

Lucy babasına döndü. Yumuşak, badem şeklindeki gözleri, alışılmışın dışında alev alevdi. “Baba! Kız bir suçluymuş gibi davranıyorsun. Burada olmaya hakkı var.”

Dick başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Fakat, büyükanne ve büyükbabası, oğlumun canına okuduktan sonra olmaz. Bu, yanlış bir şey.”

Gök mavisi örgü bir elbise giymiş Astrid, elinde kurdeli bir paket tutuyordu.

“Astrid, hediyeyi içeri götür,” dedi. “Ve sonra, benimle arabada buluş.” Dick geri döndü. Ardından, Morgan’ın bebekle durduğu yere doğru gitti. İşaret parmağıyla bebe-

ğın narin başını okşadı. “İyi bir çocuk ol, Dick Richard Bolton. Yakında tekrar seni görmeye geleceğim.”

Astrid paketi kavrayarak giriş yolunu geçti ve eve girdi.

Eden’in yüzü ifadesiz bir maske gibi donuktu. Konukların meraklı bakışlarından kaçınmak için elinden geleni yaptı.

“Lucy, tüm bunlar ne anlama geliyor?” Morgan kısık sesle sordu. “Kim bu kız?”

Lucy gözlerini devirdi. “Onu duydun. O, Guy’ın kızı.”

“Bunu daha önce nasıl duymadım? Claire, kız hakkın-da hiçbir şey bilmiyor.”

Lucy başını iki yana salladı. “Guy ona söylemeliydi. Tipik Guy işte. Başkasının duygularını önemsemez.”

“Kız West Virginia’lı olduğunu söyledi. Annesi West Virginia’da mı oturuyor...?”

“Hayır. Büyükanne ve büyükbabası orada. Onlar tarafından büyütüldü. Kimba balayı sırasında öldü.”

“Balayı mı?” Morgan haykırdı. “Guy daha önce evli miydi?”

Lucy bıkkın görünüyordu. “Yaklaşık bir haftalık. Eden doğduktan sonra evlendiler.”

Evin ön kapısı açıldı ve Astrid olmaksızın dışarı çıktı.

Lucy’nin Morgan’la durduğu yere doğru yürüdü, ayak-kabılarının topukları çimenliğe batıyordu. Kollarını Lucy için açtı ve onu kısa bir kucaklamayla sardı.

Lucy, “Zavallı Claire.” dedi. “O nasıl?”

Astrid başını olumsuz anlamında salladı ve manikürlü elinin üzerinde duran Lucy’nin küçük parmaklarını ovuşturdu. “Claire’i görmedim. Sadece ağabeyinle konuştum, birkaç saniyeliğine. O çok... üzgün. Orada bir ziyafet hazırlamış. Babanın makul olmasını umuyorum...” Astrid’in sesi canlılığını yitirdi. Arkasına, arabalarının yanında bek-

leyen, ne yapmak gerektiğinde kararsız kalmış misafirlere doğru baktı.

“Neden Eden’e karşı bu kadar korkunç davrandı?” Lucy kederle üvey annesine sordu.

Astrid iç geçirdi. “Kaba olmak istemedi. Nasıl davranacağını bilmiyordu. Durum çok... uygunsuzdu.”

Fitz, elleri haki renkli pantolonunun ceplerinde, rahat bir tavırla durdukları yere yaklaştı. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

“Hiç komik değil,” dedi Morgan fısıltıyla.

Lucy, “Üzgünüm, Astrid, ama bunun için Guy’ı suçluyorum. Bu, onun bildik davranışı. Sadece kendini düşünür, bilirsin. Belki, doğrudan eve, köpeklerime gitmeliyim.” dedi.

Astrid bir kolunu üvey kızının omuzlarına sararak, “Lütfen, Lucy,” dedi. “Bu Drew’nun vaftiz partisi. Ağabeyin bunun olacağını bilemezdi. Ona karşı bu kadar katı olmamalıydın. Senin desteğine ihtiyacı var. Bunu biliyorsun. Biz bir aileyiz. Birbirimize yardım ederiz. Değil mi?”

Lucy gönülsüzce başıyla onayladı.

“Her neyse, hayatım, birisi onun yanında olmalı. Ben, babanın isteklerine karşı çıkamam. İçeri girmeyecek misin? Benim için? Lütfen?”

Lucy iç çekti. “Tamam. Ama yalnızca Eden için üzülüyüm.” Lucy yeni bulduğu yeğenine döndü. Bir kenarda umutsuzca duruyordu, utancı elmacık kemiklerine yayılan pembelikten belliydi. “Eden, neden içeri gelmiyorsun?” diye sordu.

Eden başını kaldırmadan omuz silkti. Lucy onun yanına yürüdü ve nazıkçe kolundan tuttu. “Hadi ama. Orada yemek de var. Yemen gerekiyormuş gibi duruyorsun. Bu arada, ben senin teyzenim. Adım Lucy.”

Astrid, Lucy’ye, “İşte benim kızım.” dedi. Lucy’nin al-

nındaki tüy gibi hafif, beyaz per emlerini çekti ve oraya bir öpücük kondurmak için e ildi. Morgan istemeden de olsa iki kadının renklerinin birbirine benzediğini ve gerçekten anne-kız gibi göründüklerini fark etti. Sonra Astrid, Eden'e döndü. "Lucy teyzen sana göz kulak olacak."

"Ona göz kulak olacağım." Lucy kararlılıkla tekrarladı.

Morgan, Lucy'nin  nderli ini takip ederek tedirgince eve giren diğer konuklara katıldı. Guy, yemek takımlarının kapaklarını kaldırıyordu. "Lütfen, yemeğe ba layın," dedi, Fitz tereddüt etmedi. Tabak yı ınlarına doğru ilerledi, bir tane aldı ve b feyi incelemeye başladı. Diğer konuklar da, onu izlemeyi uygun buldular. Lucy iki tabak doldururken, Eden kapının tarafında bir iskemlede dimdik oturuyor ve bakı ına karşılık vermeyen Guy'ı izliyordu.

Morgan, odadan dışarı süzüldü ve kıpırdanmaya ba layan bebeği hole çıkardı. Drew azimle a lamaya koyuldu. "Her Şey yolunda bebe im," dedi Morgan. "Sorun yok."

Ana yatak odasının kapısını açtı. Pencereden gelen gri i ı ın lo lu unda, darmadağın yatakta, kıyafetleriyle boylu boyunca yatan Claire'i görebiliyordu. Claire yukarı baktı ve feryat eden bebeğinin görüntüsüyle neredeyse deh ete d  t .

Morgan, "Claire, sanırım beslenmeye ihtiya ı var," dedi.

Claire yatakta doğruldu ve bir doktorun muayene etmesi için soyunuyormu  gibi ilgisizce elbisesinin  n d  melerini açmaya başladı. Morgan bebeği ona verdi ve Claire onu g  s ne kaldırdı. Drew oburca emdi ve sessizle ti.

Morgan, arkadaşının yanına oturdu. Claire sersemlemiş görünüyordu. Morgan, onun sırtını acemice ovu turdu. "Claire, tüm olanlar için çok  zg n m. Ne tuhaf bir durum."

Gözyaşları, Drew'nun kafasına bakan Claire'in yanaklarından aşağı aktı. "O bir yalancı."

"Guy'ı mı kastediyorsun? Şey, bu şekilde hissettiğin için seni suçlamıyorum. Açıkçası, sana söylemeliydi."

"Evliymiş. Bir çocuğu varmış." Claire haykırdı.

"Biliyorum, biliyorum. Şoke edici. Ama her şey, yoluna girecek," dedi. "Bu, dünyanın sonu değil. Demek istediğim, herkesin bir geçmişi var. Ve Eden, sadece bir çocuk. Onu suçlayamazsın..." Bir an için Morgan yalnız ve karmaşık bir ilişkiden bağımsız olduğu için kendini memnun hissetti. "Bu yalnızca yoldaki tümseklerden biri."

Claire ona inanamayarak baktı. "Yoldaki tümseklerden biri mi? Beni aldattı. Bir daha asla ona güvenemem."

"Peşin hükümlü olma.... yani, Guy'ın sana söylemekten pişmanlık duyduğuna eminim. Ama bunu bir düşün. Tüm bunları biliyor olsaydın bile onun hakkındaki hislerini değiştirmezdi, buna eminim. Şimdi her şey olduğundan kötü görünüyor, çünkü duygusal ve fiziksel olarak çok yorgunsun. O kadar kötü değil." Morgan ısrar etti.

Oturma odasından konuşmaların uğultusu ve ara sıra kahkaha sesleri geliyordu. "Herkes bunu biliyordu," dedi Claire. "Ve kimse bana söylemedi."

Morgan, onun haklı olduğunu bilerek iç çekti. "Şey, sanırım... söylemenin kendi üstlerine vazife olmadığını düşünmüşlerdir."

Claire, "Arkamdan gülüyorlardı." dedi acı bir şekilde.

"Tatlım, öyle değil," dedi Morgan. "Kimse sana gülüyor. Aksine, Guy'ın sana söylememiş olmasına neredeyse senin kadar şaşırılmış görünüyorlardı. Şimdi bunun bir komplo olduğunu düşünmeye başlama. Bugün herkes kutlama için geldi. Gerçekten."

Drew, kendini küçük parmaklarıyla annesinin göğ-

sünden itti ve yaygaraya başladı. Claire, ona çaresizce bakıyordu. Küçük yuvarlak başını öpmek için eğildi, ama çocuk minik yumruklarını savurarak ona karşı mücadele ediyordu.

“Ne var?” Claire bebeğine bağırdı. “Ah, Drew bu ne?”

Morgan bebeği onun kollarından kaldırdı. “Belki, alının değiştirilmesine ihtiyacı vardır.” Morgan bebeği odanın köşesindeki bez değiştirme masasına taşıdı. Kollarında bu kadar hafif –nerdeyse kuş kadar- olmasından büyüldü.

Claire, duyamadığı bir şey mırıldandı.

“Efendim?” Morgan ona bakmak için dönerek sordu.

“Bunu yapamam dedim.” Claire tekrarladı. “Devam edemem.”

Morgan soğuk bir el kalbini sıkıyor gibi hissetti. Bebeği yaklaştırdı, kulaklarını annesinin sözlerinden korur gibi, elini küçük yuvarlak başının etrafına sardı. “Claire, böyle konuşma,” diye belirtti. “Böyle bir şeyi söyleme bile.”

Claire başını çevirdi, odanın penceresinden dışarı baktı. Akşamüzeri vakti gökyüzü tamamen bulutla örtülüydü, ve esinti kuvvetlenmişti. Rüzgâr, kuru yaprakları ağaçtan uzağa üflüyordu. Yapraklar dallarından ayrılarak bir an için yükseliyor ve sonra rüzgârda hâlâ çaresizce dönerek toprağa çekiliyorlardı. Claire, kafasını iki yana salladı. Yumuşak bir sesle, “Peki,” dedi. “Bunu söylemeyeceğim.”

Üç

Morgan bavulunu uçağın kalkış kapısının bekleme alanına doğru sürdü. Çantayı zırh grisi plastik sandalyelerin yanında bir kenara koydu ve sondakine oturdu. Bekleme salonu boyunca yayılmış az insan vardı. Donuk renkler giymiş orta yaşlı bir çift birkaç koltuk ötede, yüzleri ona dönük oturuyordu. Birkaç sıra arkalarında bir adam iki sandalye boyunca uzanmış, ağzı açık uyuyordu. Heathrow uçağının kalkmasına üç saat daha vardı, ama Morgan boş vakit bırakarak gelmişti. Erken gelmekten hoşlanırdı. Özellikle uluslararası bir uçuş için.

Satın almış olduğu pazar gazetesini, büyük, deri omuz çantasından çekti ama önünde açık tutmasına rağmen okuyamayacak kadar heyecanlıydı. Sonunda gazeteyi indirdi ve gözleri kapalı, önünde uzanan ayı hayal ederek oturdu. Gezeceği şahane kasabaları ve kırsal bölgeleri, tanışacağı meslektaşlarını düşündü. Harriet Martineau'nun yaşamı ve çalışmaları hakkındaki doktora tezinin anahatları be-

lirlenmiş ve bir kısmı yazılmıştı. Fakat bu seyahat gereken detayları sağlayacaktı, gözden geçirirken ve üzerinden geçerken bu görsel imgeleri zihninde tutabilirdi. Simon, haftanın başında Göller Bölgesi'nde onlar için ayırttığı, otele dönüşmüş malikaneyi tarif etmek için aramıştı. Bazı zamanlarda, Simon'la telefonda konuştuktan sonra ona söyleyecek gerçekten ilginç olan pek az şeyi olduğundan endişeleniyordu. Ama bu konuşma farklıydı. Önlerinde uzanan yolculuk için ikisi de eşit ölçüde heyecanlıydı. Tüm hafta boyunca zar zor uyuyabilmişti, heyecandan başı dönüyordu.

Başı dönüyordu ve doğruyu söylemek gerekirse kendini biraz suçlu hissediyordu. Pazar günü vaftiz partisinden sonra, erken saatlerde Captain's House'dan çıkışını yaparak West Briar'dan ayrılmıştı. Çıkış işlemlerini yaparken otel sahibi nasıl geçtiğini sorduğunda Morgan coşkuluymuş gibi davranmıştı. Gerçekte ise parti tam bir felakete dönmüştü. Claire odadan çıkmayı reddetmiş, ve misafirler bir tabak yemeği midelerine indirip çabucak ayrılmışlardı. Morgan ona bir tabak hazırlamayı denemişti ama Claire dokunmamıştı bile. Morgan, onun için kendini korkunç hissediyordu ama aynı zamanda Claire'in Guy ile olan evlilik sorunlarını düzeltemeyeceğini biliyordu. "Ben geri gelinceye kadar," demişti arkadaşına, "her şey daha iyi görünecek. Eden gitmiş olacak ve hayat normale dönecek. Göreceksin." Ağlayan Claire, geçmişte yaptığı gibi, ona kalması için yalvarmamıştı. Bir deniz kazasından sonra sağ kalmış, tükenmiş birinin su yüzünde duran bir direği bırakması gibi, gitmesine sesini çıkarmamıştı-hissiz, âciz bir şekilde.

Morgan şimdi bunu düşünmekle, neşesinin uçtuğunu hissetti ve bunu kesmek için kendini uyardı. Kendi cesaretini kırıyorsun. Bırak artık. Tüm bu sorunlar için, dön-

düğün zaman endişelenebilirsin. Şu andan itibaren sadece anın tadını çıkar. Morgan'ın gülümsemesi geri geldi. Bu mutluluğu hak etmişti. Bunu kazanmıştı. Bunun için başvurmuş, İngiltere'de araştırmasını yapmak için burs almıştı. Bu, İngiltere'ye ilk seyahati değildi ama en özeli olacaktı- bu kez Simon'la olacaktı.

Bu sadece, akademik çalışmalarından dolayı kazanmış olduğu uzun bir dizi burs ve ödüllerin en sonuncusuydu. Amcasının New York taşrasındaki evindeki mutsuzluğu terk ettikten sonra, üniversite hayatında bir kaçıştan fazlasını bulmuştu. Ait olduğu yeri fakültede ve aileyi onun gibi olan diğer öğrencilerde bulmuştu. Doktorasını aldığı anda, hep arzuladığı güvenceye ve bölümdeki pozisyon için bir şansa sahip olacaktı. Simon'ın, bir Amerikan üniversitesinde bir yer bakmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordu. Akademik çevrelerde şiiiriyle iyi tanınmıştı. Denirse, muhtemelen kendine bir yer sağlayabilirdi. Vay be, kızım, diye düşündü. Çok acele ediyorsun. Henüz yatmadınız bile. Bu seyahat nasıl geçiyor bir bak. Ama, her şey iyi giderse birlikte geçirecekleri hayatın nasıl olabileceğini hayal etmekten kendini alamıyordu.

Morgan'ın mutlu derin düşleri aniden, cep telefonunun müziği olan Alanis Morissette'ten bir şarkıyla kesildi. Çantasının ön cebinde bulduğu telefonunu dışarı çıkardı. Gördüğü yabancı numaraya kaşlarını çatarak telefonu açtı ve cevapladı. "Alo?"

Cevap yoktu-sadece ahenksiz sesler ve fısıltılar.

"Alo?" dedi yeniden.

Tanıdık bir ses hafifçe, "Morgan?" dedi.

Morgan kaşlarını çattı ve sandalyesinde doğruldu. "Claire? Sen misin?"

"Evet," dedi Claire. Sesi boğuktu.

"Nasıl gidiyor?"

Claire yanıt vermedi. "Neredesin?" diye sordu.

"Beni havaalanında yakaladın," dedi Morgan, bunu söylerken kendini dünyevi ve yapmacık hissettiğini kabul ederek. "Uçağımı bekliyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Claire.

Morgan anlık bir kızgınlık hissetti. Claire'in yeni bebeğiyle ve tüm olanlarla meşgul olduğunu biliyordu ama ona bu yolculuğu ne kadar hevesle beklediğini defalarca söylemişti. "Araştırmamı yapmaya gidiyorum. İngiltere'ye. Simon'la buluşacağım. Bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Diğer uçta sessizlik vardı. "Doğru," dedi Claire sonunda. "Bu doğru. Boş ver. Üzgünüm."

"Sorun değil. Aramana memnun oldum," dedi Morgan. "Uçağın kalkmasına saatler var. Konuşmak için zamanım var."

Claire'in tarafında sessizlik oldu.

"Claire? Neler oluyor?" diye sordu Morgan.

"Hayır. Seni aramamalıydım. Hep seni arıyorum." Claire'in bunun dışında hissiz olan sesinde gerçek hayıflanmanın bir izi vardı.

Morgan buna inanmasa da, "Sorun değil," dedi. Kendine karşı dürüst olursa, aramadan dolayı biraz... kızgın olduğunu kabul etmeliydi. Claire'in sorunları hakkında düşünmek istemiyordu. Bu günü hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu. Arkadaşı için elinden geleni yapmıştı, şimdi sadece yolculuğunu ve önündeki harika haftaları düşünmek istiyordu. Ama anında, bencillik ettiğini fark etti. Kendi sabırsızlığından utandı. Sıcak bir şekilde, "Saçmalama," dedi. "Elbette, beni aramalıydın. Nasılsın?"

"Bir şey oldu," dedi Claire.

Bu zararsız bir ifadeydi. Ama Morgan anında damarları boyunca akan gerilimi hissetti, yine de nedenini söyleyemezdi. Temkinli bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu.

“Guy,” dedi Claire. “Ve...” Sesi çatladı. “Drew.”

“Guy ve Drew’a ne olmuş ki?” diye sordu Morgan. Kalbi hızla çarpıyordu.

“Onlar... öldü,” dedi Claire.

“ONLAR ÖLDÜ!” Morgan haykırdı. Tepeden tırnağa titredi, “Aman Tanrım. Claire... Aman Tanrım.”

Karşısındaki orta yaşlı çift ona bakmak için kafalarını kaldırdılar, gözleri endişeyle doluydu.

Morgan oturduğu yerde onlara sırtını dönerek öne eğildi, telefonu iki eliyle kavradı. “Ne demek istiyorsun? Ne oldu? Kaza mı geçirdiler? Ah, Claire. Buna inanamıyorum.” Guy ve Drew öldü mü? Kısa, bencil bir an yine kendini düşündü. Yolculuğu ertelenmek zorundaydı. Eski romantik oteli tarif eden Simon’ı düşündü ve saniyesinde, böyle bir şeyi düşünmüş olduğu için utandı, oysa Drew... Morgan, vaftiz oğlunu gözünün önüne getirdi, ufak, masum bebek günler önce kollarında yatıyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve kalbine saplanan gerçek bir acı hissetti. “Aman Tanrım. Hayırrrr...”

“Kaza değildi.” Claire donuk bir sesle konuştu.

Kafa karışıklığı, kendi yaşadığı şokun arasında Morgan aniden Claire’in ağlamadığını fark etti. Bağırmadığını. Ve ardından, aynı anda Claire’in söylediği şeyi algıladı. “Kaza değil miydi? Ne demek istiyorsun? Neydi o halde? Ne oldu?”

“Morgan, sana burada ihtiyacım var,” dedi Claire.

Morgan iç çekti ve tekerlekli valizindeki elini gevşetti. “Elbette, Claire. Hemen geleceğim. Ama nasıl... Ne oldu?”

“Onlar... öldürüldü,” dedi Claire. “Cinayet.”

Morgan bir elini kalbine götürdü. Köprücük kemiğinin altında atan nabızı hissedebiliyordu. “Aman Tanrım. Bu olamaz. Kim? Nerede oldu?”

“Evimizde.”

“Tanrım, Claire. Anlamıyorum. Bu olduğunda sen neredeydin? Ah, buna inanamıyorum. İyi misin?”

Bir kez daha Claire’in tarafında sessizlik vardı. Morgan, kendini toplaması gerektiğini kavradı. Claire, belli ki, yaslanacak birine ihtiyaç duyuyordu. İsterik davranarak, ona yardım etmiyordu. İdareyi ele almalıydı. Kendini düşünmeye, sakın konuşmaya zorladı. “Sen, zarar gördün mü? Şu an neredesin?”

“Polis merkezindeyim.”

“Tamam, güzel,” dedi Morgan. “En azından güvendesin.”

“Bana sorular sordular.”

“Sorular mı? Tanrım. Bu insanların nesi var?” Morgan bağırdı. “Hastanede olmalıydın. Muhtemelen şoktasın. Bak, polislere sorularını daha sonra yanıtlayacağını söyle. Veya izin ver, onlarla ben konuşayım. Onlara anlatırım. Seninle birlikte biri var mı. Astrid? Veya Lucy? Seni hastaneye götürebilecek herhangi biri?”

“Hayır.”

“Tamam, bak. Gelip seni hastaneye veya en azından bir muayenehaneye götürmesi için birini ara.”

“Onları arayamam,” dedi Claire usulca.

Morgan, “Neden?” diye sordu.

“Polis, yalnızca bir telefon hakkım olduğunu söyledi.”

“Bir tane mi? Bu saçma...” Morgan karşı çıkmaya başladı. Ve bir an sonra, Claire’in söylediğinin korkunç ağırlığı Morgan’ın zihnine ulaştı. “Dur bir dakika, dur bir dakika...”

Claire sadece “Seni aradım,” dedi.

Havaalanı bekleme salonu yana yatmış gibi Morgan’ın başı dönüyordu. “Sen... neden bahsediyorsun? Seni sorguladıklarını mı söylüyorsun çünkü... düşünüyorlar ki sen...?”

“Beni tutukladılar,” dedi Claire.

Bu kez bir süre sessiz kalan Morgan oldu. Diğer herkes gibi masum insanların tutuklandığını, suçlandığını duymuştu. Ama bu anormal bir durumdu. Genelde, tutuklanmışsan bu, polisin suçlu olduğuna inanacak bir nedeni olduğu içindir. Veya o, şimdiye kadar böyle olduğuna inanmıştı. Ama Claire...? Hayır. Claire kocasını ve bebeğini mi öldürmüştü? Bu... imkânsızdı. Neredeyse... gülünç. Bir an için tuhaf bir rüyada olduğu ve bu aramanın gerçek olmadığı hissine kapıldı. Ama gerçektir. “Claire,” dedi. “Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum ama korkunç bir hata olduğunu biliyorum. Aman Tanrım...” Morgan, karşı duvardaki saati gördü. Oraya gitmemin ne kadar süreceğini düşündü. Kennedy’ye gitmek için havaalanı servisini kullanmalıydı. Brooklyn’e geri dönmeli ve arabasını almalıydı. Saatleri hesaplıyordu. Çok uzun sürecekti. Claire’in ona derhal ihtiyacı vardı. “Bak,” dedi. “Seninle olacak birine ihtiyacın var. Sen ve Guy’ın bir avukatınız var mıydı...?”

“Hayır,” dedi Claire. “Pek sayılmaz.”

“Tamam, dinle. Neler olduğunu bilmiyorum ama bir avukat edinene kadar polise tek kelime daha etmemen gerektiğini biliyorum. Masum olup olmamanın bir önemi yok. Bu tarz bilinmesi gereken şeyleri televizyon programlarında yeterince izlemiştik. Masum insanların başı böyle derde giriyor. Polise sadece, bir avukat oraya gelmeden önce daha fazla bir şey söyleyemeyeceğini anlat, anlaştık mı? Sonra, avukat gelince, ona her şeyi açıkla. Sana ne yapılması gerektiğini anlatacaktır.”

Claire, “Fark etmez,” dedi.

Morgan, arkadaşını boş bakışlarla başını iki yana sallarken gözünde canlandırabiliyordu. Telefonda ona ulaşabilmeyi ve onu omuzlarından tutup sarsabilmeyi dilerdi.

“Bu kesinlikle fark eder,” dedi. “Claire, şimdi beni dinlemelisin. Bu yüzden beni aradın, değil mi? Beni aradın, böylece sana yardım edebilirim. Bu yüzden, dinle. Onlara avukat istediğini söyle. Onlardan bunu istersen, bunu yapmak zorunda olacaklar.”

“Çok geç,” dedi Claire.

“Çok geç değil,” diye karşılık verdi Morgan. “Yalnızca, onlara bunu söyle. Bir avukat istediğini, artık başka soru cevaplamayacağını veya konuşmayacağını söyle. Elimden geldiği kadar çabuk oraya geliyorum.”

“Onlara çoktan anlattım.”

Morgan’ın kalbi berbat bir tereddüde düştü. “Onlara ne anlattın?”

“Bunu benim yaptığımı,” dedi. “Onları ben öldürdüm.”

Dört

“Ne?” Morgan güçsüzce sordu.

Arka planda gürültü ve yükselen sesler vardı. Claire’in boğuk sesini- donuk ve kasvetli- duyabiliyordu. Claire ve sert bir erkek sesi arasında bir konuşma geçiyordu; ardından Claire telefona döndü. “Gitmem gerekiyor,” dedi neredeyse çocuk gibi bir sesle. “Senin dediğini yaptım. Bir avukat istediğimi söyledim.”

Arka plandaki erkek sesi, “Gidelim,” diye gürledi.

“Şimdi gitmem gerek. Beni bir nezarethaneye koyuyorlar,” dedi Claire. “Lütfen acele et Morgan. Lütfen, sana ihtiyacım var.”

Morgan’ın ağzı o kadar kuruydu ki, bir ses çıkarabilecek mi diye merak etti. “Geleceğim,” demeyi denedi. Ama, Claire cevap veremeden, hat kesildi.

Morgan telefonunu sertçe kapadı ve omuz çantasına geri koydu. Bir süre orada bekleme odasının zeminindeki sanayi görünümlü halıya bakarak oturdu. Koridorun öbür

tarafındaki orta yaşlı kadın eğildi ve yüzünü inceleyerek onunla konuştu. "İstemedem kulak misafiri oldum. İyi misiniz?" diye sordu.

Morgan gözlerinde afallamış bir ifadeyle, kadının anlayışlı bakışına karşılık verdi. Bir an sonra, "Hayır," dedi. "Hayır." Titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı ve tekerlekli valizinin sapını kavradı. "Hayır. Gitmem gerek."

Kısa bir duraksamadan sonra, bilet kesme mahalline gitti, hâlâ kimse yoktu. Burada çalışan tek görevliye "Affedersiniz," dedi.

Kusursuz makyajlı, atkuyruklu zenci bir kız olan bilet görevlisinin üzerindeki isim etiketinde Tanisha yazıyordu. Kafasını kaldırarak Morgan'a baktı. "Evet?"

"Benim... bu uçakta olmam gerekiyordu," dedi Morgan. "Londra'ya."

"Evet."

"Gidemeyeceğim. Buradan çıkmalıyım."

"Hasta mısınız?" diye sordu kız.

Morgan kafasını olumsuz anlamda salladı. "Az önce bir telefon aldım. Bir ölüm... ailede," dedi.

"Üzgünüm." Tanisha isimli kız, nazik bir tonla sordu. "Uçuşunuzun tarihini mi değiştirmemi istiyorsunuz?"

"Yo, hayır." Zihni, Claire'den az önce duyduğu itiraf-tan kaçınmak ister gibi dörtlüye koşturuyordu. Dış dünya ona gerçek değilmiş gibi geliyordu, sanki tanıdığı her şey sadece aldatıcı bir dış görünümdü. Bildiği her şey yalandı. Ceketinin cebini el yordamıyla aradı ve uçuş kartını Tanisha'ya uzattı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayır. Yalnızca iptal edin. Beni listeden çıkarın."

Morgan bekleme salonunu terk edecekken tereddüt etti ve uzaktaki sandalyelerden birine oturdu. Birine anlatması gerekiyordu, bu konuda konuşmalıydı. Cep telefonundan

saatine baktı, zihninde bir hesaplama yaptı ve Simon'un numarasını çevirdi.

Üçüncü çalışta Simon cevap verdi. Sesi tiz ve uzaktan geliyordu. Morgan, arka plandaki müzik sesini, konuşan ve gülen insanları duyabiliyordu. Sesi titriyordu, "Simon," dedi. "Benim, Morgan."

"Morgan?" Simon memnun olmuş bir sesle konuştu. "Seni zar zor duyabiliyorum. Belgravia'da içkili bir parti-deyim. Bu insanlara bayılırdın. Bekle, başka bir odaya geçiyorum..."

Adamın, yakında arkadaşlarıyla tanışacağı çıkarımı teselli ediciydi. Morgan, hattın diğer ucundaki seslerin azaldığını duydu ve ardından Simon geri geldi. Sesindeki huzur verici İngiliz aksanı Morgan'da ağlama isteği uyandırdı. "Şimdi devam edebiliriz. Sadece bir saniye... tamam. Şey, sesini duymaktan memnunum ama şimdiye dek havaalanına gitmiş olman gerekmez miydi?"

"Havaalanındayım," dedi Morgan. "Ama çıkmak zorundayım. Ben... gelemiyorum. Bu gece değil."

Derin bir sessizlik oldu. "Gelemiyor musun? Morgan, sorun ne? Neden?"

Morgan derin bir nefes aldı. "En yakın arkadaşım, Claire az önce beni aradı. Sana bahsetmiştim, hatırlarsın. Yeni bebeği olmuştu."

Adamın tarafında sessizlik vardı.

"Ben vaftiz annesiydim."

"Ah, evet," dedi Simon. "Doğru."

"Claire tutuklandı. İkisi de öldü. Bebek ve kocası. Polis'in düşüncesine göre o..." Morgan ağlamaya başladı.

"Ne?" dedi.

Morgan iç çekti. "Claire'in... onları öldüren kişi olduğunu düşünüyorlar."

“Yüce Tanrım. Bu korkunç,” dedi Simon. “Tamam, tamam. Şimdi, sakın olalım.”

“Bu korkunç,” Morgan hıçkırdı.

“Şüphesiz üzgünsün.”

“Claire benim en yakın arkadaşım. Benim için bir kardeş gibi.”

“Ama geziyi neden iptal ettiğin konusunu yeterince anlamadım. Demek istediğim, sen avukat değilsin. Onun için yapabileceğin pek bir şey yok.”

“Ona destek olabilirim,” dedi Morgan kızgınlıkla. “Başka kimsesi yok.”

“Şey, elbette,” dedi Simon, sakinleştirici bir şekilde. “Bu doğru tabii. Ama bu... durumların çözülmesinin uzun zaman alabileceğini anlamalısın.”

Morgan sessiz kaldı.

“Peki, demek istediğim uzun zaman alır. Bu açık.”

Morgan, “Seni rahatsız etmemeliydim,” dedi. “Gitmeliyim.”

“Dur, kapatma. Sakin ol. Kaba davrandım. İnsan böyle bir zamanda kendini düşünemez. Ben yalnızca biraz... hayal kırıklığına uğradım. Ben, dört gözle bekliyordum... seyahatimizi.”

Morgan başıyla onayladı ama konuşmadı. Bir parçası “ben de” demek ve bir parçası ona bu kadar duygusuz olduğu için bağırıp çağırmak istiyordu.

“Bir şok yaşadık. Neden beni daha fazlasını öğrendiğin zaman aramıyorsun,” dedi Simon nazikçe. “Bunu halledeceğiz. Belki yeniden rezervasyon yaparız.”

Morgan kalbinin buz kestiğini hissetti. “Dediğin gibi, bu uzun zaman alabilir.”

Simon yanıtını değerlendirirken sessizdi. Sonunda, konuştu. “Durumlar sıkça değişir. Sadece bekleyelim ve neler olduğunu görelim. Anlaştık mı?”

Morgan, West Briar'ın merkezine ulaşana kadar alacakaranlık olmuştu. Daha önceki ziyaretlerinde, sahilde yürümüş, çarşıda mağazaları gezmişti ama polis merkezinin nerede olduğuna dikkat etmeye hiç lüzum duymamıştı. Köpeğiyle yürüten yaşlıca bir adamın yanında durdu ve ondan tarif etmesini istedi. İtfaiye istasyonundan cadde-nin karşısına geçince tarihi bir binanın ana polis merkezi olarak kullanıldığı ortaya çıktı. Muhabir ve haber minibüslerinin toplanmış olduğu binanın dışındaki kaldırım-daki kargaşa yüzünden, muhtemelen tarif olmadan da yeri bulurdu. Morgan arabasını birkaç blok uzakta park etmek zorunda kaldı ve girişe ulaşmak için basın temsilcilerinin arasından dolanarak yola daldı.

Polis merkez binasının yıkık dökük, şekilsiz cephesi yakın komşularınıninkine- bir müze ve bir pastane- benzi-yordu. Ama Morgan kapıyı çekerek açtığı anda, binanın yalnızca dış yüzeyinin tarihi tarzda olduğu anında belli oldu. İçeride ise, son model donanımlar, denetim kameraları, harıl harıl çalışan bilgisayarlar ve ergonomik ofis mobilyalarını dahil ederek bina yenilenmişti. Beyaz saçlı nöbetçi polis, Morgan'a ne aradığını sordu.

Morgan kaşlarını çatı. "Ben buraya... Claire Bolton'u görmeye geldim."

Claire Bolton'un kim olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Nöbetçi polisin kanlı canlı yüzü biraz daha kırmızılaştı ve gözleri kısıldı. "Başka bir muhabir misin? Sizlere söyledim. Mahkûmla röportaj yapılmayacak."

Mahkûm. Morgan kelimeyi zihninde evirip çevirdi. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl Claire'den bahsediyor olabilirdi? "Hayır," dedi. "Ben, muhabir değilim. Ben onun..." 'Arkadaşı' demeye hazırlanıyordu ama kendini hemen durdurdu. Salt arkadaşlık, büyük olasılıkla ona, en meşhur

mahkûma ulaşımı sağlamayacaktı. Bundan oldukça emindi. “Ben kız kardeşiyim,” dedi.

“Adınız ne?” Nöbetçi polis sordu.

“Morgan Adair.”

“Ve kız kardeşisiniz?” Adam şüphyle sordu.

Morgan başıyla onayladı. “Beni aradı ve gelmemi istedi. Şehre az önce vardım.”

“Bir dakika bekleyin,” dedi. Masasındaki telefonu kaldırdı ve konuştu. “Evet, kız kardeş olduğunu söylüyor. Morgan.”

Nöbetçi polis bekledi ve ardından başıyla onayladı. “Pekâlâ,” dedi. Telefonu geri koydu ve Morgan’a döndü. “Onu alıp şehir hapishanesine götürecek olan araç yolda. Gelene kadar onunla görüşebilirsiniz. Ama bu kadar.”

“Teşekkür ederim,” dedi Morgan mütevazı bir tavırla.

“Hardiman!” diye bağırdı adam.

Tıknaş bir kadın memur masaya yaklaştı. “Evet efendim.”

“Bu hanımı kız kardeşine götür. Bolton denen kadın.”

“Peki efendim.”

“Aşağıda onunla kal. Hücreye girebilir ama içeri girmeden önce ve çıkacağı zaman tekrar, üzerini ara. Onu vilayete nakletmeden önce burada rezalet çıksın istemeyiz.”

Memur, “Evet efendim,” dedi. Kırklı yaşlarda, akne izleri olan ve köşeli bir yüze sahip bir kadındı. Resmi bir tavırla Morgan’a döndü. “Benimle gelin.”

Morgan, dik duruşlu memuru avucunu bir tarayıcıya koyarak açtığı, bir dizi kilitli kapıdan geçerken takip etti. Girişte hemen, iki tarafta da kapısı olmayan bir banyosu ve sonra iki tanesi bir tarafta olmak üzere dört tane parmaklıklı hücresi bulunan, yeni boyanmış bir odaya girdiler. Baştaki iki hücrede kimse yok gibiydi. Morgan’ın içinden seslenmek geldi ama kuralları ihlal etmek istemi-

yordu. Ayakkabılarını çıkardı ve memur tarafından aletle arandıktan sonra üzerinin elle aranmasına rıza gösterdi. Kıpırdamadan durması söylendiğinde buna uydu. Memur Hardiman, soldaki uzak hücreye gitti.

Ters bir şekilde, “Kız kardeşin geldi,” dedi.

Cevap yoktu. Morgan’a durduğu yere gelmesi için işaret etti. Kalbi hızla atan Morgan hücrenin kapısına yaklaştı. Memur Hardiman bir kart anahtarla parmaklıkları kapının kilidini açtı ve Morgan’a içeri girmesi için bir işaret yaptı. Morgan girdikten sonra, arkasından çarparak kapattı.

“Ben, tam buradayım,” dedi. “Hiçbir yere gitmiyorum. Ve ne zaman çıkman gerektiğini sana söyleyeceğim.”

Morgan uysalca, “Teşekkürler,” dedi..

Hücre, odada pencere olmamasından dolayı koridor-dan daha karanlıktı. Duvarlar yeni boyanmış görünüyordu, yine de müstehcen duvar yazıları tarafından tahrif edilmişti. Belli ki sadece kısa tutukluluk için amaçlanmış bir yerdi. Hücrede küçük metal bir masa ve yatak vardı ama tuvalet veya lavabo yoktu. Claire, kendi lekeli bluzunu ve kot pantolonunu giyyordu, karyolanın ucunda oturuyordu. Kısa, katlı kesimli saçları sönük ve parlaklıktan yoksun görünüyordu. Gözlerinin çevresinde koyu renkli halkalar vardı. Kusursuz cildi, loş ışıkta balmumu gibiydi. Büyük, koyu gözleri küçük hücreye giren Morgan’a sabitlenmişti.

Şimdi, yüz yüze gelince Morgan bu tanıdık bakışla buluşmaktan korktu. Claire’in gözlerinin içine baktığında bildiği kişiyi göremeyeceğinden korktu. Tanıdığı kişiyi. Havaalanından eve giden ve West Briar’a olan tüm yol boyunca Morgan, ondan duymuş olduğu kelimeler hakkında düşünmemeyi denerdi. “Bunu ben yaptım. Onları öldürdüm.” Hikaye çoktan radyodaydı ve Morgan, kendini istasyonu değiştirmeye zorlamıştı. Sonunda, günün

korkunç olaylarının çeşitli yeniden anlatımlarından sakınmak için iPod'unu açmıştı.

Şimdi, bir hapisane hücresinde Claire ile kilitliydi ve artık bir sakınma mümkün değildi. Sevgili arkadaşına baktı. Claire karyoladan kalktı, hücrenin karşı tarafındaki Morgan'ın yanına geldi ve kollarını ona doladı.

"Tanrı'ya şükür ki buradasın," diye fısıldadı. Sonra bir hıçkırık koyuverdi.

Morgan, Claire'in üzerindeki bluzdan bebek pudrası ile karışmış kurumuş süt ve kusmuk kokusunu alabiliyordu. Zihninde, Drew'nun minik yüzünü, gül goncası dudaklarını ve küçük ışıltılı gözlerini gördü ve Claire'in kolları onu sararken, kaskatı kesildiğini hissetti. Ellerini hafifçe onun titreyen sırtına yerleştirdi. Normalde, Claire'in kederi onda ağlama isteği uyandırmaya yeterdi. Ama bugün değil. Sorular zihninde kovandaki arılar gibi vızıldıyordu. Acaba Claire Guy ve Drew'yu kaybindan dolayı mı ağlıyordu? Veya burada, bu hücrede bir mahkûm olduğu için mi? Eğer ölümlerinden sorumluyorsa, sevdiklerinin arkasından ağlamak... ters görünüyordu.

Morgan'ın tereddüdünü sezmiş gibi, Claire kollarını indirdi ve bir adım geriye gitti. Kollarını dar göğsünde kavuşturdu ve üşüyormuşçasına kollarını kendi kendine ovaladı. "Otursana," dedi, sandalyeyi göstererek.

Morgan başıyla onayladı. Sandalyeyi masanın altından çekti ve oturdu. Kuru dudaklarını yaladı ve kendini izlemekte olan Claire'e göz attı. "Üzgünüm. Ben sadece deniyorum..." Morgan'ın sesi canlılığını yitirdi.

Claire, yatağın kenarındaki yerini geri aldı. Ellerini ovuşturarak kucağında kenetledi.

"İyi misin?" Morgan sordu. "Yani, fiziksel olarak."

Claire konuşmadan başını sallayarak onayladı.

"Avukat geldi mi?"

“Evet,” dedi Claire.

“Adam ne söyledi?”

Claire ellerinin arkasıyla gözlerini ovuşturdu. Sonra derin bir nefes aldı. “Bir kadındı. Adı Noreen. Noreen... bir şey. Bir kart bıraktı. Orada, masanın üzerinde.”

Morgan aşağı baktı ve anında krem renkli kartviziti gördü. “Noreen Quick, avukat.” Bu adresinin üzerinde yazılıydı.

“Noreen, o halde,” dedi Morgan. “Ne söyledi?”

“O hamile,” dedi Claire, ve gözleri yaşlarla doldu. “Her an bebeğini doğurabilir.”

“Claire!” Morgan sertçe konuştu. “Ne söyledi. Senin davanla ilgili.”

Claire kafasını iki yana salladı ve iç geçirdi. “Polise itiraf ettiğim için bunun zor bir dava olduğunu söyledi. Gerçekten, Morgan söylediklerinin çoğunu hatırlayamıyorum. Öyle bitkinim ki. Sürekli bir sakinleştirici veya beni yere yıkacak bir şeyim olmasını diliyorum, böylece uyuyabilirim. Burada bana hiçbir şey vermeyecekler.”

Morgan akıl dışı bir öfke parlaması hissetti. Sakinleştirici mi? Tüm olanlardan sonra tek düşünebildiği bu muydu? Nasıl kocanı ve çocuğunu öldürdüğünü kabul eder ve ardından avukatının tavsiyesini unutursun? Herhangi bir suretle nasıl kabul edersin ve yalnızca uyumayı istersin? “Boş ver,” dedi soğuk bir biçimde. Kartı kendi ceketinin cebine attı. “Onunla konuşacağım.”

Claire ona minnetle baktı. “Yapar mısın?”

Gerginlikle, “Evet, elbette,” dedi Morgan. “Buraya yardım etmek için geldim.”

“Tanrı’ya şükür ki buradasın,” dedi Claire. “Dünyada başka kimsem yokmuş gibi hissediyorum. Guy’ın ailesi bana yardım etmeyecektir.”

Morgan sivri bir dille, “Onları suçlayamazsın,” dedi.

Claire sararmış benzinin altından kızardı ve bakışlarını kucığına indirdi. "Hayır," diye mırıldandı. "Elbette, suçlayamam."

Bu tanıdık eğik başa bakarken, Morgan ani, beklenmedik bir şefkat dalgası hissetti. Bu doğru olamazdı. Bir hata olmalıydı. Bu karşısında duran, çılgın bir katil değildi. Bu, yatakhane, apartman dairesini ve seyahatte otel odalarını paylaştığı Claire'di. Birlikte saçına gölge attığı, yaşamın anlamını tartışırken uzun yürüyüşler yaptığı, ortaokulda ikisinin de âşık olduğu fen öğretmenini nasıl gizlice takip ettiklerini hatırlarken ağlayana kadar kahkaha attığı Claire'di. Ona bir kardeşten daha yakın olan Claire'di.

"Ah, Claire," Morgan yalvardı. "Bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle bana. Yani, sen kimseyi öldüremezsin. Bırak bebeğini..."

Claire sessiz kaldı. Yanağından bir gözyaşı damladı.

"Bu nasıl oldu? Sadece ne olduğunu anlat..."

Claire, başını ellerinin arasına aldı. "Bana tüm bunları tekrar söyletme."

"Neden?" Morgan bağırdı. "Neden böyle bir şey yaparsın ki?"

Claire gözlerinde azapla ona baktı. "Nedenini bilmiyorum. Zihnimde sürekli tekrar ediyorum. Yani, bebek çok... yaygaracıydı. Ve Guy... onu kovdum. Kızı hakkında yalan söylediği için çok kızgındım."

"Bir dakika," dedi Morgan. "Eğer, onu kovduysan, nasıl evde bulunuyordu?"

Claire omuz silkti. "O gece eve geri gelmesine izin verdim. Misafir odasına. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyordum ama ona her baktığımda..."

Morgan kuşkuyla, "Yani onu bu sebeple mi öldürdün?" dedi. Bunu söylediğinde bile çok mantık dışı görünüyordu. İmkânsız. "Eden yüzünden mi?"

Claire başını iki yana salladı. "Belki. Emin değilim."

"Anlamıyorum." Morgan feryat etti. "Nasıl..." Nasıl yapabildin, demek istedi.

Claire yanlış anladı. "Bu sabah çok erken kalktım. Hâlâ karanlıktı. Banyodaydım. Drew'la birlikte. Küvetteydi."

"O saatte bebekle banyoda ne yapıyordun?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım, ona banyo yaptırdım."

"O büyük, ayaklı küvette mi? O, çok küçüktü."

Claire, Morgan'ı görmeden zihnindeki sahneye bakıyor gibiydi. "Küvette su vardı. Drew sudaydı. Guy banyoya geldi ve ben... biz tartıştık. Ve, bilmiyorum. Sanırım, belki, boğuştuk. Ve Guy kaydı. Kafasını dökme demir küvetin kenarına çarptı. Çok fazla kan vardı. Her yerde."

"Yani, kazaydı diyorsun." Morgan kuşkuyla konuştu.

Claire ona umutla baktı. "Öyle olmalı."

"Ve Drew?"

"Ah, Morgan..." Claire'in sesi çatladı. "Küvette boğuldu. Bebeğim..."

Morgan midesinin bulandığını hissetti. Kusmamaya çabalayarak nefes almaya çalıştı. "Claire. Onun küvette boğulmasına izin mi verdin? Yüce Tanrım."

"Öyle söyleme, Morgan," Claire karşı çıktı. "Kasten yapmadım. Bana kızma."

"Kasten yapmadın mı? Çocuk gibi konuşuyorsun." Morgan ona çıkıştı. "Bu Seven-Eleven'dan birkaç sakız araklamaya benzemiyor."

"Bunu biliyorum." Claire aniden kızgın bir tepki verdi.

Morgan iskemleden kalktı ve kafesteki kaplan gibi küçük hücrede volta atmaya başladı. Bu bilgiyi değerlendirmeye çalışarak elini saçlarının arasından geçirdi. Gözünde canlandırmaya çalışarak, Claire'in...

Memur Hardiman'ın telsizinden parazit sesi yayıldı. Memur kısık sesle konuşarak cevapladı.

Morgan kendini sakinleşmeye zorladı. Claire'in iyiliği için sakinleşmeliydi. Claire'in, destek olacak başka kimsesi yoktu. Ne yapmış olursa olsun, arkadaşlık yılları bir tür bağlılık gerektiriyordu. Evet, bu dehşet vericiydi ama kazalar meydana gelirdi. Belki bu, korkunç bir kazalar serisi olmuştu. Kaza veya değil, Claire onun kendi tarafında olmasına ihtiyaç duyuyordu. Herkes birinin kendi tarafında olmasını hak ederdi. Morgan, omuzları düşmüş Claire'e döndü, bakışları uzaklardaydı.

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, Claire," dedi.

Claire başını kaldırarak ona baktı, gözlerinde ıstırap ve minnet vardı.

"Eyalet hapishanesinin aracı burada. Memur Hardiman bildirdi. "İki memur, mahkûma eşlik etmek için yolda." Anahtarı kapıya yerleştirdi ve kaydırarak Morgan'ın geçmesine yetecek kadar açtı. "Madam, sizden çıkmanızı isteyeceğim."

Claire uzandı ve Morgan'ın elini sıkı sıkı tuttu.

Morgan elini çekerek arkadaşının tutuşundan kurtarmak zorunda kaldı. Yaklaşan botların ağır adımlarını duyabiliyordu. "Gitmek zorundayım."

Claire başını salladı ve gözlerini sildi. "Biliyorum. Ama Morgan, bir şey daha var. Dusty'nin beslenmesiyle ilgilenir misin?"

Claire'in ne istediğini kavramak bir an aldı.

"Kedin mi?" Morgan inanamayarak sordu. "Kedin için mi endişeleniyorsun?"

"Lütfen."

"Pekâlâ. Pekâlâ," dedi Morgan. "Yapacağım."

"DIŞARI. DERHAL." Memur Hardiman adeta kükredti. Morgan ürktü ve aceleyle itaat etti.

Beş

Claire kelepçelenmiş, her iki yanında cüsseli eyalet polisleri ile himaye edilerek West Briar emniyet merkezinden, bekleyen arabaya doğru yola çıkarken fotoğrafçıların flaşları karanlıkta havai fişekler gibi patladı. Caddenin karşısında, Morgan insanların bazen bir manken zannettiği uzun boylu ve alımlı en yakın arkadaşını izliyordu. Şimdi, kirli bluzu ve kot pantolonuyla tökezleyerek yürüyordu. Sararmış yüzü, kül rengi gözleri ve çökmüş yanakları onu az beslenen bir sokak çocuğu gibi gösteriyordu. Muhabirler adını haykırıyordu ama Claire cevap vermedi. Kendini iterek arabaya doğru kaldırmalarına izin verdi. Bir polis, yanındaki koltuğa tırmandı ve diğeri kapıyı arkalarından kapattı. Sonra döndü ve kalabalığa baktı. "Tamam, millet!" diye bağırdı. "Gösteri sona erdi."

Haberciler dağılmaya başladı, mahkûmları eyalet hapis-hanesine götüren araç kaldırımından uzaklaşırken sıradaki hikâyeye geçmeye hazırdılar. Morgan, arabasına dönmesi

gerektiğini biliyordu. Sonraki adımının ne olacağına karar vermeliydi. Nerede kalacağına. Tümüne. Fakat, bunun yerine kök salmış gibi durduğu yerde kaldı, bir seri darbe gibi gelen tüm görmüş ve duymuş olduklarını hâlâ anlamaya çalışıyordu.

Gümüş renkli, siyah camlı gösterişli biçimde büyük, son model bir cip sokağın karşısını görmesini engelleyerek önüne, kaldırıma yanaştı. Yolcu kısmının penceresi indi ve sürücü yan taraftaki koltuğa yaslandı. Morgan hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Şüphesiz, bir meraklı ne olduğuna dair ayrıntıları isteyecekti. Bunun gibi her isteği geri çevirmeye kendini hazırladı.

“Morgan?”

Morgan kaşlarını çatı, kendi adını duymaktan çekindi ve arabanın içine dikkatle baktı. Onu tanıması bir saniyesini aldı. Sandy Raymond başarılı ve zengindi ama kimse onu yakışıklı bulmazdı. Ne şişman ne de kaslı olan iri bir adamdı. Kahverengi saçları uzuncaydı ve her zaman biraz yağlı görünürdü. Yüzünde ergenlik dönemi aknelerinden kalma izler vardı, burnu kırılmaktan dolayı eğriydi ve mavi gözleri küçük ve keskindi.

Sandy ve Claire nişanlanmadan önce bir yıl boyunca flört etmiş olmalarına rağmen, Morgan çiftle birlikte fazla vakit geçirmemişti. Her ne kadar dışarı çıkmış ve bazı bağış etkinliklerine katılmış olsalar bile, Claire sık sık onun münzevi bir doğası olduğundan bahsederdi. Sandy zamanını etkileyici muhtelif evlerinde geçirirdi ama rahat yaşamaktan hoşlanıyordu, eğlenceyle pek ilgilenmiyordu. Morgan onun adını hatırlıyor olmasına bile açıkça şaşırdı. “Merhaba,” dedi. “Neden buradasın?”

“Seninle aynı sebepten,” dedi Sandy sert ve kısa olarak. “Ben... Claire için endişelendim.”

“Gerçekten mi?” Sesindeki şüphenin kelimelerden daha fazla ağırlığı vardı. Neden onu nişan partilerinden bir gün sonra terk eden kadına destek olmak istesin ki? En seçkin, varlıklı adamın bir yemek servisi şirketinin aşçısı için terk edildiği haberi New York tabloidlerinde kamusal bir aşağılama ile makaraya alınmıştı. Adamın, Claire’in yaşamındaki olayların korkunç yönde gelişmesinden küçük bir haz duyması anlaşılabilir olurdu.

Sandy sinirli bir şekilde, “Evet, gerçekten,” dedi.

“Ben sadece, şaşırdım.”

“Neden? Neredeyse bu kadınla evleniyordum. Doğal olarak onun için endişeliyim.”

Sandy, Morgan’ın onu Drew’nun vaftiz töreni sırasında kilisenin balkonunda gördüğünü bilmiyordu. Açık ki orada hoş karşılanmazdı. Morgan dudaklarını birbirine bastırdı ve ondan uzağa baktı. Sandy Raymond’ın hareketlerini anlamak çok zordu. Ama bunu kabul etmeye niyeti yoktu. “Peki,” dedi.

“Şehirde mi kalacaksın?”

“Evet,” Claire’in kedisinin beslenmesiyle ilgili endişesini düşünerek konuştu. Claire’in ailesine karşı öldürücü öfkesini düşününce bu, onun üzerinde hâlâ tuhaf bir etki bırakıyordu. “Sanırım Claire’in evinde kalacağım.”

Sandy kaşlarını çatı ve başını iki yana salladı. “Bu olmayacak.”

Morgan sinirlendi. “Efendim?”

Sandy onun soğuk ses tonunu fark etmemişe benziyordu. “Şey, o ev cinayet mahalli olduğundan. Polis büyük ihtimalle, orada işleri bitirene dek kapalı tutuyordur. Bu gece kimsenin orada kalmasına izin vermezler.”

“Ah,” Morgan aniden söylediğinin doğruluk payını fark etti. “Sanırım bu doğru.”

“Bak,” dedi. “Devasa büyüklükte bir evim var. Sen de görmüştün. Altı yatak odam var ve sadece kız arkadaşım ben kalıyoruz. Neden benim evimde kalmayasın?”

Morgan, bu kız arkadaş bahsine dikkat etti. Belli ki, üstesinden gelmişti. Morgan, Sandy’nin geniş evini düşündü, sadece bir kez – talihsiz nişan gecesini – ziyaret ettiği bir evdi. Geniş bir alana yayılan eski bir malikane, zevksiz bir biçimde yenilenmişti. Hepsinden öte sadece lüksü için bile, teklif cezbediciydi. Yine de, bu doğru görünmedi. “Şey, çok nazıksın ama çevrede bir oda kiralayabilirim,” dedi. Kısa bir an için, şimdi kapalı olan konforlu ve sıcak Captain’s House’u düşündü. “Bir şey bulabilirim...”

“Morgan bak.” Simon onun lafını kesti. “Benim kadar etkilenmiş olmalısın. Dışa vurmak ikimize de iyi gelebilir. Bunun hakkında konuşmak. Evimde kalarak bana iyilik yapmış olursun,” dedi. “Gerçekten.”

Morgan kararsız kaldı ama adamın sesinde hakiki bir üzüntü var gibiydi. Morgan bunu fark etti çünkü kendi de hissediyordu. “Bilmiyorum...” dedi. “Seni zahmete sokmak istemem.”

“Zahmet olmaz. Yolu biliyor musun?” Teklifi zaten kabul etmiş gibi sordu. “Beni arabanla takip etmek mi istersin?”

“Hayır.” Okyanusun karşısına kurulmuş, kumlara doğru inen bahçeleri olan, o heybetli ev hakkındaki anıları canlıydı. “Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler.” Morgan tüm günden yorulmuştu, planlarının altüst olmasından ve en çok da Claire’in tutuklanışından. İtirafından. Her şeyden öte, kendini bunun karşısında yenilgiye uğramış hissetmişti. Ama yardım etmek için buraya gelmesi gerekiyordu. Ve Claire kedisi için endişeliydi. Eğer Claire kedisini beslemesini istiyorsa, Morgan bunu yapacaktı. “Önce yapmam gereken bir şey var,” dedi.

“Tamam. Peki, biz tüm gece evde olacağız,” dedi Sandy. “Yapman gerekeni yap, geldiğinde görüşürüz.”

Morgan başıyla onayladı ve doğruldu. “Teşekkür ederim. Daha sonra görüşmek üzere.”

Kelimeler ağzından çıkmadan, sürücüyü görüş alanından çıkararak yolcu penceresi yükseldi.

Evde hiç kedi maması var mı veya içeri girmesine bile izin verilecek mi, Morgan’ın bir fikri yoktu. Dolayısıyla, küçük bir markette durdu ve birkaç konserve mama aldı. Ardından, Claire ve Guy’ın evine doğru yeniden yola koyuldu. Sandy’nin tahmin etmiş olduğu gibi ev karanlık ve polis tarafından tecrit edilmişti. Drew’nun vaftizinden kalan balonlar hâlâ gevşek kurdelelerle posta kutusuna bağlıydı ama içlerindeki havanın çoğu sönmüştü ve artık dans etmiyorlardı. Onun yerine çaprazlama kesişen olay yeri şeridi, gece esintisiyle dalgalanıyordu. Ev terk edilmiş görünüyordu. Geçen cumartesi, Drew’nun vaftiz günü Dusty’yi yalnızca buraya vardığında, ön basamaklarda görmüştü. Ve o resmin tamamı ideal bir yuvaya, ideal bir yaşama aitti. Morgan iç geçirdi ve arabayı park etti.

Torpedo gözünden el fenerini çıkardı, kedi maması konservelerinin torbasını kaldırdı ve giriş yolundan aşağı yürüdü. Kısık sesle “Dusty,” diye seslendi. Avluyu feneriyle taradı ama ortada kediden bir iz yoktu. Dusty, Claire’in bulduğu bir erkek sokak kedisiydi. Bir dükkânın önündeki çöp kutusunu incelerken, Claire onu görmüştü. Kolaylıkla ev eğitimi almış olsa bile, insanlardan sakınmıştı ve onu besleyen tek kişinin Claire olmasına izin vermişti. Guy’ın onun için yerleştirdiği kedi kapısını kullanarak eve istediğinde gelir ve giderdi. İnsanların sosyal topluluğundan

uzak durmuştu ve kendi programına sıkıca bağlı kalmıştı. Morgan, bu gece göçebeliliğinin Dusty'yi nereye götürdüğünü öğrenmek isterdi. Yakın çevrenin dışında bir yerde de olabilirdi. Bugünkü, polisle olan karmaşa mutlaka onu korkutup kaçırmış olacaktı. Morgan ihtiyatla evin etrafında onu çağır tur atarken, içeri geri girmiş olabileceğini düşündü.

Mutfığa çıkan arka kapıya doğru tırmandı. Sarı olay yeri şeridi arkada gevşemişti, hafif rüzgârla ileri geri çırpınıyordu. Morgan arka merdivenlerden çıktı ve kedinin gözlerinin parıltısını arayarak dikkatle mutfak camından baktı. Tüm gördüğü karanlıktı. Evin içine bakmak, burada meydana gelen dehşet üzerine düşünmek ürpermesine neden oldu. Guy banyo zemininde ölmüştü ve bebek Drew yüz üstü... Düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya zorladı. Bu yerden uzakta olmaktan memnun olurdu ve şimdi Sandy Raymond'ın misafirperver teklifine minnettar hissediyordu kendini. Sadece kedi mamasını çıkaracak ve gideceğim, diye düşündü. Dusty için yemeği dışarıda bırakabilirdi. Kuşkusuz onu bulurdu. Fakat zaten yemeği içine koyacak bir şeyi olmadığını fark etti. Bir tabağa, bir kaseye- konservenin içindekileri dökecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Morgan, bir yerde durmuş olmayı ve bir kap satın almış olmayı arzulayarak tereddüt etti. Arka avluda bir tür tabak bulmak için etrafına bakındı. Burada, bir masanın üzerinde bir çift saksı vardı. Saksı altlığı iş görür, diye düşündü. Buna kafa yorarken, dalgın bir şekilde arka kapının kolunu çevirdi. Kapı kendiliğinden açıldı.

"Aman Tanrım!" Morgan kapının geri çekilmesiyle irkilerek çığlık attı.

Kapıyı aralık tutarken, kendini biraz sakinleştirmesi gerekti. Kilitlenmemişti. Kendi kendine, önemli bir mesele

olmadığını söyledi. Heyecana kapılma. Mutfağın etrafını feneriyle aydınlattı. Kedi çanağı yerde, lavabonun kenarındaydı. Hareket basitti. Konserveyi bunun içine boşaltacak ve gidecekti. Dusty dışarıda olsa bile, yemek aramak için kesinlikle kedi kapısından içeri girerdi.

Peki, içeri girme zamanı. Yap şunu. Kapıyı azıcık itti ve kenardan sokuldu. Bir süre orada, karanlıkta dinleyerek dikildi. Ev mezar kadar sessizdi. Bu evde varolmuş her bir mutluluk kalıntısı, iğne batırılmış balonun havası gibi uçup gitmişti sanki. Evin bir şey için beklediğini farz etti, bu duvarların içindeki sessizliğin, durgun konuşmalara ait olduğunu. Morgan'ın midesi çalkalanmaya başladı. Kendine, saatlerdir bir şey yememiş olduğunu hatırlattı. Evden dolayı değil. Sadece yorgun ve açsın. Bir parçası, olayın meydana geldiği banyoya gitmek için evin içine dalmayı istiyordu. Bunu kendi gözleriyle görmek için hastalıklı bir arzu duyuyordu. Ama işe giriştiği zaman, fikir açıkça fazla korkutucu geldi.

Kediyi besle ve dışarı çık, diye düşündü. Oyalanma. Fenerini tezgâha yerleştirerek, aşağı eğildi ve iki kâseyi aldı. Bir tanesinin üzerinde musluk resmi vardı. Diğeri gülünç kedilerle pırıl pırıl boyanmıştı. Kedinin içme suyunu boşalttı ve yerine tazesini koydu. Sonra, diğer kâseyi temizledi ve kedi mamasıyla doldurdu.

“Dusty,” dedi, gürültülü bir mırıldanmayla. Kediden bir iz yoktu. Dikkatlice iki dolu kâseyle birlikte çömeldi ve onları yeniden yerleştirdi. Aniden, kendini izleniyormuş gibi hissetti. Ensesinin arkasındaki tüyler diken diken oldu. Bir an donup kaldı, bakmaya korktu. Sonra, isyankârlık etkisini gösterdi ve hızla çarpan bir kalple, hızla döndü, karanlığın içinde mutfaktan öteye, yemek odasına baktı.

Karanlıkta hareket eden bir şey vardı. Morgan çığlığını

bastırdı ve el yordamıyla tezgahın üstündeki el fenerine güçlükle ilerledi. “Kim var orada?” diye sordu. Titreyen ellerle fenerin düğmesini açtı. Aniden korkunç bir acı çığlık duydu ve bir şeyin onu dizlerinden bükerek bacaklarının arkasından yakaladığını hissetti.

Bacaklarının, pantolonundan geçerek tırmalandığını hissedince bir çığlık koyuverdi. Sıçradı ve feneri aşağı yöneltti. Dusty, baldırlarına tınaklarıyla tutunarak bacaklarının arkasında duruyordu ve bir canavar gibi hırıliyordu.

Morgan acıyla bağırdı ve onu üzerinden attı. Dusty sırtını kaldırarak ve tıslayarak geriye sıçradı, gözleri karanlıkta sarı renkte parlıyordu.

“Dusty, lanet olasıca!” Morgan küftetti. Bununla beraber, kediyi görünce adeta rahatladı. Kızgın bir ev kedisinden korkmazdı. Yemek odasına doğru, geriye bir göz attı ama her ne hareket görmüş ise şimdi görünürde yoktu. Kendine bunun, evde gizlice dolaşan Dusty olması gerektiğini söyledi. El fenerini kedinin gözlerine doğrultarak mutfak kapısına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. “Haydi, ye. Ve beni rahat bırak.”

Arkasından el yordamı ile kapı kolunu aradı bunu çevirmeye başladı.

Birdenbire, kapı dışarıdan ani bir hareketle açıldı ve Morgan çığlık atarak mutfağın içine doğru geriledi. Karanlık bir şekil kapı girişini kaplıyordu.

Altı

Sinirli bir ses "Hey!" diye bağırdı.

Morgan kendini, gözlerini başka bir el fenerinin ışığından başka yöne çevirirken buldu. Gözleri uyum sağlayınca, arka merdivenlerin dibinde duran üniformalı bir polis memurunun anahatlarını gördü. "Aman Tanrım, beni korkuttunuz."

Polis hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Gençti, geniş bir beli ve çift gerdanı vardı. "Siz de kimsiniz? Ve bu evde ne arıyorsunuz, bayan?"

Morgan gerçeği söylemenin, en iyisi olduğuna karar verdi ve bunun mümkün olduğu kadar az bir kısmını. "Bir arkadaş. Kediye besliyorum," dedi.

"Burası, suç mahalli. Şeridi görmediniz mi?"

"Ne şeridi?" Morgan masum bir şekilde sordu.

Polis somurttu ve etrafa bakındı. Şeridin kesik ucunu e buldu. "Bu şerit," dedi. "Bana ne anlama geldiğini bilmediğinizi söylemeyin."

Morgan başını eğdi ve aceleyle merdivenleri indi. “Üzgünüm. Kedi için endişelenmiştim,” dedi. “Kapı açıktı.”

“Ön tarafta park halinde olan sizin arabanız mı?” diye sordu polis.

“Evet,” dedi Morgan. “Gizlice girmemişim. Sadece, içeri girmeye izin olmadığını fark etmedim.”

Polis ona gözlerini kısarak baktı. “Burada yaşayan insanların arkadaşı mısınız?”

Morgan soruya kaçamak cevap verdi. “Evet. Şimdi kendileriyle ilgileniyorum.”

“Bugün burada ne olduğunu bilmiyor musunuz?” diye sordu. Neredeyse bir suçlama gibi gelmişti.

Morgan tereddüt etti. Sonra başıyla onayladı. “Korkunç bir şey,” dedi.

Polis homurdandı. “Aynen öyle.”

“Başım belada mı?”

Genç polis bunu düşünüp taşındı, ardından başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Gidebilirsiniz.” Fenerini park yerine çevirdi ve Morgan, fikrini değiştirmesini beklemeden, ışığın aydınlattığı patikada aceleyle ilerledi.

Sandy Raymond’ın evini bulmak Morgan’ın umduğundan daha zor oldu. Bir kısmı Claire’in evine yaptığı gezide gerilen sınırları yüzündendi. Ama ayrıca, deniz kenarındaki dolambaçlı dar yollar geniş ağaçlar tarafından kısıtılmıştı, işaret veya bu büyük evlerin sahiplerini belirlemeye yarayacak isimli posta kutularından yoktu. Çeşitli yollara saptıktan sonra, yabancı bir evi bulmak için ağaç kaplı yoldan açıklığa çıktığında, sonunda doğru olanı buldu. Evi, gördüğü an tanıdı. Bu görkemli, gri taş ev İngiliz kırsal bölgesine mükemmel şekilde uyardı.

Morgan arabasını, aralarında üstü açılabilir bir Mercedes'le gümüş rengi cipin de aralarında bulunduğu halihazırda park etmiş dört lüks aracın yanındaki çakıllı yolda durdurdu. Uzun pencereleri ve teraslarıyla evin simetrik ön yüzüne baktı. Ön kapının iki yanındaki asma lambalar aydınlatılmamıştı, Morgan anında kendini huzursuz hissetti. Sandy ışıkları açık bırakmaya bile zahmet etmemişti. Bu dikkatsizlik 'burada hoş karşılanmıyorsun'u gayet net ifade ediyordu. Morgan kararsız kaldı. Claire'in sıklıkla Sandy'nin misafirlerden hoşlanmadığını söylediğini hatırladı. Veya belki diye düşündü, Claire'in ihanetini ödetmek için onunla bir tür zekâ oyunu oynuyordu. Sebebi her ne ise, bir yerde bir motel odası bulmak için çok geç değildi. Captain's House gibi hoş bir yer olmasına gerek yoktu. Herhangi bir yer iş görürdü. Morgan anahtarı kontağa yeniden yerleştirdi ve çevirdi.

Malikanenin kapısı birdenbire açıldı, kapüşonlu bol bir eşofman giymiş Sandy dışarı çıktı. Çember biçimindeki araba yoluna dikkatle baktı. Ardından evin içine daldı ve asma lambalar aniden parladı.

Morgan kaşlarını çattı ve rölantide olan arabada oturmaya devam etti. Sandy yeniden ön verandada belirdi.

"Morgan," diye seslendi. "İçeri gelsene."

Morgan duraksadı. Sonra anahtarı kontaktan çekti ve arabadan indi. Arabanın çevresinden dolandı ve bagajını açtı. Uçağa götürmeyi planladığı tekerlekli çanta hâlâ yanındaydı. Havaalanından ayrıldıktan sonra Brooklyn'e vardığında yeniden valiz hazırlamakla vakit kaybetmek istememişti. Valizi arabasının bagajına atmış ve aceleyle yola çıkmıştı. Valizi bagajdan çıkartarak tutacağını kaldırdı ve adamın durduğu taştan basamakların dibine sürdü. "Işıklar kapalıydı," dedi, "bu yüzden emin olamadım..."

Sandy başını iki yana salladı. "Bunun için üzgünüm."

Çantasını taşımaya yardım etmek için merdivenleri inmedi. Morgan sıkışık bir biçimde hazırlanmış, tekerlekli el çantasını taş merdivenlerden yukarı ani bir hareketle çekti. İçeri doğru yürürken Sandy döndü ve tekerlekli çantanın tutacağına uzandı.

Morgan dümdüz bir şekilde, “Ben hallederim,” dedi.

“Sen bilirsin,” dedi Sandy. Onu içeri aldı. Ön girişe, Kıvrılan merdiveniyle birlikte, yan taraflarında kalan iki büyük oturma odası eşlik ediyordu. Her birinde kabarık, geniş bej, boz kahverengi ve çikolata rengi süet kanepeler ve koltuklar vardı. Perdeler ipekten yapılmıştı ve muntazamdı ama ayrıca renksiz gölgelik olan ve duvarlara uyum sağlayan türdendiler. Odanın çok ağırbaşlı ve sıkıcı bir havası vardı. Morgan ilk gelişinde buranın ne kadar hayal kırıklığı yaratıcı görüldüğünü hâlâ anımsayabiliyordu. Dekor muhtemelen Sandy’nin rahat bekâr hayatına, pahalı bir iç tasarımcı tarafından uyarlanmıştı, evin zarif ön cephesinden sonra belirgin bir düş kırıklığıydı.

Sıradag resimli bir ekran koruyucusu olan bilgisayar, yakılmamış şöminenin yanında duran sarımtırak ahşaptan ergonomik görünümlü düzeneğin üzerine yerleştirilmişti. Sandy arkası ona dönük ekranın karşısında oturuyordu. Klavyeyi kurcalamaya başladı. Belli belirsiz bir hareketle kolsuz, içleri tıka basa doldurulmuş koltukları işaret etti. Morgan oturdu ve etrafına bakındı.

“Bira ister misin?” Bilgisayar masasının üzerinden yeşil bir şişeyi kaldırarak sordu, gözleri ekrana sabitlenmişti.

“Şarabın var mı?” diye sordu Morgan.

“İyi seçim, bir mahzenim var.” Sandy sırtıttı. “Farah,” diye bağırdı. “Bir kadeh şarap getir.”

“Ne tür?” diye bir ses geldi uzaktan.

Adam, Morgan’a döndü. “Kırmızı mı, beyaz mı?”

“Fark etmez.”

“Montepulciano,” diye seslendi.

Farah, diye düşündü Morgan? Sandy’nin kız arkadaşı mıydı, yoksa ev işlerine bakan yardımcısı mı? Ses tonuna göre yargılayarak, çağırdığı kişi yardımcı olmalı, diye tahmin etti.

Sandy, Morgan’la yüz yüze gelmek için sandalyesini döndürdü. “Bir dakikada burada olur. Büyük bir ev.” Özür dilercesine ama açık bir gururla söyledi bunu.

Morgan başını salladı. “Güzel bir ev. Tam anlamıyla çok... etkileyici.”

“Bulmakta zorluk yaşadın mı?”

Morgan başını iki yana salladı. “Şeyden hatırlıyorum...”

Sandy, “Nişan partisi,” dedi. Kaşlarını çatı ve bilgisayarına geri döndü. Biraz sonra, dirseklerinin yarısına inen parlak kahverengi saçları olan güzel bir kız ortaya çıktığında canlandı. Kız, gri bir tayt ve yumuşak, bedene yapışan pembe havlu kumaştan kapüşonlu, yarıya kadar iliklenmiş bir bluz giyiyordu, böylece göğüslerinin üst kısımları görünüyordu. Yalınayaktı ve iki elinde de birer kadeh koyu kırmızı şarap taşıyordu.

Bu yardımcı değil, diye düşündü Morgan. Yeni kız arkadaş olmalı. Sandy elbette yoluna devam etmişti. Onun bunu öğrenmesini istiyordu.

Farah’a, “İşte buradasın,” dedi. “Bu Morgan. Kendisi eski bir arkadaş.”

Kız bardaklardan birini Morgan’a getirdi ve tatlı bir gülümsemeyle ona uzattı. “Merhaba, ben Farah.”

Morgan bu kızı Claire’le karşılaştıramazdı. Claire kısa, tarz sahibi saçları ve zinde manken vücuduyla zarif ve kibarken, Farah’ta bir orta sayfa modelinin saçları ve vücudu vardı. Claire’in sakın bir güzelliği vardı, bu kız ise seksiydi. Claire’in gözlerine baktığı zaman mizah anlayışı ve zekâ

görürdü. Farah'ın gözlerine baktığında açıklık ve sevimlilik görüyordu. Her biri kendi tarzında güzeldi ama benzen bir özellikleri yoktu. "Teşekkürler Farah."

Farah kanepeye doğru süzüldü ve yastığın üzerine bir kedi gibi kıvrıldı. "Sandy!" Adamı kibarlıkla payladı. "Ek-randan ayrılamaz mısın? Bir misafirimiz var." Sandy iç geçirdi ve Farah'a bakarak sandalyesini döndürdü. Farah onu bir parmak işaretiyle çağırdı. İtaatkârca bilgisayar sandalyesinden kalktı, birasını masanın üzerinden kaldırdı ve kanepede Farah'ın yanına geçti.

"Kay," dedi ve Farah sesini çıkarmadan uzağa kaçtı. Böylece adam köşedeki yerine kavuştu. Kolunu kızın dar omuzlarına doladı.

Morgan şarabından bir yudum aldı. Yoğun, zengin bir tadı vardı. Şarabın onu sersemletmeyeceğini umdu. Saatlerdir yemek yememişti.

Sandy, giriş yapmadan "Peki, Morgan," diye konuşmaya başladı. "Claire ve kocasının hikâyesi nedir? Adam onu dövüyor muydu veya öyle bir şey mi?"

Farah, onun kolunun siperinin altından kafasını kaldırdı ve Sandy'ye masum bir şekilde baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Eski kız arkadaşımдан," dedi Sandy rahatlıkla. "Claire. Morgan onun eski bir dostu. Claire bugün kocası ve bebeğini öldürmekten tutuklandı."

Farah ürperdi ve Morgan'a özür diler gibi gülümsedi. "Tam olarak değil."

Sandy, "O halde neydi?" diye sordu. "Claire'i aldatıyor muydu?"

Morgan yüzünü ekşitti. "Hayır. Hayır, öyle bir şey yok. Mutluydular."

"O kadar da mutlu olamazlar," diye iddia etti Sandy.

"Sanırım her evlilikte sorunlar vardır." Morgan. Eden'i

düşündü, ama Guy'ın Claire'den saklamış olduğu sırlardan bahsetmek istemedi. Şimdi ölmüş olduğuna göre, anlamsız görünüyordu. "Bebek doğduğundan beri, Claire zor bir dönem geçiriyordu."

"Beni yanlış anlama." Sandy araya girdi. "Guy Bolton için gözyaşı döktüğüm yok. Benim evime gelip nişan partimi düzenlemesi için ona küçük bir servet ödedim, o benim müstakbel karımla kaçtı."

Farah oturduğu yerde doğruldu ve ona şaşkınlıkla baktı. "Olamaz."

"Ah, evet. Senin bildiğini düşündüm. İnternette her yerdeydi. Zengin internet şirketi patronunun nişan partisinin ertesi günü terk edilmesinin bir skandal olduğunu düşündüler," dedi. Sandy sonra, genç kadının parlak saçlarını okşadı. "Doğru. Sen okumazsın."

"Okurum." Farah, onun yanına kıvrılıp yatmadan önce şakadan yumruklayarak itiraz etti.

Sandy bira şişesinden biraz içti. "Peki, bunu neden yaptı?"

Morgan iç çekti. "Bilmiyorum. Akıl almaz görünüyor."

"Ama itiraf etmiş," dedi Sandy acımasızca.

"Evet."

"Tanrım."

"Biliyorum."

"Avukatı kim?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum. Noreen Quick adında bir kadınımış."

"Onun hakkında hiçbir şey duymadım."

"Claire ondan hoşlanmışa benziyor."

"Claire ne bilir ki?" Sandy sabırsızdı. "An itibarıyla ona güvenilemez. Ne halt ettiğini bilmiyor. Besbelli."

Morgan, onun bu ani çıkışından biraz huzursuz oldu

ama söylediğinde doğruluk payı vardı. “Belki öyledir,” dedi. “Ama hâlâ onun kararı.”

Sandy başını iki yana salladı ve ağzının üstünü kazağının kolu ile silerek birasından biraz daha içti. “Claire’in ihtiyacı olan, paranın sahip olabileceği en iyi ceza avukatıdır. Çünkü bunu karşılayabilirim.” Bira kutusunu taşkıncı sallayarak teklif etti.

Farah, “Bu çok nazikçe,” dedi. Gözlerini açarak Morgan’a baktı. “Ne kadar nazik, değil mi?” Kafasını bir yavru kuş gibi kaldırdı ve adamın yanağını öptü. Sandy fark etmişe benzemiyordu.

“Evet öyle. Ve çok iyi bir avukata ihtiyaç duyduğu konusunda sana katılıyorum ama bu bize bağlı değil,” dedi Morgan. “Yine de teşekkür ederim. Çok cömertsin. Özellikle... olanlardan sonra.”

Saklayacak bir şeyi olmadığını söyler gibi, Sandy ellerini kaldırdı. “Kadının başı büyük dertte,” dedi. “Ben yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Bunu takdir ediyorum,” dedi Morgan. “Claire’in de edeceğinden eminim.”

Sandy omuz silkti. “Benim için mesele değil.”

Morgan onun kaba hatlarını, küçük mavi gözlerini inceledi. Rahat, içten görünmeye çalışıyordu. Ama omuzlarındaki ve çenesindeki gerginlik başka bir hikâye anlatıyordu. Onu, Drew’nun vaftiz töreninde gölgelere saklanmış bir şekilde görmüş olduğu gerçeğini düşündü. Bundan söz etmemeye karar verdi. Şarap kadehini kanepenin önündeki kokteyl masasına koydu. “Bilirsin,” dedi, “yorgunum ve yarının uzun bir gün olacağını hissediyorum.”

Sandy başıyla onayladı. “Farah, onu yukarı, ortadaki misafir odasına çıkar.” Farah derhal “Ve açsa, yiyecek bir şey hazırla,” diye buyurdu Sandy. Sonra, Morgan’a baktı. “Aç mısın?”

Morgan ayağa kalktı. Onun sevgilisine böyle davranmasından hiç hoşlanmamıştı. Claire'e böyle mi davranmıştı? (Onlarla çift olarak neredeyse hiç zaman geçirmemişti ama Claire'in hiçbir erkeğin kendine bu şekilde davranmasına izin vereceğini hayal edemiyordu. Onu terk etmesine şaşmamalı, diye düşündü. Anlayamadığı şey Claire'in en baştan onunla nasıl ilgilendiği idi. Sunduğu cömertlik, misafirperverliğe karşı, adamda kasti bir nezaket eksikliği vardı. Sanki kibar olmaya zahmet etmeden bir servet kazanmış olduğu noktasını vurgulamak ister gibiydi. Morgan'ın adamın arzularına karşı çıkmaya niyeti yoktu, özellikle onun evinde. Ama aynı zamanda, ne demiş olursa olsun, Farah'ın bir hizmetli gibi servis yapmasını istemiyordu. "Bana mutfağı göster sadece. Kendi başıma bir şeyler yaparım."

Adam, "Hayır," dedi. "Bırak, Farah ayarlasın. Buradaki işi bu." Ardından uzandı ve Farah'ın küçük sıkı poposuna hafifçe vurdu. "Geçimini bir şekilde kazanmalı."

Farah'ın ağzı haksızlığa uğramış gibi açıldı. Sonra sırtıttı, eğildi, kulağına bir şey fısıldı ve komik olmasını ödüllendirir gibi öptü onu.

Sandy onu yumuşak bir şekilde iteledi. "Evet, evet, tamam. Git şimdi."

Farah doğruldu ve Morgan'a ıslıl ıslıl baktı. "Beni izle," dedi.

Yedi

Alanis Morissette'in sesi Morgan'ın derin uykusunu istila etti ve bunun cep telefonu olduğunu kavraması biraz zaman aldı. Karanlıkta gözlerini açtı, kendini Sandy Raymond'ın misafir odalarından birinde büyük boy kuş tüyü yatakta konfora gömülmüş olarak buldu. Beceriksizce lambayı yakmaya çalıştı ve çantasından telefonunu bulmak için ipeksi çarşaflardan ve hafif, sıcak kuştüyü yorganının altından dışarı kayd.

Yüzünü ekşiterek, "Alo," diye mırıldandı.

"Morgan Adair'e ulaşmaya çalışıyorum," dedi hattın diğer ucundaki kadın sesi.

"Evet," dedi, "benim."

"Noreen Quick'in ofisinden arıyorum. Bayan Quick müşterisi Claire Bolton adına arıyor. Bu sabah gelip Bayan Quick'i görmeniz mümkün olur muydu? Sizinle konuşacak birkaç mühim meselesi var."

“Evet,” dedi Morgan. “Evet. Kesinlikle. Gelebilirim. Bekletmeksizin orada olacağım”

Her ne kadar uyku sersemi olsa da, Morgan yerin tarifi ald ve sekreter kapattığı zaman bu bilgileri telefonuna kaydetti. Bundan sonra, hızlı bir yıkanma için el değmemiş, mermer yüzeyli banyoya doğru sendeledi. Hızla giyindi ve omuz çantasını kaptı. Valizini yanına almayı düşündü ama Sandy’nin misafirperverliği göz önüne alınacak olursa, bu kaba görünürdü. Bunun için geri dönecek ve uygun biçimde teşekkür edecekti. Devasa, sessiz evde aşağı kata inen yolu buldu. Evden, Sandy’yi veya kız arkadaşını görmeden ayrıldı, kahve ve çörek almak için küçük bir markette durdu ve avukatın bürosuna vaktinde vardı.

Sokak lambasına asılı duran, düzgünce yazılmış levhaya göre Abrams ve Quick’in ofisleri, Briarwood şehir merkezinin ana caddesinden sapılan dar bir sokakta ahşap kenarlı bir müstakil binada bulunuyordu. Morgan yapının önüne park etti, bahçe çitinin kapısını açtı ve ön kapıya doğru yürüdü. Az kalsın kabarık tüylü, boz renkli bir Airedale teriyerine takılıp düşecekti. Köpek, girişte boydan boya yayılmıştı, kafası patilerinin üzerinde uzanıyordu. Göz kapaklarını kaldırdı ve yukarı, Morgan’a baktı ama ne havladı ne de kımıldadı. Aklı karışan Morgan onun üzerinden adım attı ve resepsiyon olduğu göze çarpan odaya girdi.

Masada oturan orta yaşlı, siyah kemik çerçeveli gözlükleri olan kadının isim levhasında “Berenice Hoffman” yazılıydı. Gri saçları arkada kısa bir at kuyruğu ile toplanmıştı ve Adelphi bir kazağın altına siyah balıkçı yaka giymişti. Berenice bilgisayarından kafasını kaldırıp baktı ve Morgan’a gülümsedi. Masanın çaprazında küçük bir portatif oyun parkı vardı, halihazırda kırmızı tulumlu, altın haleli bukleleri olan ve yeni yürümeye başlamış bir çocuk

tarafından istila edilmişti. Sessizce sünger kalıplarla oynuyordu. Çocuk, Morgan'a baktı ve agulayan bir ses çıkardı.

Morgan ufaklığa gülümsedi. "Sana da merhaba," dedi. Sonra, resepsiyon görevlisine geri döndü. "Adım Morgan Adair. Beni daha evvel aramıştınız..."

"Evet, doğru." Berenice kalemiyle çocuğu işaret etti. Bayan Quick şu anda Kyle'in annesiyle birlikte. Ama neredeyse bitirdi, biraz beklerseniz sizinle konuşmaktan memnun olacaktır."

"Tamam," dedi. Oyun parkının yanına oturdu ve bebeğe doğru bir parmağını oynattı. Bebek de onu ıslı ıslı, dişsiz bir sırıtmayla ödüllendirdi.

Morgan resepsiyon görevlisine döndü. "Girişteki köpek kime ait?" diye sordu.

"Benim," dedi Berenice. "Adı Rufus. Onu evde bırakırsam tüm gün yalnızlıktan havlıyor ve o vakit komşular benden nefret ediyor."

Morgan başıyla onayladı. İşyerinin teklifsizliğine şaşırdı ama aynı zamanda bu hoşuna gitti. "İnsanların etrafında oldukça... sakın görünüyor."

Gözlerini devirerek, "Arkadaşlık etmeyi sever," dedi. "Bayan Abrams ve Bayan Quick esasen boşanma ve vesalet işlerine bakarlar. Bu yüzden burada birçok çocuk olur. Rufus bunu seviyor. Hepsinin üzerinde emeklemesine izin verir."

Morgan gülümseyerek başını salladı. Sandy'nin dün gece söylediği üzerine düşünüyordu. Claire'in en iyi ceza avukatına ihtiyacı vardı. Claire'in vakası için buranın doğru müessese olmamasından endişelendi. Yargıları Noreen Quick ile tanıştıktan sonraya saklamaya karar verdi.

Berenice bilgisayara döndü, Morgan kesinlikle feminen bir atmosferi olan resepsiyon bölgesine bakındı. Masanın ucunda cam bir kavanoz dolusu şeker vardı ve La-

dies Home Journal, US News, World Report'un yanında öbek öbek parçalanmış ebeveyn dergileri duruyordu. Duvardaki çerçevelemiş üniversite plaketi, gökkuşağı renklerinde işlemeli bir örtü ile Morgan kendini bürosundan ziyade bir çocuk doktorundaymış gibi hissetti.

Koridorda bir kapının açıldığını ve bir kadın sesinin birisine bolca teşekkür ettiğini duydu. Bir an sonra genç bir kadın resepsiyona geldi ve anında oyun alanına yöneldi. Yumuşak bir sesle "Hey, Kyle," diye mırıldandı. "Benim tatlım nasılmış?" Göbeğinin üzerinde kalan bir gömlek ve yırtık bir kot pantolon giyiyordu ve dağınık, çilek renkli saçları vardı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı ve, bebek ihtiyaçları için olan ördek ve tavşanlarla süslenmiş kocaman bir çanta taşıyordu. "Berenice'ye karşı iyi bir çocuk oldun mu?"

Bebek, "An..." diye feryat etti. Oyun parkının alanına tutunarak tırmanmaya ve zıplamaya çalıştı.

Kadın bebek çantasına uzandı ve bir çek defteri çıkarttı.

Berenice tutarı söyledi ve bebek annesini istediği için ciyaklamayı sürdürürken kadın bir çek yazdı.

Genç kadın çocuğu kaldırıp dışarı çıkartmak için oyun parkının üzerine eğilirken, "Ona göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim," dedi. "Gel bakalım, tatlım. Rufus'a 'merhaba' diyelim. Tekrar teşekkür ederim Berenice."

"Sorun değil," dedi daha yaşlı olan kadın. Masasındaki telefon çaldı. Berenice ahizeyi kaldırdı ve başını onaylar gibi salladı. Telefonu kapattı ve Morgan'a baktı. "Artık sizinle görüşebilir. Koridora çıkın, soldan ikinci kapı."

"Teşekkürler." Koridora çıktı. Küçük çocuk, annesi bir telefon görüşmesi yaparken yerde Rufus'un kulaklarını çekiştiriyordu. Rufus namına uygun davranarak sakın kaldı.

Koridorda bir kapı açıldı ve orada bir kadın görüldü. Kısa boyluydu, kıvrıcık portakal rengi saçları, çilleri vardı

ve hiç makyaj yapmamıştı. Üzerine yapışan bir pantolon ve hamile olduğunu ortaya koyan, şişmiş karnını örten gök mavisi bir kazak ile sıradan giyinmişti. Hamile olmadığında muhtemelen makul bir şekilde düzgün, küçük bir şekli vardı ama karnı ile kısa boyu birleşince bedenine cüceye benzer bir görüntü veriyordu. Noreen, Morgan'a elini uzattı. "Merhaba. Ben Noreen Quick."

Morgan elini sıktı. "Morgan Adair."

Morgan, onu sarıya boyanmış ve her düz köşede aile fotoğrafları olan ofisine doğru takip etti. Resimler bir ipucu veriyorsa, Noreen'in çocukları vardı ama bir eşi yok gibi görünüyordu. Sol eline bir göz attı ve alyans takmadığını gördü.

Ofisin duvarlarında ayrıca çerçevelenmiş gazete kupürleri vardı. Bunlar Noreen Quick'in *Planlı Annelik ve Çalışan Anneler* adlı bir organizasyon adına gösterdiği profesyonel ve hayırsever çabalarını övüyordu. Noreen masanın arkasındaki yerine oturdu ve Morgan ziyaretçi koltuğuna geçti. Noreen öne eğildi ve ellerini kavuşturdu.

"Claire ile olan bağın nedir, Morgan?" diye sordu avukat.

"Biz eski arkadaşız. Daha çok kız kardeş gibi," dedi Morgan.

Noreen ona dikkatle baktı. "Yakın akrabalık ilişkileri yok mu?"

"Pek sayılmaz. Oregon'da bazı kuzenleri var. Annesi yıllar önce öldü. O ve ben epey aynı koşullardayız. Bize de birbirimize güvenmek kalıyor."

Noreen bir dosyayı kaldırdı. "Şey, belli ki sana çok inanıyor. Bu sabah ilk iş Claire'i görmeye gittim ve o hapisteyken tüm vekâleti senin almanı istediğini belirtti."

"Vekâlet mi? Bu ne anlama geliyor?"

“Onun mülkleri, finansal meseleleri, bu tür şeylerden sorumlu olacaksın. Belli ki çıkarlarını korumak konusunda sana güveniyor.”

“Ya!” Morgan şaşırdı.

Noreen, “Onun vekili olmaya niyetli misin?” diye sordu.

Fikir ürkütücüydü ama Morgan reddetmeyecekti. Yapabildiği her yoldan yardım etmeye söz vermişti. “Evet. İlbertte,” dedi. “Ne yapmam gerekiyorsa.”

“Pekâlâ. Bunu eyalete rapor edeceğim.”

“Fakat, tam olarak neyin... çıkarlarının ne olduğunu bilmiyorum...” dedi.

“Bazı şeyleri sana kendi anlatabilir. Ve eve girebileceğin zaman onun bilgisayarına, belgelerine, vesaire ulaşabileceksin.”

“Bunun ne zaman olacağını biliyor musun?” diye sordu. “An itibarıyla polis eve erişimi engelliyor.”

“Telefon edeceğim ve ne zaman içeri girebileceğini öğreneceğim.”

“Ah, teşekkür ederim. Bunun büyük yardımı olurdu.”

“Sorun değil,” dedi Noreen. Önünde duran küçük deftere bir not düştü.

“Bugün nasıldı?” diye sordu Morgan.

“Efendim?” dedi Moren.

“Claire. O nasıl?”

Noreen çilli ellerini iki yana açtı. “Olabileceği kadar iyi, sanırım.”

“Onu kefaletle oradan çıkarabilir miyiz?” diye sordu Morgan.

Noreen iç geçirdi. “Kefalet bir sorundur. Eğer sadece bebek olsaydı, bu bir şeydi. Adalet sistemimizde, aslında daha hafif bir suç olarak algılanır. Yanı sıra kocanın da

öldürölmüş olması... Kefalet işlemevecektir. Ve şu aralar intihar etmemesi için izleniyor. Ki bu kanımca, iyi bir fikir.”

Morgan’ın beti benzi attı. “İntihar eğilimli olduğunu mu düşünüyorsun?”

Noreen şaşırılmış göründü. “Açıkça, artık yüksek risk taşıyor.”

“Yani, onu oradan çıkartmak için özellikle daha fazla bir sebep.”

Noreen kaşlarını çatı. “Yapabilseydik bile sürekli gözetime ihtiyacı var. Bu sorumluluğu üzerine almak istemezsin. Güven bana. Onu bugün bir psikiyatra muayene ettirdim.”

Morgan’ın zihnine birdenbire Claire’in bir görüntüsü geldi, geçen gece eyalet hapishanesine götürölmek için araca binerkenki -gözlerindeki ifadesiz, bitkin bakışı. “Galiba iyi bir fikir.” Morgan bunu kabul etti.

Noreen yüzünü astı. “Onun akli durumu savunmamın temel taşı. Geçici akıl hastalığını mazeret göstereceğim. Doğum sonrası depresyonunun şiddetli bir türünü yaşıyor. Aslında bunun adı doğum sonrası psikozu.”

“Psikoz mu? Geçen hafta onunlaydım,” dedi Morgan. “Ruhen o kadar da hasta görünmüyordu.”

Noreen ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Kocasını ve bebeğini öldürdü. Ruhen daha hasta olamazdı.”

Morgan kızardı. “Biliyorum. Biliyorum, haklısın. Ama bana anlatış şekli... kazara olmuş gibi duruyordu.”

Noreen neşesiz bir kahkaha attı. “Korkarım ‘kazara’ olduğunu sanmak imkânsız. Belki bir veya diğeri kazara olmuştur. Ama ikisi birden? Hayır. Bu söz konusu değil.”

Bu avukat yadsınamaz bir şekilde ikna ediciydi. İtirazlarının badminton topları gibi yere çarptığını hissetti. Ama çöktüğünü hissetmekle beraber, Claire’in tüm yasal mese-

lelerinde ona güvenmiş olduğu gerçeği ile yüreklendirildiğini düşünüyordu. Bu ona Claire'in adına aklından geçeni açıkça söyleme hakkını, daha doğrusu sorumluluğunu veriyordu. "Büyük ihtimalle haklısın fakat, lütfen gücenme ama Claire'in bir cezai savunma avukatı olmamalı mı?"

Noreen ılımlı bir sesle konuştu. "Gücenme yok. Bu davayı hayır amacıyla savunmayı kabul ettim çünkü kadın meselelerinde uzmanım ve en ikna edici savunmayı sunabileceğimi düşündüm. Ama başka bir avukat bulup denemek isterseniz, muhakkak kendinizi serbest hissedin."

"Mesele şu ki, Claire'i çok uzun zamandır tanıyorum." Morgan mazeret gösterdi. "Onun kasten böyle bir şey yaptığını tahayyül edemiyorum."

"Bak," dedi Noreen. "Doğum sonrası psikozu yaşıyan kadınlar halüsinasyon görür, çocuklarını öldürmelerini söyleyen sesler duyar, intiharla ilgili imgelemleri olur." Noreen, konuştukça enerji, kuvvet kazanıyor gibiydi.

"Bu zihinsel durumdaki bir kadın, hareketlerinden gerçekten sorumlu olmaz. Tüm istediği sesi kesmek, acıya son vermektir. Doğum sonrası depresyonu olan bir kadın bebeği öldürerek ona iyilik yaptığını düşünür. Tanrı'nın... emirlerini uyguluyor olduğunu, diyebilirsin."

"Affedersin." Morgan onun lafını kesti. "Bu durumda olan kadınlar hakkında kitaplar okumuştum ama pek bezemiyordu, Claire o kadar da..."

"Çıldır mış?" Noreen ona az da olsa sabırsızlıkla baktı. "Bunun için bana güvenmek zorunda değilsin. Söylediğim gibi, Claire bir psikiyatr tarafından muayene edilecek. Psikiyatr doğum sonrası psikozunu onayladığında, bir uzman görüşüne sahip olacağız. O vakit, ilerleyebiliriz."

"Nasıl ilerlemek?" diye sordu Morgan.

"Şey, geçici akıl hastalığı sebebiyle suçlu olmadığını savunacağım. Açıkçası, sağlam akılla hiçbir anne bebeğini

öldürmezdi. Dolayısıyla, akli dengesinin bozuk olması gerekirdi. Kocasını araya girmeyi denediğinde mücadele ettiler ve ‘kazara’ onu itti. Sorgu yargıcının raporuna göre, kafatasını dökme demir küvetin kenarına çarptı.”

Morgan ürpererek, “Anlıyorum,” dedi.

“Biliyorsun, bazı gelişmiş ülkelerde yeni doğanı öldürme suçundan bir kadını cezalandırmazlardı. İhtiyacı olan yardımı alması için gereğini yaparlardı. Claire için bunu istiyorum.”

Morgan başını sallayarak tasdik etti, kabul etmek gerekirse midesi gergin bir düğüm halindeydi. Şüphesiz Noreen Quick’in doğum sonrası depresyonu ile ilgili bir hedefi vardı. Yine de Morgan hıçkıran ve Drew’yu ne kadar sevdiğini, onu nasıl hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söyleyen Claire’i gözünde canlandırmayı sürdürdü. Halüsinasyonlardan veya onu öldürme dürtüsünden hiç bahsetmedi, diye düşündü. Bundan bana söz etmez miydi? Ve eğer bu çeşit düşüncelerin sıkıntısını çektiyse, ben nasıl fark edemedim!

“Kazanırsak...” Noreen devam etti.

“Serbest mi kalacak?” diyerek onun sözünü kesti Morgan.

Noreen kaşlarını çatı. “Hayır. Aslında bunun hiç şansı yok. Claire bir ruh sağlığı tesisine gönderilecek. Orada kalacak, büyük olasılıkla yıllar sürecektir bir zaman boyunca, hakim serbest bırakılmaya uygun olduğuna kanaat getirene kadar.” Noreen, sunumunu başarıyla tamamlayarak sandalyesinde geriye yaslandı.

“Bir akıl hastanesi,” dedi Morgan. “Yıllar boyunca.”

Noreen başını salladı. “Biraz şansın yardımcıyla.”

“Bu umabileceğinin en iyisi mi?” diye sordu Morgan.

Noreen gözlerini kısı ve Morgan’ı kasten anlayışsız davranıyormuş gibi inceledi.

“Arkadaşınız iki kişiyi öldürdüğünü itiraf etti, Bayan Adair. Bunun karşılığında ne göreceğini düşünüyorsunuz? Bir geçit töreni mi?”

Sekiz

Hukuk bürosundan ayrılırken, Morgan, kafasına bir darbe almışçasına serseme dönmüş hissediyordu kendini. Claire'in uzun yıllar boyunca akıl hastanesine kapatılacağı gerçeğiyle henüz bir türlü yüzleşmemiştir. Ama avukatın değerlendirmesindeki açıksözlülük onun gerçeği anlamasını sağlamıştı. Arabasında kıvıldamadan oturdu, direksiyonun üzerinden dışarı baktı. Kendini yıllarca Claire'i sabıkalı akıl hastalarının tutulduğu bir hastanede ziyaret ederken hayal etmeye uğraştı. Bu mümkün görünmüyordu, ama, açık ki eli kulağındaydı. Sonunda anahtarı kontağa yerleştirmek için kaldırdığında, nereye gideceğini bilmesine rağmen nasıl gideceğini bilmediğini aniden fark etti. Yol tarifi lazımdı. Bir GPS'i olmasını diledi, bu ilk kez değildi. Ama şehirde, bunlar hırsızlar için bir tür mıknaştı. İnternetli telefonuna harita arattı ama aynı anda bu küçük talimatları okuyarak araba süremezdi. Arabadan inmek ve ofise geri gitmek zorundaydı. Orada, yardımsever Bereni-

ce haritaların bilgisayardan çıktısını aldı. Morgan ona teşekkür etti ve haritayı kederle inceledi. Sonra arabasına döndü ve ofisten doğrudan eyalet hapishanesine sürdü.

Hapishane, West Briar'a kırk dakika uzaklıkta, Briars'dan ayırt edilebilir biçimde daha az refahı ve manzarası olan bir bölgedeydi. Çevreleyen bölge yaşlı ağaçlarla dolu olmasına rağmen geniş, kurumsal bina, seyrek bitkili çamur gibi topraklı bir arazi parçasına inşa edilmişti. Binanın etrafı dikenli tel kaplı olan zincir baklası çitle çevriliydi. Ziyaretçi prosedürleri, Briarwood polis merkezinin arkasındaki göz altı hücrelerinden daha sıkıydı.

Morgan, hapishanenin kadın bölümüne yönlendirilmişti, sesli sinyalleri bekledi ve çok sayıda kilitli kapıdan geçti. Bina nispeten yeniydi, hatta temiz görünüşlüydü ama koridorlarda ter ve banyo temizleyicisi karışımı ekşi koku vardı. Morgan nefesini tuttu. Kadın gardiyan tarafından üzeri aranmıştı, sonra çeşitli sıralarda beklemesi söylendi. Yakın-mama veya itirazda bulunmama bakımından dikkatliydi. Nihayet, hepsi prosedürlere alışkın duran, bezgin bir grup erkek kadın ve çocuk arasında dikildikten sonra sıradan çıkarıldı ve koridor boyunca yönlendirilerek bir ofise getirildi. Tombul, esmer tenli, kahverengi yünlü pantolon giyen bir kadının masasının önünde dikildi. Masanın üzerindeki isim levhasında Elva deLeon, Yardımcı Gardiyan yazılıydı.

"Claire Bolton'u görmek için mi buradasınız?" Kadın masasına kalemle hafifçe vurarak sordu.

"Evet, madam," dedi Morgan.

"Şu anda bir psikiyatr tarafından muayene ediliyor. Uzman ayrıldığında, vakit kalmışsa onu görebilirsiniz. Ama görüşme için fazla zamanınız olacağından şüpheliyim. Neden başka bir gün tekrar gelmiyorsunuz?"

Morgan inatla, "Sorun değil," dedi. "Şansımı deneyeceğim."

“Nasıl isterseniz.” Kadın Morgan’ı bir omuz silkmeyle başından savarak konuştu. Morgan bekleme alanına dönerken bir gardiyan ona eşlik etti. Diğer ziyaretçiler görünürde yoktu, büyük ihtimalle sevdiklerinin yanına gitmişlerdi. Morgan bekledi, neredeyse kırk dakikanın ve birçok sorgulamanın sonunda ziyaret alanına gidebileceği söylendi. Burası boş bir odaydı, kapıda silahlı gardiyanlar vardı. Birkaç otomatik satış makinesi ile, tahta masa ve sandalyelerin bazıları mavi tulumlu mahkûmlar ve ziyaretçileri tarafından işgal edilmişti.

Gardiyanlardan birine, “Oturayım mı? diye sordu.

Kadın gülümsemeden başarıyla onayladı. Morgan boş bir masa buldu, oturdu ve etrafa bakındı. Bir dakika içinde kapı girişinde bir gardiyanın eşlik ettiği Claire’i gördü.

Morgan ayağa fırladı. “Claire,” diye seslendi. Claire kafasını adının söylendiği yöne çevirdi ve Morgan’ı fark edince gözleri, tanıdığını dışa vurdu. Tanıma, ama daha fazlası yoktu.

Gardiyan, “Yerine geri otur,” dedi.

Morgan eski halini aldı. Claire’e masaya kadar eşlik edildi. Morgan ayağa kalkmak ve ona sarılmak istiyordu ama gardiyanın emrini çiğnemekten çekindi. Claire oturup beyaz ellerini masada önünde kavuşturunca, Morgan uzandı ve onları kendininkilerle örttü. Claire’in elleri buz gibi soğuktu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Morgan.

Claire neredeyse tepkisizdi. “Tabii,” demeyi başardı.

“Psikiyatr ile görüştün mü? Nasıl gitti?”

Morgan, ona sorduğu taktirde psikiyatrin, konuşmaları hakkında herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Denemeye değerdi. “Psikiyatrin adı neydi, Claire?”

Claire başını iki yana salladı. “Beekman... Bergman... Bilemiyorum.”

“Endişelenme. Ben bulurum.” Morgan öne eğildi ve Claire’i kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. “Biraz önce avukatını gördüm, Noreen Quick’i. Vesayet hakkını bana devrettiğini söyledi. Şaşırdım ama bana bu kadar çok güvenmeni takdir ediyorum. Ve senin için elimden geleni yapacağım. Bunu biliyorsun.”

Claire ona büyük bir mesafenin ardından bakıyor gibiydi. “Evet, biliyorum. Bu yüzden bunu senin yapmanı istedim.”

“Claire,” dedi Morgan dikkatle. “Noreen Quick. Çok zeki, çok yetenekli birine benziyor. Ama senin davanda önemli bir noktaya temas etmek istemesinden endişeliyim. Savunma olarak doğum sonrası depresyonunu kullanmayı planlıyordu.”

“Hiç savunmam yok ki.” Claire kasvetli konuştu.

“Öyle söyleme. Bana kaza olduğunu anlatmıştın.” Morgan diretti. Böyle bir açıklamayla avutabildiği için bile kendine hayret etti. Yirmi dört saat içinde cinayete olan tiksintisi, kuvvetli tepkisi, yerini her şeye rağmen arkadaşını kurtarma kararlılığına bırakmıştı. Duruma bağlı ahlaki kurallar. Guy ve Drew için yapabileceğin hiçbir şey yok, diye kendine hatırlattı. Şimdi tek yapabileceğin Claire’e yardım etmeye çalışmak. “Emin olman lazım. Doğum sonrası depresyonu savunmasıyla aklansan bile, bir hastaneye yatmak zorunda kalacaksın. Uzun bir zaman için belki. Eğer gerçekten bir kazaysa, sen... suçlu bulunmayabilirsin.”

“Ah Morgan, bu nasıl mümkün olur? Nasıl ikisini de kazara öldürmüş olabilirim?” Claire umutsuzca sordu.

Bu soru ile ilgili bir şey Morgan’ın avuçlarını ter içinde bıraktı. Ansızın, Claire’in gerçeğin ne olduğunu bilmediğine dair bir izlenime kapıldı. Gözlerini arkadaşına dikti. “Ne demek istiyorsun? Ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Evet, elbette,” dedi Claire uzaklara bakarak.

“Peki nasıl oldu da bu soruyu sorabildin? Sahiden söylediğin şekilde mi oldu? Claire bu önemli. İtiraf ettin. Yani kimse sana yardım etmeye çalışmayacak. Ama eğer gerçekten ne olduğunu hatırlamıyorsan...”

“Yeter artık, Morgan. Yeter. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Claire, ellerini titreyen yumruklar halinde alana dek sıktı. “Bunu ben yaptım. Bilmen gereken tek şey bu. Peşini bırak artık.”

Morgan ona baskı yapmak istedi ama sonra aklına daha iyisi geldi. Claire çökmeye hazır gibi duruyordu. Kamburunu çıkarmıştı, başı eğik, omuzları düşüktü; bir darbe yağmurunu bekleyen biri gibiydi. Bu sorulara karşı katılmıştı. Morgan’a karşı katılmıştı.

Morgan başla bir yol izlemesi gerektiğini biliyordu. Gerilimi yatıştırmak için zihninde farklı bir konu aradı. “Dün gece Dusty’yi beslemeye gittim. Bana saldırdı.”

Claire kafasını kaldırıp Morgan’a baktı. “Salırdı mı? Özür dilerim. O çok... sahiplenici... eve karşı.”

“Fark ettim,” dedi Morgan.

“O iyi mi?” diye sordu Claire.

“Evet,” dedi Morgan. “Çok iyi.”

“Kısa kesin.” diye yüksek sesle bildirdi Gardiyan.

Morgan en acil meseleye dönmesi gerektiğini idrak etti. “Evet, her şey yolunda. Tabii ki. Ama avukat işine dönelim. Sandy Raymond’la konuşuyordum...”

“Sandy mi?”

“Dün gece onun evinde kaldım. Seninle çok ilgili, Claire. Senin bir ceza avukatına ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Belki de bunu dikkate almalıyız.”

Claire uzandı ve Morgan’ın kolunun ön kısmına dokundu. Dokunuşu soğuk ve nemliydi. Bakışları odaklanmamıştı. “Dinle, yapmanı istediğim başka bir şey var. Ce-

naze merasimine katılmak istiyorum... kocam ve bebeğim için. Bunu benim için ayarlayabilir misin?”

Morgan’ın midesi kasılmaya başladı. Claire’in, Guy ve Drew’nun cenazesine katılma fikri korkunçtu. “Buna izin verildiğinden emin değilim.”

“Müdür yardımcısına sordum. Eğer aile izin verirse mümkün olduğunu söyledi. Onlara benim için sorar mısın Morgan? Onları ikna edebilirsin...”

Morgan bir an için bile Guy’ın ailesinin izin vereceğine inanmıyordu. “Elimden geleni yaparım,” dedi.

“Ve avukat için endişelenme,” dedi Claire. “Önemi yok....”

“Önemi yok mu!” diye feryat etti Morgan. “Burada hayatının geri kalanından bahsediyoruz. her şeyin önemi var.”

Claire bir süreliğine sessiz kaldı. Sonra konuştu. “Onu alır mısın, eğer ben...”

Morgan’ın, onun ne söylediği hakkında bir fikri yoktu. “Neyi alır mıyım?”

“Dusty. Ona benim için bakar mısın?”

“Aceleci davranmayalım,” diye yanıtladı Morgan. “Belki buradan kurtulursun.”

Claire, “Hayır,” dedi. “Bitti.”

Moren anında Noreen Quick’in söylediklerini hatırladı. Claire, intihar eğilimi olduğundan gözetim altındaydı. “Beni dinle, Claire. Henüz hiçbir şey karara bağlanmadı. Pes etmeye yeltenme. Dişini sıkman gerek.”

“Bilmiyorum, Morgan. Ne için?”

“Şey... benim için. Evvela. Biz... birbirimizin ailesiyiz, unuttun mu? Bak, ben senden vazgeçmeyeceğim. Senin için savaşacağım.”

Claire gülümsemedi veya başını sallamadı. “Bunu hak etmiyorum,” dedi.

“Süre doldu,” diye monoton bir sesle bildirdi gardiyan.

Claire ayağa kalktı. Morgan da aynı şeyi yaptı. “Sakin... yanlış bir şey yapmaya kalkma.” Morgan bunu güçsüzce söylemişti. İntihar kelimesinin ağzından çıkmasını bile istemiyordu.

Claire, onu götürmelerine izin verdi. Omzunun üzerinden geriye baktı. “Her şey için teşekkür ederim,” dedi.

“Dişini sık,” diye ısrar etti Morgan. Baştan sona titrediğini hissedebiliyordu. “Claire!” Ancak, Claire arkasını dönmedi veya kafasını çevirmedi.

Dokuz

Morgan kilise merdivenlerinin dibinde duruyordu ve tarihi mezarlığın yeni kısımlarına dikkatli bir şekilde bakıyordu. İki adam küçük bir kepçeli kazıcı ile, yan yana, biri diğerinin yarısı genişliğinde iki mezar kazıyordu. Mide bulandırıcı bir saniye içinde, Morgan bu mezarların muhtemelen Guy ve Drew bebek için hazırlandığını anladı. Onların ölü olduklarını bildiği halde bunu seyretmekten kaçındı. Buraya ziyaret için gelmiş ve basitçe bunları henüz görmemiş gibi hareket etti. Ne var ki mezarların hazırlanışını görmek, ona hasta edici ölçüde gerçekliğe çekmişti. Kalbi acıyarak uzaklaştı.

Kilise avlusunun dolaylarında bakım günü varmış gibi görünüyordu. Tamamen koruyucu kılıfla örtülü bir boyacı, elinde tuttuğu plastik bir kutudan aldığı beyaz boyayı pervaza sıvayarak uzun, tirizlere ayrılmış kilse pencerelerinden birinin altında duruyordu. Kilisenin merdivenlerini

turmandı, kapıyı araladı ve içeriye göz gezdirdi. Kilise sessizdi, ılık ağustos ışığı boş sıraların üzerine dökülüyordu.

“Lanet olsun!” diye fısıldadı.

“Size yardım edebilir miyim?”

Morgan irkildi. Ona Peder Lawrence’ı aradığını açıklamak için döndü ve gözlüklü, beyaz ince önlük giymiş boyacının aslında papaz olduğunu fark etti.

“Ah,” dedi, tedirgin olarak. “Sizi burada görmeyi beklemiyordum, peder.”

Peder mahcup gülümsedi ve fırçasını tuttuğu boya kutusunun kenarına sildi. “Boya yapmaktan hoşlanırım,” dedi. “Bunu rahatlatıcı bulurum. Karım ve ben, geçen cemaatimin olduğu bölgede eski bir eve sahiptik, ama buraya taşındığımız zaman yeni konutumuz henüz inşa edilmişti. Bu yerde, bana yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu yüzden ben de kilise binasına rötuş yapıyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Doğrusu, ben sizi arıyordum,” dedi Morgan. “Sizin bana yardım edebileceğinizi umuyordum.”

Peder Lawrence fırçasını plastik bir boya örtüsüne koydu ve tepesini yeniden boya kutusuna bastırdı. Cebinden bir mendil çıkardı ve parmaklarını temizledi. “İçeri girip konuşmak istiyorsan,” dedi, “bana temizlenmem için yalnızca bir dakika vermelisin.”

“Hayır, buna gerek yok,” dedi Morgan. “Dışarıda olmak iyi. Güzel bir gün.”

“Daha önce tanışmıştık, değil mi?” diye sordu ona kıstığı gözleriyle bakan papaz.

“Evet,” dedi Morgan. “Tanıştık. Geçen hafta buradaydım.” Morgan derin bir nefes aldı. “Vaftiz töreni için. Drew Bolton’ın vaftizi. Ben vaftiz annesiydim.”

Papaz’ın gözlerindeki ifade acıyla doldu. “Çok üzgünüm,” dedi. “Nasıl bir felaket.”

Morgan, mezar kazan işçilere yeniden göz attı. Ardından papaza döndü. "Evet," dedi. "Öyle."

Papaz yakına geldi ve kilise merdivenlerine oturdu. Morgan'a yanına oturmasını işaret etti. Serin bir rüzgar yaprakları hışırdattı ama merdivenler güneş alıyordu. Morgan bir basamağın kenarına oturdu.

"Demek sen vaftiz annesiydin. Onlarla akraba mıydın? Kurbanlarla?" diye sordu.

"Hayır," dedi Morgan. "Şey...." Kararsız kaldı. Doğru olsa bile 'katil' demeyi kabullenmiyordu. "Claire, Drew'nun annesi, benim en yakın arkadaşım."

Peder Lawrence içini çekti. "Anlıyorum."

"Buraya sizi görmeye gelişim, Claire için," dedi Morgan.

Papaz sessiz kaldı.

Morgan ona göz ucuyla baktı. Boyacı şapkasını çıkarmıştı ve elinin tersiyle alnını siliyordu. "Bakın," dedi Morgan, "korkunç bir şey yaptığını biliyorum. Demek istediğim hayatımın büyük kısmında onu tanıyordum ve bu tamamen bir şok oldu. Gerçekten kabullenemiyorum, onun böyle bir şeyi yapabilecek biri olması bile..."

"Bir şok olduğuna eminim," diye mırıldandı papaz. "Aileyle konuştum, elbette. Büyük acı yaşıyorlar."

Morgan çaresizce, "Anlıyorum," dedi. "Öyle olmalılar, anlıyorum." Pederin gözlemi ona, buradan sonra gideceği yeri hatırlattı. Claire'in merasime katılması için, izinlerini almak zorundaydı. Bu onu gerçekten ürküten bir görevdi.

"Ve Claire," Peder Lawrence kafasını iki yana sallayarak konuştu. "Çok hoş, iyi bir kadın gibi görünüyordu. Böyle bir şey yapmak için aklını kaybetmiş olmalı. Bir şekilde mantığını kullanamaması..."

"Evet." Papazın anlayışının bu kadarına bile minnettar

şekilde konuştu, Morgan. “Ve o da acı çekiyor, bana inanın. Korkunç bir durumda. Ashında hayatı için endişeliyim.”

Papaz hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Morgan. “Kesinlikle. Eyalet hapishanesinde intihar etmemesi için gözetim altında tutuluyor. Ama, bilirsiniz, kişi gerçekten kararlıysa, bir yol bulabilir...”

Peder başını salladı. “Evet, elbette,” dedi.

“Bakin,” dedi Morgan, “bunu söylemem kulağıma tuhaf geliyor ama Claire’in her zaman güçlü bir inancı vardı. Onunla konuşmayı denerseniz, bunun yardımı olabileceğini düşünüyorum. Biri bunun kadar kötü bir şey yaptığında... kilisenin resmi kuralı nedir bilmiyorum ama gerçekten endişeliyim. O zor durumda.”

Peder Lawrence belli belirsiz gülümsedi. “Resmi kural, dediğin gibi, hepimizin günahkâr olduğu ve hiçbir günahın, ne kadar korkunç olursa olsun bağışlanmaz olmadığıdır.”

Morgan onun yüzüne umutla baktı. “Eyalet hapishanesine giderek ona bunu anlatabilir misiniz? Yani onun için gerçekten korkuyorum. Yapabileceği şeyden.”

“Tahminimce, sadece varsayıyorum, hapiste ruhani bir danışmanı vardır. Oraya... alışkın biri.”

Morgan hapishaneyi ziyaret etme fikrinin pederi duraksattığını görebiliyordu. Daha önce, muhtemelen hapishanede, cemaatinden bir cinayet sanığını ziyaret etme durumunda kalmamıştı. Morgan bunun peşini bırakacak değildi. “Hayır. Sizden hoşlanırdı,” diye ısrar etti. “Size güvendi.”

Peder Lawrence boyacı şapkasını elinde çevirdi, suratını astı. Sonunda, “Sanırım bunu yapabilirim,” dedi.

Morgan atıldı. “Hemen mi?” diye sordu.

Peder Lawrence başıyla onayladı. “Boyanın geri kalanı bekleyebilir galiba.”

Morgan kederle iç geçirdi. “Bunu söyleyeceğinizi ummuştum.”

“Onun akli durumunu iyileştirebileceğimin garantisini vermiyorum.”

“Yine de deneyeceksiniz.”

Peder Lawrence başını olumlu anlamda salladı. “Deneyeceğim,” dedi.

Çıkma sokağın sonunda, denize uzanan çıkıntıya kurulmuş tek ev Bolton’larınkiydi. Bu, modern, tek katlı ve denize nazır birçok penceresi olan bir evdi. Etrafı rüzgâr alan bahçelerle çevriliydi ve bugün ıssız sokağın banketi uzunluğunda sıkışmış arabalar vardı. Burada birçok polis arabası diğer taşıtların arasına park etmişti. Dick Bolton, artık varlıklı bir adamdı, yine de Briars’daki cankurtaran olduğu günlere dayanan tüm iş sahalarından arkadaşları vardı. Morgan bu insanların çoğunun taziyelerini sunmak için ortaya çıktıklarından şüphelendi.

Morgan, evden ayrılan bir çiftin park yerini aldı. Ön koltuktaki kadın gözlerini mendille siliyordu. Bir süre eve bakarak ve gücünü toplamaya çalışarak arabada oturdu. En sonunda arabadan indi ve kapıyı hızla kapattı. Taşlı kaldırım boyunca yürüdü, bahçeyle ilgilenen kot pantolon ve uzun kollu tişörtler giymiş Meksikalı işçilerin yanından geçti. Dick, her yaz, onlar için geçici iş vizeleri edinerek bir sürü Meksikalı işçi tutardı. Böylece bahçe işlerini yaparlardı, depoda balık temizlerler ve Lobster Shack’da bulaşık yıkarlardı. Morgan yanlarından geçerken, ekipteki insanların meraklı gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Acaba ailenin başına gelen felaketi biliyorlar mı, diye merak etti. Morgan zili çaldı ve kapı Astrid Bolton tarafından açıldı.

Başta kapıyı açmaya gelenin Astrid olması içini rahatlatı. Açık sarı örgüden parlak tacı siyah bluz ve pantolonuy-

la tam bir kontrast oluşturuyordu. O bir üvey anneydi ve Morgan Claire'le geçmişte olan konuşmalarından Guy'ın hem babası hem de üvey annesiyle hırçın, zor bir ilişki- si olduğunu biliyordu. Morgan kesinlikle, diye düşündü, Astrid, o ve Claire'e karşı Guy'ın kan bağı olan akrabalarına göre biraz daha az düşmanlık besleyecekti. Ama yakından bakınca, oval yüzünü derin çizgiler kaplamış ve menek- çe rengi gözleri kan çanağına dönmüş, yaşlarla parlıyordu. Buyur etmek için çaba göstermedi. Çatlak sesle, "Ne var?" diye sordu.

"Astrid, çok üzėünüm..." diye başladı Morgan.

Astrid manikürlü elini kaldırdı. "Yapma," dedi. "Onun adına mazeret bulmaya alışacaksan, bunu yapma. Nefesi- ni boşa harcama."

"İnan bana," dedi Morgan. "Mazeretim yok. Diğer her- kes kadar şaşkına döndüm."

Astrid titriyordu. Sessiz bir kadındı, bakışlarının sonsuz içtenliğine rağmen ağırbaşlı bir doğası vardı. Morgan'ın onunla karşılaştığı birkaç seferde, Astrid dengeli durumu elden bırakmayan biri olarak dikkatini çekmişti. Alışılmış soğukkanlılığı bugün onu terk etmişe benziyordu. "Lüt- fen, sakıncası yoksa bu kayıptan dolayı biz... yıkılmış du- rumdayız."

"Anlıyorum," dedi Morgan. "Ve çok üzėünüm. Ama sizinle konuşmalayım. Sen ve Dick'le, mümkünse. Eğer buradaysa, Lucy'yle de."

Astrid kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

Morgan derin bir nefes aldı. "Bu önemli. İçeri gelebilir miyim?"

"Dick kimseyi görececek durumda değil. Özellikle de Claire'in bir arkadaşını."

"İnan bana, burada olmak zorunda olmasaydım, isten- mediğim bir yere gelmezdim," dedi Morgan.

Astrid kararsız kaldı, sonra gönülsüzce yana bir adım attı ve Morgan'ın girmesine izin verdi. Morgan eve girerken, ona hâlâ merakla bakan, arkasındaki bahçıvan ekibine bir göz attı. Astrid kapıyı arkasından kapattı ve ona salona gelmesi gerektiğini işaret etti. Alçak tavanlı, oturma odasında ve yemek tabaklarıyla kaplı masada sessizce konuşan insan grupları vardı.

Astrid sertçe, "Beni takip et," dedi.

Morgan'ın midesi çalkalanıyordu ve geri dönüp kaçabilmeyi dilerdi. Ancak Claire'e söz vermişti. Astrid'i evin içine doğru izlerken, Fitz ile yüz yüze geldi. Saçları bir bukle yığınıydı, geniş omuzlarına yapışan yün bir ceket giyiyordu, tuvaletten çıkmıştı. "Ah, merhaba," derken, bu noktada adamın pis pis sırtışını bile hoş karşılayacağını fark etti.

Fitz'in gözleri kan çanağı gibiydi ve yüzü şişmişti. Morgan'a baktığını algılaması zaman almışa benziyordu. Başta onu görmekten şaşırmış gibiydi, sonra ifadesi sertleşti.

"Nasılsın?" diye sordu.

Fitz kötü niyetli bir şekilde, "Tek kelimeyle harika," dedi.

"Anlıyorum," dedi Morgan. "Üzgünüm."

Fitz ona hoşnutsuzlukla baktı. "Gerçekten burada olman gerektiğini mi düşünüyorsun? Claire'in yaptığından sonra..." Durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Cevap vermesini beklemeden yanından geçip gitti.

Morgan, Fitz'in tepkisiyle sarsıldı. Koridorun sonunda karanlık bir kapıyı aralayan Astrid'i yakalarken, kendini hazırlamaya çalıştı.

"Astrid?" Odanın içinden bir ses Astrid'i çağırırdı. Morgan bu odada her tür sahil fotoğrafları, sörf ödülleri olduğunu ve ısmarlama yapılmış raflarındaki elektronik gereç-

leri görebiliyordu. Plazma televizyon ekranı açıktı ama ses yoktu. Öteki duvar pencereiydi ve denizi görüyordu.

Dick Bolton köşede, ekose kumaştan bir Burberry örtü ile kaplı deri koltuğa kıvrılmıştı, benzinin rengini yansıtıyor gibi duran gri bir kazak giymişti. Dick bir sporcu, açık hava insanı olarak, normalde güçlü bir görünümdeydi. Anlaşılan, kederi onu gittikçe küçültmüştü. Kafasını kaldırdığında Morgan'a boş gözlerle baktı.

"Bu Claire'in arkadaşı, Morgan," dedi Astrid, sesi endişeliydi. "Seninle konuşmak istiyor."

"Ve Lucy ile. Eğer mümkünse," dedi Morgan. "Bu hepinizi etkiliyor."

Astrid, Morgan'ın bakışlarından kaçındı. "Lucy burada değil. O..."

Dick acı içinde, "Çok meşgul," dedi. "Ağabeyiyle yeni öldürülmüşken, ailesiyle olamayacak kadar meşgul."

"Hayır, hayatım." Astrid onu azarladı. "O aşırı üzgün. Bu onun için çok zor. Bununla kendi yöntemiyle başa çıkmalı."

"O şımarık. Ve bencil, ayrıca onu şımartan kişi sensin." Dick onu suçlayarak konuştu. "Bu eve adım attığından beri, ona hep bebek muamelesi yaptın. Beslenmesiyle, görüş sorunu ve eğitimiyle ilgili üzerine titredin. Senin sayende, durumunun onu özel yaptığını, normal ve terbiyeli insanlar gibi davranmak zorunda olmadığını düşünüyor." Çatlak bir sesle bağırdı.

Astrid'in yüzü beyazdı. "Sadece onunla ilgilenmeye çalıştım," dedi.

Dick elini gözlerinin üzerine koydu ve bir hıçkırık koyuverdi. Onun boğuk soluk alışları dışında, oda sessizdi. Sonra diğer elini havayı körü körüne araştırarak uzattı ve Astrid bunu yakaladı. Adam, "Üzgünüm hayatım," diye fısıldadı. "Bu haksızcaydı. Aklım yerinde değil. Affedersin."

Astrid teselli edercesine, "Sorun değil," dedi.

"Lucy'ye karşı bir melek gibi davrandın. İki çocuğuma da."

Morgan, Dick'in ani patlamasıyla afalladı, ortadan yok olmayı dilerdi. Ama bunun yerine, olduğu noktada mihlanıp kaldı.

Astrid, bir parmağının tersiyle kendi gözyaşlarını sildi ve sükûnetini kazanmak için mücadele etti. Küçük, sivri çenesini kaldırarak, "Morgan'ın bize söyleyecek bir şeyi varmış," dedi. Morgan'a bir baş işareti yaptı. "Devam et."

"Bay Bolton," dedi. "Astrid. Kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu nasıl dile getireceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür ederim." Dick boğuk bir sesle konuştu. Sonra, Morgan'a dikkatle baktı. "Seni hatırlıyorum," dedi. "Sen, vaftiz törenindeydin."

"Evet," Morgan onayladı. "Drew'nun vaftiz annesiydim."

Dick acılı gözlerini titreyen eliyle örttü ve sesi bir inleme olarak çıktı. "Neden? Bunu bize neden yaptı?"

Morgan cevap vermeden başını iki yana salladı.

Dick Bolton, kollarını sertçe koltuğun kenarlarına indirdi. Sersemlemiş görünüyordu. Astrid kederli gözlerle kocasına baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "'Pekâlâ," dedi Morgan'a. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Morgan bir birine bir diğerine bakıyordu. "Öncelikle ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Size tüm söyleyebileceğim, her zaman tanıdığım Claire..."

"Neden bahsediyor o?" Dick acınası bir halde sordu.

"Lütfen," Astrid uyaran bir tonda konuştu. "Kısa tut. Tamamen altüst olmuş durumdayız."

Morgan derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Mesele şu. Bugün, Claire'i görmeye gittim. Benden buraya gelmemi

ve... ve sizden izninizi almamı istedi... Cenazeye katılmak istiyor.”

Astrid’in gözleri açıldı. “Ah, hayır, ciddi olamazsın.”

“Bu size bağlı,” dedi Morgan. “Her ne söylerseniz, ona uyacağız. O sizinle... durmayacak veya oturmayacak. Kennarda, uzak durması gerekiyor. Gardiyanlarla birlikte.”

“Çıldırdınız mı? Kadın oğlumu öldürdü. Ve torunumu.” Dick patladı.

Astrid başını iki yana salladı ve bir mendille burnunu sildi.

Morgan herhangi bir açıklama sunmaya kalkmadı. Onun için, bu ricayı daha az eziyetli yapmanın bir yolu yoktu. Onların bunu anladığını varsaydı. Açıkça, hüküm vermek onlara kalmıştı. Son söz.

Oda sessizlik içindeydi. Sonunda, Astrid sessizliği bozdu. “Orada yüzünü göstermeyi bile nasıl düşünebildi anlamıyorum.”

Morgan iç çekişini bastırdı. İtiraz etmek veya Claire’in durumunu ileri sürmek için daha fazla cesareti yoktu. Ne diyebilirdi ki? Bu insanların kızgın olmak için hakkı vardı.

Birdenbire, karanlık odanın kapısında bir tıklama sesi işitildi. Ardından kapı açıldı ve Fitz kafasını içeri uzattı. “Affedersiniz,” dedi.

Astrid ona sabırsızca baktı. “Fitz, şimdi olmaz...”

Fitz bir elini kaldırdı. “Hımm... Eden’in ailesi az önce çıkageldi, West Virginia’dan. Torunlarını arıyorlar. Onlara ne söyleyeyim?”

Morgan kaşlarını çatı. Vaftiz patisinde epey uygunsuz bir şekilde ortaya çıkmış olan Guy’ın kızı hakkında cidden ilk kez düşünüyordu. “Guy’ın kızı mı?” diye sordu. “O hâlâ şehirde mi?”

Dick Bolton eski gayretinin bir kısmını yeniden toplamaya çalışır gibiydi. “Buraya gelmeye nasıl yüzleri olur?

Bu çıldırmış taşralıların? Dick tiksintiyle homurdandı. "İçeri gelmelerine müsaade etme."

"Dick, yapma." Astrid mırıldandı. Fitz'e döndü. "Spaulding'lere bakmışlar mı? Orada kalıyordu."

Fitz omuz silkti. "Sanırım bakmışlar."

Astrid bezgince, "Peki, bilmiyorum, o halde," dedi. "Onu önceki geceden beri görmedim... akşam yemeğinden beri."

Eden, diye düşündü Morgan. Onun bu felaketi tutuşturan kıvılcım olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Eden'ın buraya gelmesini bekliyor musun?" Fitz sordu.

"Bilmiyorum," dedi Astrid. "Torunumuz için taziyelerini bildirmek üzere aramadı..." Astrid'in sesi çatladı. "Veya üvey oğlum için."

"Onlara evlerine dönmelerini söyle," Dick gürledi. "Çocuk hakkında bir şey bilmiyoruz. Onlara gitmelerini söyle. Burada hoş karşılanmıyorlar."

Astrid derin bir nefes aldı. "Hayır. Hayır, hayatım. Bekle. Bu kaba bir davranış olur. Uzun bir yoldan geldiler ve torunları için endişeliler."

"Bize yaptıklarından sonra," Dick bağırdı. "Bu insanlara bir şey bile borçlu değilim."

Astrid itirazını duymadan geldi. "Onlara yiyecek veya içecek bir şey ikram et ve beklemelerini söyle. Bir dakika içinde yanlarında olacağım," dedi sakın bir biçimde.

Fitz hemfikir olarak başını salladı ve kapıyı kapatarak uzaklaştı.

Astrid, Morgan'a döndü. Orta yaşlı olmasına rağmen duyduğu kederle sadece keskinleşmiş görünen, hâlâ zarif bir yüzü ve dik bir duruşu vardı. "Bak, gitsen iyi olur," dedi. "Bu bir aile meselesi. Burada olman doğru değil."

"Evet, pekâlâ."

“Claire’e hayır dediğimizi söyle,” dedi Astrid. “Hayır, gelemez. Hayatlarımız onun yüzünden mahvoldu.”

“Bekle bir dakika.” Deri sandalyesinden, Dick Bolton’un sesi şaşırtıcı bir sertlikle araya girdi.

Morgan döndü ve hayretle ona baktı. Kendini onun veda hakaretlerine hazırladı.

“İkinci kez düşününce, belki de orada olmalı. Evet. Ona gelebileceğini söyle,” dedi. “Cenaze merasimine gelebilir.”

Astrid kocasına döndü. “Dick,” diye haykırdı.

“Onu orada istiyorum,” dedi Dick. “Yüzünün halini görmek istiyorum.” Bakışlarını Morgan’dan Astrid’e çevirdi. “Son sözüm bu. Gelebilir.”

Morgan bir ürperme hissetti. Perişan halde, zar zor soluyan Astrid’e bakmaya yeltenmedi. Dick’in izninin tehdit içerdiğini elbette anladı. Claire bu cenazede, düşmanca olandan başka nasıl bir karşılama bekleyebilirdi ki? Yine de, Claire’in istediği cevap buydu ve Morgan bunu ona verecekti. Sadece Claire’in kararından dolayı pişman olmamasını umdu. Veda sözlerini mırıldanırken, düzenlemelerle ilgili soru sormadı veya Dick Bolton’ı gerekçelerini için sıkıştırmadı. Düzenlemeleri öğrenirdi. Gerekçeleri her ne ise, Morgan merhamet ile ilgileri olmadığına emindi.

On

Nature's Pantry adında ufak bir doğal besin dükkânının önünde, Morgan beş masadan birinde oturdu ve bir üniversite öğrencisi olacak yaşlardaki garson kıza bir California sandviç siparişi verdi. Yemeğini beklerken eyalet hapis-hanesini aradı ve Claire'le konuşmak için izin istedi. Saat beşe kadar mahkûmların telefon görüşmesi yapamayacağı ona bildirildi. Morgan tekrar arayacağını söyledi. Ardından, Noreen Quick'in ofisini aradı ve avukatla konuşmak istedi.

Onu, anında tanıyan Berenice, "Üzgünüm," dedi. "Bu mümkün olmayacak. Doktora gitti. Kasılmaları başlamış."

"Ya," dedi Morgan. "Sahi mi? Bu... bekleniyor muydu?"

"Gelecek aya kadar zamanı vardı." Berenice açıkladı.

"Claire'in ev meselesini polisle çözümledi mi, haberi-niz var mı?"

Berenice, "Ne olacakmış ki?" diye sordu.

"Şey, polisin içeri girmeme ne zaman izin vereceğini bilmiyorum," dedi.

"Ah, bunun hakkında bir şey bilmiyorum," dedi Berenice. "Neden merkeze giderek kendin sormuyorsun? Emniyet merkezinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Morgan tatsızca Claire'e hücrede yaptığı ziyareti düşündü.

"Tamam, bunu yapabilirim. Tahminimce, Bayan Quick'in yarın işe gelip gelmeyeceğini bilmiyorsunuz. Tamamen bebeğe bağlı olduğunu sanıyorum."

"Öyle. Bu yanlış sinyal olsa bile, son bebeği doğmadan önce bir ay boyunca hep yatak istirahatında kaldığını söyleyebilirim."

Morgan avukatın hayatıyla ilgili bu kadar kişisel bir bilgi edinmiş olmaktan bir bakıma şaşkındı. Ancak kesinlikle hukuk firmasının doymuş östrojenli havasına kesinlikle uygun görünüyordu. Morgan bu açık sözlülüğü daha ziyade yatıştırıcı buldu. "Dava için endişeliyim," dedi. "Arkadaşım Claire'in savunması...?"

"Ah, Bayan Quick hâlâ çalışıyor olacak. Sadece evden çalışması gerekecek. Yatak odasından. Bebek doğana kadar. Bana güven, bu onu yavaşlatmayacaktır. O enerjik biridir."

"Evet, öyle görünüyor."

"Polis merkezine uğra ve eve dair gelişmeyi öğren. Orada biri sana yardım edecektir."

Morgan, ona halledeceğini söyledi, telefonu kapattı. Bu esnada garson elinde esmer ekmekten yapılmış bir sandviçle yaklaştı. Yemek başlangıçta yavandı, Morgan tadını almadan yemeğini yedi, kasiyere ödeme yaptı ve aceleyle kapıdan çıktı.

West Briar kasabasını pek iyi bilmemesine rağmen, em-

niyet merkezini unutacak değildi. İçeri girdi, görevli bir memura Claire Bolton davası hakkında biriyle konuşmak istediğini söyledi.

Memur telefonda konuştu, sonra Morgan'a baktı. "Dedektif Heinz sizinle birkaç dakikalığına görüşebilir. Ekip/ast odasında, soldan ikinci kapı."

Morgan ona teşekkür etti ve vermiş olduğu istikameti izleyerek odaya gitti. Çekinerek içeri girdi ve etrafına baktı. Binanın birinci katının yarısını kaplayan beyaz odada, masalardaki üniformalı memurlar ve gömlekli, kravatlı adamlar birbirine karışmıştı. Üniformalı, iyi görünüşlü bir genç adam, yardım edebilir miyim, diye sordu. "Dedektif Heinz'i arıyorum," dedi Morgan.

Genç adam, kel, yarım gözlük takan, keçi sakallı ve köşede bir bilgisayara kaşlarını çatarak bakmakta olan bir adamı işaret etti. Mavi çizgili bir gömlek giyiyor ve altın rengi dokunma bir kravat ve muhtemelen üç zaman dilimini gösteren geniş, karmaşık görünümlü bir saat takıyordu. Morgan masaya yaklaşırken kafasını kaldırmadı. "Dedektif Heinz?" dedi.

Ona bakmadan, "Bir dakika," dedi adam. Klavyeye tıklamayı bitirdi ve sonra iskemlesini bir adım geri sürdü. Morgan'a suratını asarak baktı. "Ne var?" dedi.

"Adım Morgan Adair. Claire Bolton'un bir arkadaşıyım," diye başladı Morgan.

"Anlıyorum," dedi adam. Yüzünün dışı vurduğu bir duygu yoktu.

Morgan vekalet kâğıtlarını çantasından çıkardı ve görebilmesi için dedektife doğru çevirdi. "Claire benden... hayatını düzene sokmaya yardım etmemi istedi. O hapis-
teyken vekalet hakkını bana verdi."

Heinz bir kaşını kaldırdı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ve, bunun benimle ne ilgisi var?"

“Şey, eve girmem lazım. Kâğıtlarını ayıklamak ve... bilirsiniz... işiyle ilgilenmek için. Ayrıca kedisiyle de. Kedisini beslemeliyim. Ve şehirde olduğum süre boyunca evde kalmayı umuyorum. Dün soruşturmanız dolayısıyla eve girmeme izin verilmedi.”

Heinz bir elini kaldırdı ve endişelerini uzaklaştırmak içinmiş gibi salladı. “İçeri girebilirsiniz. Evle işimiz bitti. Oradan bir şeye ihtiyacımız yok.”

“Emin misiniz? Hiçbir şey mi?”

Heinz omuz silkti. “Soruşturma kapandı. Arkadaşınız itiraf etti.”

“Yani başka ihtimallere bakmayacak mısınız?” diye sordu Morgan. “Demek istediğim, aramaya devam etmeyecek misiniz?”

Heinz kollarını masanın üzerine, ona ulaşip sarsma dürtüsünü zaptediyor olduğunu akla getiren bir tarzda kıvrıldı. “Gerçek hayatı televizyon programlarıyla karıştırıyorsunuz. Bu dosyaları görüyor musunuz, Bayan?” Heinz saçsız başını masanın kenarındaki bir yığın Manilla dosyasına doğru eğerek sordu. “Bunlar hâlâ üzerinde çalıştığım soruşturmalar. Çoğu küçük meseleler. Haneye tecavüz. Sahtekarlık. Aile içi şiddet. Her biri irdelenmeli. Yani, hayır, elimde kayıtlı itirafın olduğu bir vakada, dediğiniz gibi araştırmaya devam etmek için vaktim yok. Ülkedeki herhangi bir mahkemede, temel kural budur. O yaptı. Bu, kesin bir sonuç. Hikayenin sonu.”

“Şey, aslında, suçlu olmadığını ileri sürecek, anladığım kadarıyla.”

Heinz alay eder bir üslupla, “İyi şanslar o halde,” dedi.

“Claire bana biraz... aklı karışmış göründü.” Morgan, adamın ilgisizliği karşısında direndi. “Kazayla ilgili bir şeyden bahsetti.”

Eksik dişli bir gülümseme dedektifin yüzüne baştan

sona yayıldı ve başını olumsuz anlamda salladı. "Şimdi öyle mi söylüyor? Kaza olarak adlandırıyor. Hey, Jim!" Yakın masalardan birindeki sırık gibi, koyu saçlı bir adama seslendi.

Diğer dedektif bilgisayarının üzerinden baktı. Bir sigara bağımlısının benzine sahipti ve gözkapakları çöküktü.

"Jim Curry ile tanışın," dedi Heinz. "Arkadaşınızı birlikte sorguladık. O, kocasını ve bebeğini öldürdüğünü itiraf ederken ikimiz de oradaydık. Jim, bu bayan Claire Bolton'un bir arkadaşı. Claire'imiz şimdi kaza olabileceğini düşünüyormuş."

Jim Curry küçümseyici bir şekilde gülümsedi. "Ya, öyle mi?"

Morgan, adamın söylemeye çalıştığı şeyi çarpıttığını hissetti. "Bunu kastetmedim," diye karşı çıktı. "Sadece diyordum ki..."

"Vaktimi boşa harcıyorsunuz, bayan. Ben sabırlı bir adamım ama..." dedi Heinz.

Morgan dedektife baktı. Bundan fena halde kuşku duydu. Patlamaya hazırdı ve sabırlı olmaktan çok uzaktı. Bir an için bu baskıcı adam tarafından sorgulanan Claire'i -allak bullak olmuş, depresif Claire'i gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Belki korkmuştu," dedi.

Heinz derin bir nefes aldı, ona saldıracak gibiydi. Sonra, birdenbire tavrı değişti, onunla yavaş, nazik, sanki Morgan anaokulundaki bir çocukmuş gibi konuştu. "Beni dinleyin, bayan. Arkadaşınız için üzgün olmanızı anlıyorum. Hiçbirimiz sevdiğimiz kişilerin bunun gibi bir şey yapabileceğini düşünmek istemeyiz. Ama bu adi bir cinayetti. Masum insanlar adi bir cinayet işlediklerini itiraf etmez. Bunu yapmazlar. Suçlu insanlar itiraf eder. Arkadaşınız suçlu."

Morgan adamın bakışlarından kaçmadı ama kalbinde

açıkça, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. İşlemedikleri cinayetleri itiraf eden insanlar hakkında vakalar duymuştu. Ama bu vakalar hep düşük zekâ seviyesine sahip insanlarda görülüyordu. Veya gençlerde. Ama o durumlarda bile her zaman süren şüpheler oluyordu. Direkt olarak bu duruma bakınca ise, masumsan böyle bir cinayeti itiraf etmen imkânsızdı. Ve Claire masum olduğunu iddia etmiyordu. Morgan başıyla onayladı. "İtirafı ilgili söylediğinizin doğru olduğunu anlıyorum. Yani, kim, böyle bir şeyi yapmamışsa kabul eder ki? Hiç anlamı yok."

"Hayır, yok," dedi adam.

"Claire'in böyle bir şey yapabileceğine inanmak çok zor."

"Kuşkusuz."

"Bu yüzden," dedi Morgan içini çekerek. "Ben... eve girmeme izin vermenize minnettarım."

Heinz başını ona doğru eğerek, "Sorun değil," dedi.

"Sizi bununla meşgul ettiğim için üzgünüm,"

Heinz sakın bir şekilde, "Sorun değil," derken, iskemlesini döndürdü, böylece bir kez daha bilgisayarının karşısındaydı. "Yardım etmek için buradayım."

En sık antreman kıyafetlerini giymiş olan Farah, iPod'unu dinleyerek Sandy Raymond'un merdivenlerinden aşağı atladı. Morgan ona yaklaştı ve seslendi. Farah kulaklığını kaldırdı ve onu tatlı bir gülümsemeyle karşıladı.

"Eşyalarım için geldim," dedi Morgan. "Ve Sandy'ye teşekkür etmek istiyorum."

Farah başını eve doğru yönelterek, "Evde. Tahmin et nerede?" dedi. Parlak, dalgali kahverengi atkuyruğu sırtının ortalarına düşerek, gerçek bir atın kuyruğu gibi hareket ediyordu.

Morgan, "Bilgisayarın başında mı?" diye tahmin etti.

"İçeride. Wii oynuyor. Oysa ne güzel bir gün!"

"Evet, öyle."

"İkinci kat," dedi Farah. Saatine bir göz attı ve aniden hızlı yürümeye başlayarak el salladı.

Morgan ona teşekkür etti ve eve giden merdivenleri tırmanmaya girişti. Antreye girdi ve Sandy'ye seslendi. Bir ses yukarı kattan karşılık verdi. Morgan merdiveni çıktı ve ikinci kattaki odaları yokladı ta ki bilim kurgu filmlerindeki kumanda odalarına benzeyen bir odaya gelene dek. Sandy elinde bir çubuk, dev ekrandaki fiili düşmanıya yüz yüze geliyordu. Asasıyla havayı döverek bir ileri bir geri sığıyordu.

"Sandy," dedi.

"Ha," ona bakmayarak cevapladı.

"Eşyalarım için geldim. Polis sorun olmadığını söyledi, bu yüzden geceleri Claire'in evinde kalacağım."

"Ah. Tamam."

"Misafirperverliğin için teşekkür etmek istedim."

Ekrana doğru atılarak, "Sorun değil," dedi.

Morgan, odadan dışarı çıkarken, "Gidip eşyalarımı alayım," dedi. Claire'in, Sandy'yle birlikteyken olan yaşamı hakkında söylemiş olduklarını hatırlamaya çalıştı. Gece-leri sıkça dışarı çıktıklarını, ara sıra bisiklete bindiklerini ve yürüyüşe çıktıklarını hatırladı. Bir kez tatilde ata bile binmişlerdi. Hiç Sandy'nin bilgisayar bağımlısı olduğunu söylediğini hatırlamıyordu ama şimdi Morgan'ın adam hakkındaki izlenimi buydu.

Uyumuş olduğu odayı bulana kadar koridorda ilerledi. Perdeler hâlâ kapalıydı ve yatak sabah aceleyle çıkarken bıraktığı gibiydi, yapılmamıştı. Valizi, yatağın ayak ucunda uzun, sarımsı kahverengi süet bir divanın üzerinde açık duruyordu. Morgan kalın perdeleri geri çekti. Eşyalarını

hızla valize fırlattı ve fermuarını kapattı. Tekerlekli çantayı yere indirdi. Sonra, kocaman yataktan çarşafı kaldırsa mı diye kararsız kaldı. Genel olarak, başkasının evinde kaldığında çarşafını kaldırır, böylece ev sahibi bunu yapmak zorunda kalmazdı. Ama daha önce otel boyutuna sahip bir evde hiç kalmamıştı Sandy'nin evi idare etmek için çalışanlara ihtiyacı olduğu aşıkardı. Tamam, çalışanları var veya yok, nazik bir misafir olma yönünde daha iyi görünmeye karar verdi. Yatağın üzerine eğildi ve yastıklardan birinin kılıfını çıkarmaya başladı.

"Olduğu gibi bırakabilirsin."

Morgan arkasına döndü ve kollarını terli tişörtünün üzerinde kavuşturmuş Sandy'nin kapı girişinde durduğunu gördü.

"Yarın, ev işlerini yapan kadın değiştirir."

"Ya," dedi Morgan. Yastığı kılıfına tekrar yerleştirdi ve çarşafı yorganı yukarı çekti. Yorganı yapabildiği kadar düzleştirdi.

"Claire nasıl?" Sandy sordu.

Morgan döndü, sapını kaldırarak valizine uzandı. Sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Pek iyi değil. Epey depresif."

"Çok şaşırtıcı değil," dedi Sandy.

"Hayır. Bu koşullarda," diye kabul etti Morgan.

"Beni terk etmemeliydi."

Morgan kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kabul etmek zorundasın," dedi Sandy. "Hayatı farklı şekilde sonuçlanırdı."

"Hayatı daha sona ermedi."

Sandy omuz silkti. "Pekâlâ sona erebilir."

Morgan öfkeli cevabını içinde tuttu. Düşünmek istediği buysa, bırak düşünsün, dedi kendi kendine. Onunla tartışmanın bir yararı olmazdı. Kendisi, Claire'den bu kadar

kolay vazgeçmeyecekti. Valizini çekerek onu geçti, koridoru çıktı ve merdivenlere yöneldi. Resmi bir şekilde, "Dün gece beni misafir ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Lafı bile olmaz," dedi Sandy. "Claire'e benden selam söyle."

On Bir

Morgan hâlâ posta kutusuna bağılı olan sönmüş balonlara kısa bir bakış attı ve bir makas bulup onları kesmeyi zihninin bir köşesine yazdı. Onların devam eden, dağılmış varlıkları Guy ve Drew'nun anısına yeniden yaklaşmak gibiydi. Eve giden patikada yürümeye devam etti. Bu esnada, Dusty kapının önünde gerginlikle popsunun üzerinde oturuyor ve ona doğru gelen mahlukata gözünü dikmiş bakıyordu.

“Hey, Dusty,” dedi. “Beni hatırladın mı? Ben kedi maması getiren kişiyim.” Dusty'nin bakışı kayıtsızdı. Morgan tetikteydi. Bir kez daha tırmalanmaya hiç niyeti yoktu. Önceki günkü yetmişti. Sandy'nin evinden ayrıldıktan sonra, cenaze evini ziyaret etmiş ve düzenlemeleri kontrol etmişti. Daha sonra, biraz yiyecek almak için durmuş ve marketle aynı sırada olan küçük bir İtalyan lokantasında kendine akşam yemeği almıştı. Makarna siparişini beklerken, hapisshaneden Claire'i tekrar aramıştı. Bu kez temasa geçebilmişti.

Sesi güçsüz ve yorgun gelmesine rağmen, Claire törene katılmasına izin verildiği için minnettardı. "Seni uyarmak zorundayım. Korkarım, Guy'ın babası sana saldırabilir." Morgan ona anlatmak zorundaydı. Claire fark etmeyeceği konusunda ısrar etti, umursamıyordu. Bununla birlikte, giyecek siyah giysileri olmadığı için kaygılıydı. Morgan ona evinin yolunda olduğunu ve ihtiyaç duyduğu giysileri bulacağını, bunları hapishaneye getireceğini söyledi. Şimdi, kedinin yanından geçiyordu. Basamağı çıktı ve Claire'in olabileceğini söylediği alanda yedek anahtara bakınarak, kapının üzerindeki süsü eliyle yokladı. Arka kapıyı deneyebileceğini biliyordu ama geçen gece onu mutfakta bulan polisin kilitlemiş olduğundan şüpheleniyordu. Morgan anahtarı indirdi ve ön kapıya yerleştirdi. Kapıyı açarak içeri bir adım attı.

Kapı tarafında bir lamba yakarak etrafına bakındı.

Claire'in genel olarak düzenli olan evi karmakarışıkta. Her çekmece ve dolap içeriklerini kısmen dışarı çıkarmışa benziyordu. Morgan bu manzara üzerine paniğe kapıldı ama sonra bir anda, bunun polis aramasının sonucu olacağını anladı. Bir ah çekerek, toparlamak için üstünkörü bir çaba göstermeye başladı. Kitap, dosya ve kâğıtları çekmelere veya raflarına geri dizdi. Bir süre sonra, etraf daha iyi görünüyordu. Morgan ana yatak odasına giden koridordan ileri doğru bir göz attı. En zor görev onu bekliyordu. Claire'in istediği giysileri almak için oraya girmesi gerektiğini biliyordu. Yıkama ve ütü gerektiriyor olabilirdi. Fakat tüm giysiler cinayetin meydana geldiği banyonun yanındaki dolaptaydı. Midesine yumruk yemiş gibiydi. Düzelmeyecek, diye düşündü. Git ve yap şunu.

Koridorda ilerledi, ağırdan alarak ana yatak odasına girdi. Oda, döşemeye dağılmış giysiler ve yapılmamış yatakla darmadağınktı. Bir kez daha, odayı toplaması gerektiğini

biliyordu ama sadece giysileri alıp çıkmak istiyordu. Beşiğe veya bez değiştirme masasına bakmaktan kaçınarak, şifonyere dümdüz yürüdü ve çekmeceleri altüst etti. Claire'in istediği iç çamaşırını, külotlu çorabı ve siyah kazağı buldu. Sonra dolaba geçti. Dolabın yanında, banyonun kapısı aralık duruyordu. Morgan bakmamaya çalıştı. Dar, siyah bir gömlek çekti ve koluna astı. Dönüp gitmesi ve bakmaması gerektiğini biliyordu ama bakışı sanki banyoya doğru çekiliyordu. Suç mahalline doğru.

Sadece bir hafta evvel Morgan, vaftiz töreni için hazır olmasına yardım ederken Claire'i bu geniş, beyaz çinili küvete götürmüştü. Dökme demir, ayaklıklı küveti su ile doldurmuş, köpük eklemiş, yumuşak beyaz bir havlu hazırlamıştı. Ve hatta Claire'in kısa, havalı saçlarını şampuanlamıştı. Claire sonunda toparlanmıştı ve o an Morgan'a umut dolu bir gün olacak gibi görünmüştü. Ve şimdi, tüm o umut sona ermişti. Tereddütle duvardaki düğmeye uzanmak için kapıyı geçti ve ışığı yaktı.

Gözleri odayı taradı ve güçlkle nefes almayı denedi. Beyaz odanın duvarları ve zemini kanla kırmızıya boyanmıştı. Önceden beyaz olan bir havlu banyo zeminindeki ıslak birikintide yatıyordu ve eşit olmayan bir pembe ve paslı kırmızı bir renkle lekelenmişti. Küvetin dibinde hâlâ biraz su birikintisi vardı ve sinekler üzerinde vızıldıyordu. Odadaki koku bozuk, metalimsi ve pisti.

Her nedense, Morgan felaketin tek belirtisinin havadaki anlaşılmasız duygu olmasını beklemişti. Bunun yerine, polis her şeyi olduğu gibi bırakmıştı, bir oda dolusu vahşet ve sonucu. Midesi çalkalandı ve kusabileceğini düşündü. Yüzünü dehşet verici manzaradan çevirdi ve yolunu körlemesine bularak yatak odasından dışarı, koridora çıktı, koridoru geçti ve kendini oturma odasına attı.

Claire'in içi aşırı doldurulmuş, renkli kumaş kaplı ikili koltuklarından birine çöktü. Kafasını geriye, yüksek yastıklara yasladı ve birkaç derin nefes aldı. Kan lekeli banyoyu düşünmemeye çalıştı ama görüntüyü zihninden defetmek zordu. Asla ebeveyn yatak odasında uyumaya niyetlenmemiştir. Yine de, bu durumda, sadece onun orada olduğunu bilmek bile evin ortasında çürüyen bir şey olduğu hissi veriyordu.

Birdenbire, bunaldığını hissetti. Burada ne yapıyorum, diye düşündü. Etrafındaki her şey bir kaostan ibaret. Bu şehirde bir yabancıyım, etrafta dolaşıp suçunu itiraf etmiş bir katil adına bahaneler buluyorum. Bu, benim mücadelem değil. Claire'in akrabası bile değilim. Fakat, bunu düşünürken bile, onu bu yönde düşündürenin yalnızca tükenmişlik olduğunu biliyordu. Evet, Claire itiraf etmişti ama bu çekip gitme vakti olduğunu göstermezdi. Elbette, bu Morgan'ın mücadelesiydi. Claire'e diğer herkes-ten daha yakındı ve bu kâbusta onu yarı yolda bırakmayı planlamıyordu. Sadece son birkaç gün, hiç de beklediği gibi olmamıştı. Özlemle iptal edilmiş İngiltere seyahatini düşündü. Bugün, Londra'da British Museum'da Harriet Martineau'nun el yazmalarına odaklanmış ve Simon'la akşam yemeğini yiyor olacaktı. Yarın, Lake District'e gitmek için yola çıkacaklardı. Birkaç sefer orada bulunmuştu ama bunlar hep kısaydı. Bu konforlu, lüks bir ziyaret olacaktı. Görkemli İngiliz evleri, dağınık kayalı dağ eteklerinde mücevherler gibi diziliydi. Kalacakları otel etrafında orman olan, eski bir malikaneydi. Simon'ın ona göndermiş olduğu otel broşürü şömine karşısında çay vaat ediyordu. En zarif fincanlarda...

Ön kapıdaki bir vuruş, Morgan'ı yerinden sıçrattı. Kapiya sanki canlıymış ve ona bağıırıyormuş gibi dik dik

baktı. Vuruş sesi devam etti. Morgan, Claire'in cenaze kıyafetlerini özenle kanepenin koluna yaydı, kendi buruşuk kıyafetlerini düzeltti ve kapıya bakmak için ayağa kalktı.

Kapıdaki çift altmış yaşlarında görünüyordu. Adamın seyrek beyaz saçları taktığı yuvarlak şapkadan dışarı çıkıyordu, yüzü şişmiş ve gözleri yaşlıydı. Yıpranmış ekose bir gömlek ve kot pantolon giyiyordu. Kadının saçları portakal rengine boyanmıştı. Utangaç gülümsemesi olan ince vücutlu bir kadındı.

Adam kaba bir sesle ve bir güneylinin uzatarak konuşmasıyla, "Ben Wyne Summers. Bu da karım, Helene," dedi. "Guy Bolton'un evini arıyorum."

Morgan, içeri doğru büzüldü. Guy hakkında açıklama yapmak zorunda olmaktan hiç hoşlanmadı. Bu yabancıya ne kadarını söylemesi gerekecek diye merak etti. "Burası onun evi," dedi. "Size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama maalesef Guy öldü."

"Onun ölmüş olduğunu biliyorum," dedi açıkça. "Karısı onu ve bebeği öldürdü. Hak ettiği buydu. Hayır, West Virginia'dan yeni geldik ve eve geri dönmemiz gerekiyor. Torunumuzu arıyoruz. Eden? Hâlâ burada olabileceğini düşündük."

"Eden sizin torununuz mu?" Morgan haykırdı.

"Eden'ı tanıyor musunuz?" Helen umutla sordu.

"Aslında, pek sayılmaz. Yani onunla tanışmıştım... ilk geldiğinde."

"Nereye gitti?" diye sordu Wayne.

"Korkarım, bilmiyorum..." dedi Morgan.

"Kiliseden bir arkadaşımız CNN haberlerinden Guy Bolton ve bebeğin başına ne geldiğini görmüş," diye açıkladı Helen. Eden'ı cep telefonundan aradık ama ona ulaşamadık ve onun için endişelendik. Demek istediğim, buraya babası hakkında bilgi edinmek ve onunla tanışmak için

geldiğini biliyorduk. Bu olayla büsbütün altüst olmuş olabileceğini ve en iyisinin gelip, eve dönmek için bize ihtiyaç duyup duymadığını görmek olduğunu düşündük.”

Wayne Summers iç geçirdi ve başını bezgince iki yana salladı. “Sana bunun vakit kaybı olduğunu söyledim Helene. Bu kızın hiç...”

“Öyle değil Wayne. O çok zeki bir genç kız,” Helene, onu sadakatle düzeltti. Morgan’a döndü. “Eden’ımız epey akıllıdır. Psikoloğu bana öyle söyledi. Ama bazı duygusal problemleri var...”

“Duygusal problemlermiş.” Wayne alay etti. “Psikolog paramızı çalışıyor sadece. Eden sağlıklı değil, Helen. Bu hayatın bir gerçeği. Aklı... zayıf...”

Morgan, Eden’in büyükbabasının ona karşı az bir sabrı olduğunu görebiliyordu. Morgan kendi çatın altında istenmediğinin hissettirildiği bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ailesinin bombalanan otelde ölümünün ardından, onu masrafları için bir sigorta fonuyla bırakmış olmasına rağmen, Morgan, amcasının merhum kardeşine nasıl lanet ettiğini, asla bu fazladan çocuğu ev halkına katacak kadar yakın olmadıklarını söylediğini hatırlayabiliyordu. Amcası bazen, onun bunu duymasını, varlığından suçluluk duymasını istiyor gibi görünürdü. Kısa bir an Eden’in hayatının da buna benzeyip benzemediğini merak etti. O bu insanların, asla yetiştirmeyi tasarlamadıkları bir torundu. “Geçen hafta, Eden buralardaydı,” dedi. “Sonunda, babasıyla tanıştı...”

“Nasıl gitti?” Helen kaygıyla sordu.

“Sanırım, pek iyi değil,” dedi Morgan.

Helen içini çekti. “Bundan korkuyordum.”

“Bu arada, sen kimsin?” Wayne Summers şüpheyle sordu.

“Ben... Adım Morgan Adair. Guy’ın karısının, Claire’in bir arkadaşıyım.”

“Onu öldüren kişinin mi?”

Morgan bir yanıt oluşturmaya çalışırken, ona soğuk bir şekilde baktı.

“Hey, bana dik dik bakma, küçük hanım. Benim ona karşı hiçbir şeyim yok. Doğrusu, bu Claire’le tokalaşmak isterdim.”

“Wayne Summers, sus,” dedi Helen.

“Susmayacağım,” dedi adam inatla. “Guy Bolton nihayet layığını buldu.”

“Neden böyle söylüyorsunuz?” Morgan sordu.

“Neden mi? O, Kimberlee’mizi öldürdü, işte bundan dolayı.”

Helene, kocasına uyarı dolu bir bakış attı. Morgan’a döndü ve gözerini devirdi. “Onu boşver. Bu konuda kudurmuş bir köpek gibi davranır.”

Wayne, “Hiç de bile. Bu mutlak gerçektir,” diye haykırdı. “Polisin ne söylediği umurumda değil. Burada durduğuma olduğu kadar, onun kızımı öldürdüğüne de eminim.”

Helene onu duymazdan geldi. “Belki Eden şimdiye dek, Spaulding’lere dönmüştür. Bu ona bebekle ilgili gazete kupürünü gönderen kadın. Kimba’mız bir yaz sezonu onlar için çalıştı. Adı Captain’s House olan bir otelleri var ve kızımız orada kat görevlisiydi.”

“Captain’s House!” Morgan aniden bağırdı. “Elbette, bu mekanı biliyorum. Orada kaldım.”

“Bu durumda, Bayan Spauldings’in ne kadar hoş bir hanım olduğunu bilirsin. Kimba’mızı hiç unutmadı. Veya Eden’ı. Her yıl, Eden’a içinde beş dolar bulunan bir Noel kartı gönderir.” Helene cana yakın bir biçimde açıkladı.

“Ona, bu aşâğılık zenci ismiyle hitap etme.” Wayne karşı çıktı. “Onun adı Kimberlee’ydi.”

Morgan kulaklarına inanamıyordu. "Aşagılık zenci mi?"

Helene kocası adına özür diledi. "Onu kafana takma. New York'ta bir sanat okuluna giderken Kimba diye çağırılmak istediğine karar verdi. Daha modern, tahminimce."

Wayne küçümseyerek, "Daha renkli," dedi.

Helene özlemle, "Kızımız her şeyi dikebilirdi," dedi. "Bir yarışma kazandı ve burs aldı. Moda yaratmak isterdi."

"Eden'ı yakaladığımda..." Wayne karısının uzun zaman önce kaybettikleri kızlarıyla ilgili düşlerini yarıda keserek, tehditkâr bir tonda konuştu. "Helene, haydi."

"Geliyorum canım. Acaba, ben..." Helene Morgan'a döndü. "Sakıncası yoksa lavaboyu kullanabilir miyim?"

Morgan anında, ebeveyn yatak odasının kan lekeli banjosunu hatırladı ve ürperdi. "Ee, evet, tabii ki," dedi. "Üst kattakine çıkabilirsiniz. Sağ tarafınızda."

Helene merdivenlere yöneldi.

Wayne, "Arabada bekleyeceğim," dedi. "Eden buraya dönerse, ona bu oyunlar için fazla yaşlı olduğumu söyle. En iyisi, motosikletine binip eve geri gelmesi. Ve karıma dışarıda olduğumu ilet." Morgan yanıt veremeden, Wayne evden uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Helene oturma odasına geri geldi.

"Kocanız sizi dışarıda bekliyor," dedi Morgan.

"Ah, teşekkür ederim. Ve, onu kafana takma. O sadece, eski kafalıdır," dedi kadın kapıya doğru giderken.

Sanki ırkçılık bir tür hoş nostaljik özellikmiş gibi, diye düşündü. Ama yaşlı adamın yorumlarından rahatsız olduğu kadar, söylemiş olduğu bir şeyi merak etmişti. "Bekle-yin," dedi. Elini kadının koluna koydu. Helen'in kolu lokum kadar yumuşaktı. "Kendimi merak etmekten alamıyorum. Kocanız Guy kızımızı öldürdü derken ne kastetti? Kızınızın bir kazada öldüğünü sanıyordum."

“Şey, kazaydı. Balayındaydılar ve tüplü dalış yapıyorlardı. Kimba’nın bu konuda hiç deneyimi yoktu. Ama ne olursa olsun, onu memnun etmek istedi. Kimba dalışta Guy kadar tecrübeli değildi ve yeni doğum yaptığından fiziksel olarak güçsüzdü. Paniklediğini ve yüzeye çıkmakta aceleci davrandığını düşünüyorlar. ‘Vurgun’ diye bir şey...”

“Evet, bunu duymuştum,” dedi Morgan.

Helene ürperdi. “Bilirsin, bir duruşma ve benzer şeyler yapıldı. İkisi bir grupla birlikte, gemi kalıntılarını keşfediyorlarmış, yani tanıklar vardı. Bu başına geldiğinde, Guy onunla bile değilmiş. Diğer dalgıçların açık görüş alanındaymış. Kimba, enkazın başka bir kısmındaymış. Ekipmanlarında hiçbir hata bulamadılar. Sadece paniklemiş. Bize tüplü dalıştaki kazaların bir numaralı sebebinin panik olduğunu söylediler...”

“Peki, neden kocanız hâlâ Guy’ı suçluyor?”

“Şey, huzur içinde yatsın ama Guy bir centilmen değildir. Kızımızı hamile bıraktı ve kesinlikle onunla evlenmeyi istemedi. Ancak, bebek doğduktan sonra evlendiler. Kim bilir? Belki de mutlu.”

Morgan bu beklenmedik bilgilerle afalladı. “Eden bu konuyu biliyor muydu?”

Helene iç çekti. “Artık biliyor. Buraya gelmeye ve Guy’la tanışmada çok kararlı olduğunu görünce, Wayne ona kaza olmayabileceği inancından bahsetti. Bunun onu gelmekten vazgeçireceğini umdu. Gördüğün gibi onu vazgeçirmedi.”

“Ama ona bunun doğru olmadığını anlattın, değil mi?”

Helene başıyla onayladığını belirtti. “Elbette, anlatım. Derhal. Tanrı aşkına, bu kızın babası hakkında öyle düşünmesine izin vermek için bir neden yoktu.”

Bir kornanın gürültülü çalışı duyuldu. Helen ön ka-

pidan dışarı, evin karşısına park etmiş kamyonete baktı. "Gitmek zorundayım. Yardımın için teşekkür ederim. Eğer torunumu görürsen, ona sadece anneannesinin onu sevdiğini ve evde beklediğini söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

"Evet," dedi Morgan.

"Tanrı seni korusun," dedi. Aceleyle kapıdan çıktı ve avlunun karşısındaki arabaya bindi.

Morgan kapıya gitti ve arabalarını görüş açısından çakana dek izledi ama bu esnada zihni kadının söylediklerini evirip çeviriyordu. Babasıyla ilgili hikayeyi duyduğu zaman Eden'in ne hissetmiş olduğunu kafasında canlandırmayı denedi. Belki, ilk başta inanmak istememişti. Ardından buraya, West Briar'a ulaştığında, Guy'ın soğuk karşılmasına dair ne hissetmişti o halde? Morgan'ın kafasında vızıldayan milyonlarca soru vardı. Ama etrafta sorabileceği, aileden kimse yoktu. O günleri ve olanları hatırlayan biri olmalıydı. Anında, aklına bir fikir geldi.

Morgan mutfığa gitti, burada Guy'ın bilgisayarı, tarif stokları ve ekrana bantlanmış notlarla birlikte gömme bölmede duruyordu. Dosyalarını karıştırdı ve aradığını hızla buldu. Gerekli bilgiyi not aldı, cebine tıktı ve araba anahatarlarını çekip aldı. Sonra, tam mutfak lambasını söndürürken gözü tezgâhın üzerindeki makasa takıldı. Makası kaptı ve bunu yanına aldı. Dışarı çıkarken vakit kaybetmeksizin balonları posta kutusundan ayıracaktı. Onlara bir kez daha bakmak zorunda kalmak istemiyordu.

On İki

Sulak arazilerin arasında Briarwood Marinası'na çıkan yolda, bir sıra balıkçı kulübesinin istiflendiği yerde sular, yüksek gelgit olduğu zamanlar neredeyse güverteye yükseliyordu. Gösterişsiz konutlardan çoğu marifetle elden geçirilmişti, son yıllarda küçük ama konforlu liman evleri haline gelmişlerdi. Diğerleri azimle, hasarlı çitleri ve yamalı çatılarıyla orijinal hallerinde kalmıştı. Fitz, ikinci türdekilerden birinde yaşıyordu.

Morgan Guy'ın bilgisayarından çıkarmış olduğu sayıyı kontrol etti. Sokağa park etti, ön kapıya doğru yürüdü ve kapıya çaldı. Evin içindeki, pencereye sııcaklık verecek şekilde parlayan ışıkları görebiliyordu. Tüm yol boyunca, Eden'in ailesinden duymuş olduklarına kafa patlattı. Eden'in onu geri çeviren babasından nefret etmek için diğer bir sebebe, henüz kavuşmuş olması ve kendi büyük-babasının kızın sağlam bir iradeye sahip olmayabileceğine ikna edişi bundan çıkan sonuçtu.

Morgan, düşündü. Ya Eden intikam almaya karar vermişse? Morgan, Claire'in ne kadar yumuşak kalpli olduğunu biliyordu. Ya Claire saptırılmış acıma ve sorumluluk duygusundan dolayı kızı kurtarmaya karar vermiş ve suçu üzerine almışsa? Bu fikir ona, Claire'in depresyonun derinliklerinde bile olsa kocasını ve çocuğunu öldürebileceğinden daha mantıklı geliyordu. Morgan bunun uzak bir ihtimalden daha uzak olduğunu biliyordu ama elinde bir tek bu vardı.

Bir an sonra kapı açıldı. Bir tişört ve kot pantolon giyen Fitz ziyaretçisini fark edince elini kasten kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi. Beklenmedik gelişinin verdiği şaşkınlıkla Fitz onu görünce gülümsedi. "Selam," dedi.

"Selam."

"Ne oldu?"

Fitz'e bakarken, Claire'in düğünündeki pervasız anları zihninde canlandı. Adam da aynı şeyi düşünüyorsa bile, yüzünden belli olmuyordu. "Bazı sorularım var. Yanıtları bilebileceğini düşündüm. Bir dakikan var mı?"

"Tabii. Zannedersem," dedi. "İçeri gel."

Morgan tereddüt etti. İçeri girerse, adam bunun münasebetlerini alevlendirmek için bir hile olduğunu düşünür müydü? Bu yapmak istediği son şeydi.

Fitz ona kaşlarını çatarak baktı. "Haydi. Dışarısı buz gibi."

Morgan titredi ve başıyla onayladığını belirtti. Küçük evin içine girerken, onu takip etti. İçerisi seyrek döşenmişti ama sıcaktı ve şaşırtıcı şekilde düzenliydi. Etrafına bakarken, kitap rafları, iki sandalyeli bir masa, bir televizyon ve bunun karşısında iyice eskimiş, aralarında bir sedir duran iki deri koltuk seçti. Döşeme bir şark halısıyla ısınyordu. Bir masa lambası ve ayaklı bir lambanın bal rengi

parlaklığı küçük odayı aydınlatıyordu. Bir bekâr evi için çok sade bir tarzıdı.

Fitz koltuklardan birine oturmasını işaret etti. "İçecek bir şey?" diye sordu.

Morgan başını iki yana salladı ve minderin kenarına ilişti. Fitz yanındaki koltuğa yerleşti ve ayaklarını sedire uzattı. Rahat görünüyordu. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Morgan.

Adam başını öne eğdi. "Sorun değil," dedi. Onu daha fazla cesaretlendirmede. Belli ki bunu kolaylaştırmayacaktı.

Morgan derin bir nefes aldı ve açıklamaya girişti. "Eden'in ailesiyle az önce konuştuğum için buradayım. Claire'in evine uğradılar, Eden'i arıyorlardı. Büyükbabası bana Eden'in annesinin ölümüyle ilgili çok tuhaf bir hikâye anlattı. Guy'ı ezelden beri tanıyordun. En yakın arkadaşındın. Bu konuda bir şeyler bilebileceğini düşündüm."

Fitz koltuğun kollarını kavradı. Sıkılmış bir sesle, "Ha. Doğru," dedi. "Guy'ın Kimba'nın geçirdiği kazanın sorumlusu olduğunu mu demek istiyorsun? Resmi soruşturmanın sonucunun önemi yoktu. Yaşlı adam Guy'ı suçluyordu ve farklı bir şey duymak istemedi."

"Evet," dedi Morgan. "Şey, düşünüyordum da, Eden şehre zihninde bu yükü geldi. Belki buna inanıp inanmamakta kararsızdı. Ve sonra, Guy vaftiz partisinde ondan kaçtı."

"Öyle, evet ama sonra bir araya geldiler ve üstesinden geldiler."

Bu haberle tedirgin olan Morgan, "Ya? Ne zaman?" diye sordu.

Fitz omuz silkti. "Davetten sonra. Kız, onu görmek için buraya geldiğinde."

Morgan başını iki yana salladı. "Buraya mı geldi?"

“Bunu bilmiyor musun? Claire sana anlatmıştır, diye düşünüyordum.”

“Hayır. Bana ne anlatacaktı?”

Fitz iç çekti. “Davetten sonra Claire ve Guy büyük bir kavga ettiler. Eden ve Guy’ın Kimba ile evliliği hakkında. Claire onu evden attı.”

“A, evet bunu söylemişti,” Morgan anımsadı.

“Guy buraya geldi ve birkaç günlüğüne benimle kaldı. Ama Claire’i aramaya, onu bağışlaması için yalvarmaya devam etti. Sonunda, eve gelmesine izin verdi. Onu, üst kat-taki misafir odasına sürmüş ama eve geri dönmesine izin vermişti. Ne yazık ki.”

Morgan imayı duymazdan geldi. “Ve Eden’ı bu süre boyunca gördüğünü söylüyorsun.”

“Evet, onu gördü,” dedi Fitz. “Birkaç sefer. Tamam, bak. Onunla konuşmayı, çocuğa borçlu olduğunu söyledim. Tüm o yolu, sonunda Guy’la tanışmak için gelmişti. Haklı olduğumu biliyordu. Yapılacak doğru hareket buydu. Guy’ı hiç tam olarak tanımadın ama iyi bir adamdı. Bu çocuğu, zaten incinmiş olduğundan daha fazla üzmemek istemedi. Yani, kızı görememesi onun hatası değildi. Büyükbabası buna izin vermezdi.”

“Böylece, Eden’ı buraya, ziyarete çağırdı.” Morgan devam etmesi için harekete geçirdi.

“Doğru,” dedi Fitz. “Ona kızı tekrar çağırmasını söyledim. Claire’in yanına geri taşınmadan önce Eden birkaç kez geldi. Doğrusu, Guy eve döndükten sonra bile orada ziyaret edebilirdi. Her neyse, sorunsuz anlaştılar. Ve o son gece, hepsinin Dick ve Astrid’lere aile yemeğine gittiklerini biliyorum.”

“Claire de mi?”

“Evet. Bildiğim kadarıyla Claire gidiyordu.”

“Dick’in Eden’la hiçbir bağ kurmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyordu. Ama Astrid çocuk adına kendini üzgün hissetti. Yardım etmek istedi. Ve sonuçta Dick uzlaştı. Kötü biri değildir. Çocuklarını sever, gel gör ki bunu göstermekte zorlanır. Çoğu kişi gibi. Yalnız şunu söylemeliyim ki, Eden’in büyükbabası Guy’ı Kimba’nın ölümü için suçladığı zaman, kimse onu Dick’ten fazla savunmadı. Ne zaman ki ölümün kaza olduğuna hüküm verildi, yaşlı adam Guy’ı dava açmakla tehdit etti. Dick bu konuda kaplan ke-sildi. Yaşlı adama bunu sürdürecektse olursa, kamyonetinde yaşamak zorunda kalacağını söyledi. Oğlunu savunurken vahşiydi. Hep, Guy’ın ona yeterince inanmadığını düşündüm. Dick hep onun arkasındaydı.”

“Böyle olduğu halde, Guy kendi kızına davetsiz bir misafir gibi davranmayı uygun gördü.”

Fitz iç geçirdi. “Bunun Guy’ın en zarif anı olmadığını kabul ediyorum. Fakat, o gün kız onu pusuya düşürdü. Adamın tepesi attı.”

“O bir yetişkindi. Daha fazla uğraşmak zorundaydı.” Morgan direndi.

Fitz’in onaylamasını beklenmedikti. “Haklısın. Uğraşmalıydı. Ve bir araya geldiklerinde yaptığını biliyorum. Bir süre konuştular, yani belli ki Claire’in onu evden atması gergin yaratan bir durumdu. Yine de Eden’la bir bağ kurmayı deniyordu. Onu hamburger yemeye dışarı götürdü. Birlikte fena değillerdi. Guy’a, yanında getirdiği, küçük bir kızken çekilen bazı fotoğraflarını gösterdi. Bilirsin, böyle şeyler.”

Morgan başını salladı. “Yani, sanırım büyükbabasının hikâyesine inanmıyordu. Demek istediğim, o ve Guy samimi oldularsa.”

“Bunu bilmiyorum,” dedi. “Yani, Guy eve geri dön-

dükten sonra bunun hakkında konuşmak için pek şansımız olmadı. Ama gördüğüme dayanarak, birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı.”

Şüpheli bir şekilde, “Bundan eminsin,” dedi.

Fitz omuz silkti. “Bana bu şekilde göründü,” dedi.

Morgan ona kısa bir bakış attı ve yüzünü yana çevirdi. Adamın bakışını üzerinde hissedebiliyordu.

Fitz kafasını kaldırdı ve Morgan’a merakla baktı. “Bu arada, Eden’la ilgili tüm bu sorular neden?”

Morgan duraksadı. Lambanın ışığı ılık bir parlaklıkla onları çevreliyordu ve Morgan, ne düşünmüş olduğunu ona anlatma dürtüsü hissetti. Adam kesinlikle ilgili görünüyordu. Bunu riske atmaya karar verdi. “Sadece düşünüyordum, kimse intikam almak istemesinden dolayı Eden’ı suçlayamazdı.”

Fitz, kadın yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi kafasını salladı. “İntikam mı? Neyin intikamı?”

Morgan birden kuşku duydu ama bunu geri almak için çok geçti. “Bilmiyorum. Sadece tahminde bulunuyorum. Ya Eden ona ve annesine yaptıklarını Guy’a ödetmeye karar vermişse?”

“Guy annesine hiçbir şey yapmadı.” Fitz ona hatırlattı. “Evlendiler ve kadın bir kaza sonucu öldü. Nokta.”

“Fakat Eden hâlâ onun sorumlu olduğuna inanıyor-sa?”

“İnanıyorsa ne olmuş?”

“Şey, biri Guy’ı öldürdü. Ve yeni doğmuş bebeğini.”

Fitz ona kuşkuyla baktı. “Biri mi? Arkadaşın, Claire itiraf etti. Hatırladın mı?”

“Belki Claire, Eden’in yaptığını biliyordu. Ama kız adına kendini suçlu veya üzgün hissetti ve suçu üzerine almayarak karar verdi.”

Fitz koltuğunda dikleşti. “Yok artık. Dur bir dakika.

Sen aklını mı kaçırdın? Deli misin? Şimdi de cinayetlerden Eden'ı mı sorumlu tutuyorsun? Bu zavallı çocuğu?"

"Çocuklar epey... dengesiz olabilir. Düşünmeden davranabilirler." Morgan kendini savunarak konuştu. Şimdi fikirlerini ona açmış olmaktan pişmanlık duyuyordu.

Fitz ona şaşkınlıkla baktı. "Bu acıklı. Bu gerçekten acıklı. Yani, bahane aradığını görebiliyorum. Herhangi bir bahane. Claire için. Ama bunu masum bir çocuğa bağlamaya çalışmak... O halde, Claire'in hareketi bir tür kahramanlık." "

Hor gören bir tavırla, "Bu bir bahane değil. Sadece mantıklı bir şekilde olasılıkları değerlendiriyorum," dedi Morgan.

Fitz homurdandı ve kendini koltuktan yukarı itti. Morgan'a döndü. "Mantıklı mı? Buna mantıklı mı diyorsun? Bu... tiksindirici. Her bahaneye sıkıca tutunursun. Claire için ve kendin için."

"Kedim için mi?" Artık Morgan da ayaktaydı, adamın tepeden bakmasına izin vermeyecekti. "Benim ne için bir bahaneye ihtiyacım varmış?"

Fitz, düşüncelerinin dışarı kaçmalarını engellemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Devam et," dedi Morgan. "Söyle. Ne düşündüğünü söyle."

Fitz'in gözleri kısıldı. "Bariz olanı savuşturuyorsun. Arkadaşın bu suçu itiraf etti. Biraz da olsa sorumlu hissetmiyor musun?"

"Nasıl sorumlu olabilirim?" diye bağırdı Morgan.

"Ah, bilemiyorum. Belki, biraz önemsemiş olsaydın, arkadaşının kafayı sıyırmak üzere olduğunu çözerdin... Ve bunu yapmış olsaydın, belki benim en yakın arkadaşım ve çocuğu hâlâ hayatta olurdu."

Morgan hızla gözlerini kıpırttı, suçlaması onu gafil avlamıştı.

“Claire’in keçileri kaçırdığını fark etmiş olmalıydın, ama belki bunun ona müstahak olduğunu düşündün. Belki, eski Claire’in başına gelen tüm iyi şeyleri biraz kıskanıyordun,” diyerek onu itham etti.

Morgan’ın ağzı hayal kırıklığıyla açık kaldı. “Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Beni tanımıyorsun bile,” dedi.

Fitz saldırdı. “Bunu kendin söylemiştin. Düğünlerinde. Aşağı yukarı onuncu kadeh şampanyadan sonra, Claire’e ne kadar imrendiğini söyledin. Nasıl erkekler ona ilk bakışta âşık oluyor ve onun için kendilerini gültünç duruma düşürüyorlar. Ve nasıl bu hiç sana olmuyor.”

“Bunu asla söylemedim.” Morgan bunun aslında söylediği bir şey olabileceğini bilmesine rağmen, karşı çıktı. Bu kesinlikle hissetmiş olduğu bir şeydi ama kabul etmeye niyeti yoktu. Karşılık verme ihtiyacı hissetti. “Çok fazla şampanya içmiş olduğumu kabul ediyorum,” dedi kayıtsızca. “Üzgünüm. Düğünle ilgili hiçbir şeyi pek iyi hatırlamıyorum, dürüst olmak gerekirse. Çoğu tamamen bulanık.”

Başparmağını ve işaret parmağını neredeyse birbirine değecek şekilde kaldırdı, minik aralıktan gözlerini kısarak baktı. “Ah, hadi. Gerçeği söyle. Claire’in şansına rağmen canının sıkın olmasından bir nebze de olsa haz duydun mı?”

Morgan yüz ifadesini umursamaz tutmak için mücadele etti. “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedi düz bir tonda.

“Emin misin?” dedi. “Seni biraz tanıyorum.”

Morgan kısa ilişkilerine yaptığı göndermeye aldırma-
dı. “Sana öyle geliyor.” Morgan soğuk bir şekilde cevabını yapıştırdı. Ondan uzaklaştı ve kapıyı arkasından çarparak kulübeyi terk etti. Arabasına yürürken, başını yukarda tuttu. Sürücü koltuğuna girene kadar, adam evin kapısını

kapatmıştı. Dışarıdaki karanlığa, huzurlu arazilere uzun, uzun baktı, ay ışığı durgun su yollarını parlatıyordu. Kalbi öfkeyle çarpıyordu. Ama öfkenin altında, açıklayamadığı bir sebepten kendini aşağılanmış hissediyordu. Adamın onu küçük gören değerlendirmesini düşünmek yanaklarına yakıcı bir sıcaklık veriyordu. Bu tamamen insafsızcaydı. Haksızca. Arkadaşlığına uygun davranmış, Claire için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Burada olmasının başka bir sebebi yoktu. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

Morgan kollarını kısırarak direksiyonun üzerine koydu, üzerine kafasını dayadı. Tükenme derecesinde yorgunluk hissediyordu ve kalbi sızlıyordu. Fitz kibirli bir budalaydı ama küçük bir parçası söylediğini bertaraf edemiyordu. Bunu inkâr etmek istediği kadar, kalbinde Claire'i biraz kıskanmış olduğunu ve bir şekilde onun tarafından terk edilmiş bile hissettiğini biliyordu. Eğer tam olarak arkadaşlığa uygun davranmış olsa, Claire'in ruhi bozukluğa doğru yuvarlandığını fark etmez miydi? Ona, bir psikiyatr ile konuşması için ısrar etmez miydi? Claire direnirdi ama Morgan gayret etse, eninde sonunda ikna olabilirdi. Belki ortaya çıkan felaketi önleyebilirdi.

Suçluluk duyguları, bir virüs gibi Morgan'ın vücuduna hücum etti. Ama birkaç saniye sonra Morgan kafasını kaldırdı ve salladı. Doğru veya değil, pişmanlık için çok geçti. Artık bunun için zaman yoktu. Kendine dağılmayı, boyun eğmeyi kaldıramayacağını hatırlattı. Şimdi güçlü durma zamanıydı. Biri güçlü olmak zorundaydı. Morgan, Claire'e kalan tek kişiydi.

On Üç

Eyalet hapishanesi ziyaretçi masasındaki kadın gardiyan koruyucu plastik camın arkasından kafasını kaldırıp duygusuzca Morgan'a baktı. "Çok geç kaldınız," dedi.

Morgan hemen saate baktı ve sesini kibar tutmak için uğraştı. "Hâlâ on dakikam var," dedi.

"Arkadaşınızın zaten bir ziyaretçisi var. Yarıda kesilmesini istedi."

Morgan kim olduğunu merak etti. Sormaması gerektiğini biliyordu. "Belki, erken ayrılır. Bekleyeceğim," dedi.

"Nasıl isterseniz. Orada oturun." Gardiyan bir kalemle işaret etti.

Morgan, kollarında kıpırdanan ufak bir çocukla bekleyen anne ile arasında boşluk bırakarak, plastik kalıplı sandalyelerden birine oturdu. Başını geriye, duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Claire'in evinde, üst kattaki misafir odasında neredeyse tamamen uykusuz bir gece geçirmişti. Her sestен türkmüştü ve bitkinliğine karşın bir litre kah-

ve içmiş kadar gergindi. Uykuya daldığı her seferde, alt kattaki banyonun kan lekeli görüntüsü zihninde belirmiş, onu uyandırmıştı. Sonunda, şafak vakti koma benzeri bir bilinçsizliğe geçmiş ve telefonunun alarmı çalmaya başladığında bile duymamıştı.

Uyanıp saati gördüğünde üzerine giysilerini geçirdi ve kahvaltı yapmadan evden aceleyle çıktı. Hız limitinin üzerinde sürdü. Claire'in yarınki cenaze merasimine katılmak için istediği siyah giysileri barındıran kâğıt poşeti teslim ederek, güvenlik işlemlerini çabucak halletti. Güvenlik görevlisi giysilerin o veya bu şekilde Claire'e teslim edileceğinin güvencesini vermeyi reddederek, bunu aldı. Morgan son dakikada yetişmek için giriştiği şiddetli çabanın boşa gidebileceğini hissetti.

Morgan'ın midesi şimdi hiçbir şeyle değilse bile, asitle çalkalanıyordu. Gözlerini kapalı tutmasına karşın, hapishanenin bekleme alanında şekerleme yapmak için hiç şans yoktu. Koku tek başına uykuya dalmayı önlüyordu, binanın iç kısımlarında patlak veren ve koridorlarda yankılanan çığlık ve küfürlerden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Gardiyan, masanın arkasından "Pekâlâ," dedi. "Ziyaret saatleri sona erdi. Herkes dışarı çıksın."

Morgan gözlerini açtı ve iç çekti. Claire'i yarınki cenazeye dek göremeyecekti ve o vakit onunla konuşma şansı bulacağından şüpheliydi. En azından Claire'e giymesi için siyah giysileri teslim etmişti. Kalanı hapishane yetkililerinin sağduyusuna bağlıydı.

Ayağa kalktı, koridorlardan aşağı inerken ve park yerine çıkan bir dizi kapıdan geçerken dağınık ziyaretçi kuyruğunu takip etti. Birçok kişi otobüs durağına gitmek için ağır ağır anayola çıkıyordu, bazılarının yanlarında ellerini tuttukları çocuklar vardı. Çok bitkin görünüyorlardı. Arabaya

binerken acaba onları bırakmayı teklif etmeli miydi, diye düşündü. Cep telefonunun çalışı, aklını suçluluk güdüsünden uzaklaştırdı.

“Bayan Adair?” Ben, Noreen Quick’in ofisinden Berenice Hoffman.”

“A, evet, tabii,” dedi “Nasılsınız?”

“Teşekkürler. Bayan Noreen sizinle konuşmak istiyor. Kendisi evde, yatak istirahatinde. Adresi bu. Yol tarifini e-mail ile göndereceğim.”

“Konu nedir?”

“Bilmiyorum. Önemli olduğunu söyledi.”

“Beni ne zaman görmek istiyor?” diye sordu.

“Mümkün olan en kısa zamanda,” dedi Berenice.

Morgan gösterge tablosundaki saate göz attı. “Bir saat içinde orada olabilirim,” dedi. Hapishane kapılarından geçerken dışarıdaki ziyaretçi kuyruğuna baktı, şimdi kapıların dışındaki otobüs durağının bankına çökmüşlerdi. Çocuklar sabırsızca durağın etrafında tur atıyor, yetişkinler ise solgun yüzlerle oturarak beklemeye boyun eğmiş görünüyorlardı.

Noreen Quick kıyı şeridinden uzakta, sessiz bir çıkmaz sokakta oturuyordu. 1950’lerde eski bir patates tarlasına inşa edilmiş, odaları değişik seviyede olan evin çevresinde şimdi olgun ağaç ve bahçeler vardı.

Plastikten çocuk tırmanma merdiveni ve doğal boyutlarda bebek evi altında kalan çimeni kahverengiye çevirerek eziyordu. Morgan ilerledi ve kapıyı çaldı.

Kapıya bakan uzun, zayıf kadının aralık dişli bir gülümsemesi vardı ve sarı uçlu, vahşi kıvrıkcık saçlarına bir başlık takıyordu. Ellerini bir önlüğe sildi. Morgan kendini tanıttı. “Bayan Quick ile görüşmek için geldim.”

Kadın onu içeri buyur etmek için yana çekildi. “Beni

izleyin,” dedi. Hoş bir şekilde gürültülü olan evin ışıklı koridorunda ilerledi ve oturma odasındaki iki küçük kırmızı saçlı çocuğa kısaca baktı, televizyonda mor dinazor Barney’yi izliyorlardı. “Şunun sesini kısın,” diye buyurdu kadın. “Hepimiz sağır olacağız.” Büyük olan çocuk, dört yaşlarında bir oğlan itaatkâr bir biçimde uzaktan kumandayı doğrulttu ve sesi kısıtı.

“Barney bittikten sonra mutfağa gelin ve öğle yemeğinizi yiyin,” dedi.

Küçük olan, çok güzel, melek yüzlü bir çocuktur. Kafasını hevesle kaldırdı. “Nanabutter kurabiyeleri mi?” umutla bağıdı.

“Onu çoktan yedin, bebeğim.” Kadın cana yakın bir gülümsemeyle konuştu. Morgan’a döndü. Bitkiler, dolup taşan bir kitaplık ve çerçeveli aile resimleri bulunan bir koridorda yürümeye devam ederken, “İleride,” dedi. Sonunda bir yatak odasının kapısını açtı ve kafasını odaya daldırdı. “Nonny, müvekkilin geldi. Kısa tut.” Uzun boylu kadın Morgan’a döndü. “Yeterince iyi dinlenmiyor.”

“Buna bahse girerim,” dedi Morgan.

Kadın gözlerini devirdi. “Tahmin edemezsiniz. İçeri girin. Çok uzun sürerse oraya gelirim.”

Morgan başını onayladığını belirterek salladı ve odaya doğru süzüldü. Kırmızı saçları bir horoz ibiği gibi kalık, Noreen Quick dört direkli bir yataкта uzanıyordu, örtünün üzerine yayılmış dosyalar ve kâğıtlar tarafından kuşatılmıştı ve kulağında Bluetooth’lu bir telefon vardı. Geniş karnını saran termal bir Henley gömlek giyiyordu. Morgan’a gelip yatağın yanındaki sallanan sandalyeye oturmasını işaret etti.

Morgan yerini aldı. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz,” diye sordu.

Noreen kayıtsızca bir elini salladı. “İyi. Bu, popodaki

bir ağrı, ama geçen sefer de olmuştu. Yatak istirahati Bundan nefret ederim, yine de başa çıkıyorum.”

Morgan başını salladı.

“Hemen konuya geleyim,” dedi Noreen. “Çünkü aksi taktirde, burada biraz fazla kalırsan, Gert buraya gelir ve seni dışarı atar.”

“Bunu belirtti,” diye mırıldandı Morgan.

“Aynı zamanda, bunu yapacaktır.”

Avukatın sesinde, bu kadar ateşli biçimde korunmanın değerli hissettirdiğine dair bir belirti sezdi. Morgan bunu anlayabiliyordu. “Benim için sorun değil,” dedi. “Ne hakkında konuşacağız?”

Noreen iç çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Habberler iyi değil.”

Morgan’ın ümitleri kırıldı. “Bu ne demek oluyor?”

“Çalıştığımız psikiyatrdan az önce bir telefon aldım. Varacağı yargılar, Claire ile bu görüşmesine bağlıydı.”

Morgan kaşlarını çatı. “Ve...?”

“Şey, biraz moral bozucu. Claire’de doğum sonrası psikozu olmadığını öne sürüyor. Şimdi yokmuş. Veya endişelendiği üzere.... olay anında da.”

Morgan’ın kalp atışı endişeyle çırpınmaya başladı. “Anlamıyorum...”

“Doğum sonrası psikozunu mu? dedi Noreen. “Hatırlamıyor musun, bunu açıklamıştım.”

“Evet, elbette hatırlıyorum. Ama bu doktor Claire’in depresif bozukluğu olmadığını mı söylüyor? Bu doğru değil ki.” Morgan üsteledi.

“Depresyon, evet,” dedi Noreen. “Ama birçok insan depresyonda. Lanet olsun, herkes zaman zaman depresif olur. Bu bir savunma değil. Psikoz ise bir savunmadır. Sanrı, kompülsiyonlar, Tanrı’dan gelen emirleri duymak. Tespit etmemiz gereken, bunlar. Psikozu olduğu.”

Morgan kaşlarını çatı. "Bu, bir şekilde benim düşünce-
mi doğruluyor. Ruhsal bir çöküşteydi, kesinlikle, ama bana
o kadar çıldırmış görünmedi."

Noreen ona soğuk bir şekilde baktı. "Tamam, adamın
teşhisiyle hemfikir olmaktan bu kadar memnun olma. Psi-
kozu kanıtlayamazsak, savcılık vakanın ruhsal bozuklukla
ilgisi olmadığını söyleyecektir. Claire'in kocasına uzaklar-
dan geliveren, ona hiç bahsetmediği kızı yüzünden kızgın
olduğunu söyleyecekler. Claire'in bunu kasten yaptığını
söyleyecekler."

Morgan başını umutsuzca iki yana salladı. "Bu mümkün
değil. Demek istiyorum ki, Eden konusunda kızgındı, evet,
ancak... Peki, ne yapabiliriz?"

Noreen kısa bir süre elinde tuttuğu raporu inceledi. "Açık
ki başka bir uzman tutmalıyız, belki daha... savunma tanığı
olmaya alışkın birini. Doğum sonrası psikozunun belirtile-
rini fark edebilecek biri, bu adamın yapamadığı bir şekilde.
Bununla birlikte bu çeşit bir tanıklık hizmeti pahalı olabilir.
Claire'in finansal durumunun vekaleti sizde olduğuna göre,
ilerlemeden önce bunu sizinle netleştirmek istedim."

Morgan ona gözlerini kısarak baktı. "İstedığimizi söyle-
mesi için ona rüşvet vereceğinizi mi kastediyorsunuz?"

"Katiyen. Bu güvenilir bir şahit olacak. Lisanslı bir psi-
kolog."

Morgan bunun üzerinde düşündü. "Savcılık da onunla
görüşmesi için bir psikolog yollayacak mı?"

Noreen başını salladı. "Evet, kesinlikle yollayacaklar-
dır."

"Ya onların uzmanları da, bu ilk doktorla aynı sonuca
varırsa?"

Noreen öfkeyle gözlerini devirdi. "Bizim uzmanımızın
daha ikna edici kanıtları olduğundan emin olmak zorun-
dayız."

Morgan yüzünü ekşitti. "Bu... riskli görünüyor."

"Riskli mi? Bunu anlamaya çalış, Morgan. Pek fazla seçeneğimiz yok," dedi Noreen sabırsızca.

Avukatın sabırsızlığına rağmen, Morgan devam etmek zorunda hissetti kendini. "Ama, eğer... Bak, dün bir şey öğrendim. Eden'in - uzun süredir kayıp olan kız- Guy Bolton'dan nefret etmesi için iyi bir sebebi var. Kendi büyükbabası, Guy'ı Eden'in annesinin ölümünden sorumlu tutuyor..."

Noreen kaşlarını kaldırdı. "Guy onun ölümünden sorumlu mu?"

Morgan başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Görünüşe göre, değil."

"Guy öldürüldüğünde yaşlı adam neredeydi?"

Morgan derin bir nefes aldı. "West Virginia'da. Ama Eden buradaydı ve meseleyi biliyordu. Buna inanmış olabilir ve karar vermiştir ki..."

"Dur," Noreen ellerini kaldırdı. "Bir şeyi anlamaya çalış, Morgan. Claire itiraf etti. Şimdi, söylediğim gibi Claire'in savunması ruhsal bozukluğa dayandığından, onda doğum sonrası psikoza sonucunda akli dengesizlik olduğuna şahitlik edecek bir uzmana ihtiyacımız var. Bu kadar basit. Ve ben, böyle bir uzman bulacağım. Tabii arkadaşının hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini istemiyorsan..."

"Hayır, elbette hayır," dedi Morgan.

Yatak odasının kapısı açıldı, ve Noreen'in sevgilisi, buhar tüten bir çay fincanı taşıyarak içeri girdi. "Nonny," dedi uyarıcı bir sesle. "Bunu içmeni istiyorum."

Noreen Morgan'a baktı. "Bu 'git' anlamına geliyor."

Morgan mesafeli bir tavırla sallanan sandalyeden kalktı.

"Sadece, işimi yapmama izin ver," dedi kendine sunulan çay fincanını kabul ederken. Uzun boylu kadın yastıkları kabartmak için Noreen'in arkasına uzandı. "Gert, ben

iyiyim.” Noreen sızlandı ama gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Morgan’a geri döndü. Daha nazik bir şekilde, “Endişelenme,” dedi. “Bana güven. Mesele kontrolüm altında.”

On Dört

Sahil eriğı bitkileri ve kırılğan görünümlü alırlarla çevrili sahildeki otoparkta, yalnızca iki araba vardı. Biri beyaz bir minibüstü, ön koltuğunda gözlerinin üzerine bir kasket çekmiş esmer bir adam uyuyordu. Diğeri küçük, çökük bir arabaydı, üzerinde “Meleklerinizin uçabileceğinden daha hızlı sürmeyin” yazan bir çıkartma yapıştırılmıştı. Morgan alanın uzak bir ucuna park etti ve arabadan indi. Buraya daha önce bir kez, geçen yaz gelmişti ve otoparka geçmek imkânsızdı. Kapasitesi son model BMW’ler ve Lexus’larla doluydu. Sonbahar, kesinlikle bir azalma getirmişti. Sahil yolu baştan sona otlı kaplı kum tepelikleri ile sarılmıştı. Morgan dalgaların vurma sesini bulunduğı mesafeden duyabiliyordu.

Sahile doğru yürüyerek, ıssız yolda inmeye başladı. Kalbinin gürültüsüne rağmen, ufukta başıboş, seyrek bulutlu masmavi gökyüzünün ihtişamı karşısında endişelerinden uzaklaşmıştı. Kuma adım attı ve ayakkağılarıyla çorapları-

nı çıkarttı. Kum serindi, ayak parmaklarının arasında belli belirsiz nemli hissettiriyordu. Suyu doğru, gri ıslak ve fil-dişi soluk kuru kum arasındaki bölüme yürüdü. Dalgalar ayaklarının birkaç santim ötesinde bir köpük püskürtmesine dönen gürültülü bir çarpmayla çökmeden önce, yukarı sıçrayarak ona ulaşmayı denediği zaman kuru kısımda kaldı.

Geçen sefer burada yürüdüğünde Claire'in hamileliği epey ileri safhalardaydı ve birliktelerdi. Claire keten pantolonunun paçalarını kıvırmıştı, böylece suda yürüyebiliyordu. Bu esnada karnını tutuyordu, içindeki bebeğe karşı hanidir korumacıydı. Bu çocuk hakkındaki planlarından heyecanla bahsetmişti. O ve Guy sayfiye evlerine, ilave alan inşa edecekler veya belki Fransa'ya taşınacaklardı. Eski formunu geri kazanmak ve bebeği biraz büyüdüğünde bir grafik sanatçısı olarak işine geri dönmek istiyordu. Neşeli, coşkulu planlar. Bu, kocasını ve bebeğini öldürdüğünü itiraf edenle aynı kadındı.

Morgan iç çekti ama sesi kıpır kıpır med cezir tarafından yutuldu. Psikiyatrin raporu üzerine düşündü; birisi nasıl Claire'in davranışlarının aklı başında bir kadına ait olduğunu iddia edebilirdi? Belki bazıları kadar ağır bir bunalımda değildi, ama böyle bir şey yapmışsa kesinlikle akli dengesi yerinde değildi. Bir kişinin ruhsal bozukluk sergilemesinin birden fazla yolu var mıydı acaba? Bir çocuğu ve sevilen bir eşi öldürmek, ihtiyaç olan tüm kanıtı sağlamaz mıydı?

Tahta gövdesinde pütürlü bir delik olan bir can kurtaran sandalı, sahilde ters dönmüştü ve yavaşça kuma gömülüyordu. Morgan durdu ve bacaklarını çekinmeden önüne uzatarak bunun üzerine oturdu. Tüm bunların korkunç düşüncesi, yürümeye devam etmeyi imkansız kıldı, gücü, canlılığı onan uzaklaşmış gibiydi. Biraz ilerde, genç bir ka-

dın kuma bir resim sehпасı yerleştirmiş ve tuvale özenle boya sürerek portatif bir sandalyede oturuyordu. Mavi yağmurluklu başka bir kişi Morgan'ın tarafına doğru yürüyordu. Sürekli eğilerek taş ve deniz kabuğu topluyor ve bunları bir kovaya koyuyordu. Aynı anda iki köpek etrafında zıplıyor, kum kaldırıyor ve havlayarak birbirlerini kovalıyorlardı. Morgan'ın kabuk toplayıcısının Guy'ın kız kardeşi Lucy olduğunu anlaması birkaç dakika dalgınlıkla onu izledikten sonra gerçekleşti.

Morgan'ın ilk dürtüsü dönüp gitmekti. Lucy ile karşılaşmak veya onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Tekneden kalktı ama o sıvışamadan Lucy doğruldu ve ona kaşlarını çatarak dikkatle baktı. Sonra yüzünde memnuniyet olmasa bile tanıma ifadesi uyandı, sönük bir selamlamayla bir elini kaldırdı.

Morgan iç çekti ve o da elini salladı. Bir an için tereddüt etti, sonra yüz yüze gelmek için yürüdü.

Yakından, Lucy hayalet gibi görünüyordu. Rüzgâr, pamuk gibi sarı saçlarını yüzünün çevresinde dalgalandırıyor. Gözlükleri kumla tozlanmıştı. Lucy, merhaba dedi ve aşağı, Morgan'ın çıplak ayaklarına baktı. "Donmuyor musun?"

"Doğrusunu istersen, evet. Bunun için biraz fazla soğuk."

Lucy ona hoşnutsuzlukla baktı. "Astrid beni aradı. Claire'in cenazeye geleceğini söyledi."

"Doğru," dedi Morgan. "Bu sabah hapishaneye siyah giysiler bıraktım."

"Babam neden kabul ettiğini söyledi ki?"

Morgan omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama etti."

Lucy dobralıkla "Bu bir hata.," dedi. "Onun geliyor olması."

"Aynı fikirdeyim," dedi Morgan.

Aralarında garip bir sessizlik vuku buldu. Morgan kovanın içinde, Lucy'nin deniz kabuklarına baktı. Lucy kovayı Morgan'ın meraklı bakışlarından korur gibi diğer eline geçirdi.

"Seni kabuklarla çalışmaya başlatan neydi?" Morgan sıcağanlı olmaya çalışarak sordu.

"Astrid'in fikriydi aslında. Yapbozlarda her zaman iyiydim. Prader-Willi'si olan çocuklar bununla bilinir," dedi, gerçekçi bir şekilde. "Astrid, kabukları bir araya getirmekten hoşlanabileceğimi düşünmüş, tıpkı yapbozlar gibi. Şimdi yaptığım şey haline geldi."

Morgan bu tesadüfî sezgi hakkında yorum yapmak üzereydi ki, Lucy birdenbire, "Sanırım, artık gitmelisin," dedi.

Morgan üzerine alınmamayı denedi. "Ben de cenazeye geleceğim."

Lucy'nin bakışı uzaklardaydı. "Doğru. Drew'nun vaftiz annesi sendin. Ben değil."

"Bu seni incittiyse, özür dilerim," dedi Morgan içtenlikle.

Lucy küçük, gevşek elini salladı. "Önemi yok. Guy asla beni seçmezdi."

Varsaydığı görüşünün kaçamak acımasızlığı Morgan'ın canını sıktı. Konuyu değiştirmek istedi. "Eden'dan haber aldın mı?" Morgan cesaret edip sordu. "Büyükanne ve babası onu aramak için ortaya çıktılar. Onlara ne söyleyeceğimi bilemedim."

Lucy vurdumduymaz bir şekilde denize bakıyordu. "Benim evimdeydi."

"Yaa?" Morgan feryat etti. "Seninle mi kalıyordu?"

"O benim yeğenim," dedi Lucy.

"Biliyorum. Demek istemedim ki... Onu davet etmiş olman güzel bir davranış."

Lucy kızgınlıkla, "Herkes birini ağırlamayı bilmiyor-muşum gibi davranıyor," dedi.

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"Olaydan sonra," dedi Lucky, "kimse Eden'in duygula-ryla ilgilenmedi. Ona gelip benimle kalmasını söyledim." Başını iki yana salladı. "Diğerleri onu tamamen unuttu."

Üzgün bir şekilde "Şey, eminim herkes şoktaydı," dedi.

"Tüm şehirdeki herkes şoktaydı," Lucy haykırdı. "Claire'in savunmasız bebeğe yaptığı şeyi her düşündü-ğümde..."

Morgan, onun Guy'a değinmediğini fark etti. "Claire ciddi bir bunalımdaydı."

Lucy iğrenmiş görünüyordu. "Güzel bir bebeğe sahip olmak çok bunaltıcı."

O anda Claire'in Lucy'yi genetik danışmanın ofisinde görmüş olduğu konusunu hatırladı. İğneli sözüne aldır-mamaya karar verdi. "Fitz, Guy'ın ölmeden önce Eden'la yakınlaştığını söyledi."

Lucy'nin bakışı deniz kadar soğuktu. "Eden onun ken-disinden hoşlanmasını istedi," dedi. "Ona kendini sevdirmek için çok uğraşıyordu. Guy ona zalim davrandıktan ve duygularını incittikten sonra bile."

Morgan onun soluk, durgun yüzünü inceledi. Değer-lenmesinde bazı kişisel husumetler olduğunu sezdi. Biraz farklı olduğu ve diğer kızlardan daha az hoş ve muntazam olduğu için Lucy'nin hayatı boyunca katlandığı eziyeti merak etmekten kendini alamadı. Bazı kardeşler daha za-yıf kardeşi savunmaya kalkarlar. Diğerleri ise sadece dalga geçenlere katılır, kendilerini güçsüz olandan uzak tutmak ister ve normal arkadaşlarının tarafında olurlardı. Guy bu insanlardan biri miydi diye merak etti. "Ağabeyinle ilgili çok olumlu bir görüşün yok gibi."

Lucy uzun bir dakika boyunca ona buz gibi baktı, cevap vermek için çaballıyor gibiydi. Sonunda, "Bu benim meselem. O yine de ağabeyimdi. Claire onu öldürmemeliydi. Veya o..." dedi. Konuşurken sesi çatladı ve sabırsızca boğazını temizledi. "...bebeği." Kabaca Morgan'a arkasını döndü, köpeklerini çağırdı ve sahilin otlarla sarılmış girişine doğru zorlukla yürümeye başladı.

Morgan, ters dönmüş bota ulaşana kadar onun arkasından yürüdü. Sonra durdu ve ayaklarından kumu silkelemek ve çoraplarıyla ayakkabılarını giymek için tekneye oturdu.

Lucy döndü ve ona baktı. "Cenazeden sonra gidiyor musun?" diye sordu.

"Yapabildiğim kadar çabuk," dedi Morgan.

"Güzel." Lucy başıyla onayladı. "Gitmelisin."

Sayfiye evine geri giden yol boyunca Morgan yarınki cenazeden, Guy'ı önemseyen ve oğlunun doğumuna sevinen tüm insanlarla yüz yüze gelecek olmaktan ne kadar korktuğu hakkında düşündü. Evin önüne yanaşırken, özel yolda park etmiş bir araba daha olduğunu gördü, koyu gri son model bir cip. Arabasından indiğinde, Dick Bolton'un aracını tanıması bir dakika aldı. Bunun yanından geçti, içine dikkatle baktı. Genelde enerjik olan Dick yolcu koltuğuna yığılmıştı, ön camdan dalgınlıkla dışarı bakıyordu. Morgan duraksadı, sonra yan pencereyi tıklattı. Dick belli belirsiz yerinden sıçradı, yakışıklı başını döndürdü ve ona kısaca baktı. Bir şey söyleyemeden önce adam onu görmemiş gibi yüzünü yana çevirdi.

Genç kadının yüzü kızardı. Dikleşti ve eve çıkan patikada ilerledi. Dusty, solmuş, yaprakları dökülmüş dalya ve zinya çiçeklerinin bulunduğu saksıya yayılmıştı, kısık sarı

gözleriyle Morgan'ı izliyordu. Morgan eve girdi. Yemek sandalyelerinden birine asılı elbise çantası anında dikkatini çekti. Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. "Merhaba," diye seslendi.

"Mutfaktayım," Astrid'in kıvrak aksanını tanıdı. Mutfığa gitti ve Astrid'i tezgahın bir şeyler alıp karton bir kutuya yerleştirirken buldu. "Selam, Astrid," dedi. "Dick'i evin yolunda gördüm."

Astrid'in giysilerinin üzerinde siyah bir pelerin vardı ve örgü tacı yüzüne düşen gevşek tutamlarla alışılmadık bir şekilde dengesiz görünüyordu. Fildişi teninde derin çizgiler iz bırakmıştı, gözleri lavanta renginden çok griye dönmüştü. Kafasını kaldırıp Morgan'a baktı. "Görüyorum ki burada kalmışsın," dedi.

"Belki de başta, sen ve Dick'e sormalıyım," dedi. "İstersen bir motelde kalabilirim."

"Ah, bununla ilgilenmiyorum," dedi bitkin bir şekilde. "Şimdi ne önemi var ki?"

"Az önce, sahilde Lucy'yi gördüm."

Astrid'in yüzü yumuşadı ve umutla Morgan'a baktı. "Küçük kızım nasıl? Bir şeyi yok değil mi? Çok endişelendim."

"O... adeta kızgın gibiydi."

Astrid iç çekti. "Şey, Lucy için kızgın olmak üzüldüğünü kabul etmekten daha kolaydır."

Morgan bunu kendi çocukluğundan anımsayabiliyordu. Öfke kendi yoğun üzüntüsü için bir kalkan gibiydi. Astrid, Lucy'yi herkesten iyi tanıyordu ama Morgan'a kız, bir parça bile üzgün değil gibi gelmişti. Guy için herhangi bir şekilde üzgün değildi.

"Bebek için üzgün gibiydi," dedi dikkatle. "O ve Guy'ın pek yakın olmadıkları izlenimine kapıldım."

Astrid iç geçirdi. “Şey, Lucy için hiç kolay olmadı, bilirsin. Epey gelişimsel zorluk yaşadı, özel durumundan dolayı. Guy, tabii, çekici ve zekiymiş. Herkes onun arkadaşısı olmak isterdi.”

“Guy tam olarak onun... kahramanı olmamış, diyebiliriz sanırım.”

Astrid dalgındı. “Bunu bilmiyorum. Ortada yaş farkı vardı. Hiç aynı çevrede fazla vakit geçirmediler. Aynı anda aynı okullara gitmediler. Bu tarz meseleler.”

“Yine de, çocuklar zalim olabilir.”

Astrid’in öfkesi aniden alevlendi. “Guy’ın zalim olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Elbette onunla biraz dalga geçti. Erkek kardeşlerin yaptığı gibi. Ama hiçbir zaman acımasız değildi. Babası ve ben buna izin vermezdik.”

“Haklısın. Özür dilerim. Ben sadece... Lucy’nin söylediğinden bu izlenime kapıldım.”

“Bu yanlış bir izlenimdi. Bilmek zorundaydım. Onlar benim çocuklarımdı.” Astrid’in sesinde bir gariplik vardı.

“Biliyorum. Zor bir durum. Bu evde yürümek bile sana acı veriyor olmalı,” dedi Morgan. “Birçok anı var.”

Astrid ifadesizce odaya uzun uzun baktı. Sonra, kendini bir düştten uyandırır gibi kafasını iki yana salladı. “Bak Morgan, pekâlâ biliyor olabilirsin, buraya gelip yatak odası ve banyoyla ilgilenmeleri için profesyonel temizlikçiler tuttum,” dedi bir ürpertiyle. “Onları polis önerdi. Sanırım kendim yapmalıydım fakat bununla baş edemem. Dick, Lobster Shack’tan, fazladan bir çift Meksikalı işçi gönderebileceğini söyledi, ama ben... onların bunu görmesini istemedim.”

“Muhtemelen profesyoneller iyi bir fikir. Şahsen, oraya bakmaya bile katlanamadım.”

Astrid gülümsemeden başıyla onayladığını belirtti. Sonra kutunun kapağını kapattı. "Sanırım ihtiyacım olanı aldım."

"Oraya ne koydun...?" Başıyla kutuyu işaret etti.

Astrid iç çekti. "Guy ve bebeğin bazı giysilerini seçmek zorundaydım, giymeleri için..." Sesi bir an için boğuldu. Sonra kendini topladı. "Yarınki cenaze için. Ve birkaç başka şey var. Tabuta koymak için."

Morgan üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Bu bir kabus."

"Evet. Şey..." Astrid kutuyu tezgahtan kaldırdı, Morgan'ın yanından geçerek yemek odasına girdi. Elbise çantasını kaldırdı ve koluna astı. "Buna dayanmak zorundayız..." dedi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Morgan.

Astrid başını salladı. "Hayır. İdare ediyorum."

Morgan ön kapıya onunla gitti ve kapıyı açtı. Astrid ön basamağa yürürken kocasının onu beklediği arabayı gözden geçirdi. Dick sersemlemiş görünüyordu, arabadan inmek için bir harekette bulunmadı.

"Senin için bagajı açabilirim."

Astrid çenesini kaldırdı. "Ben üstesinden gelebilirim," dedi. "Buna mecburum."

On Beş

Çok kısa zaman önce Drew'nun vaftiz törenine sahne olmuş ufak, beyaz kilise, yas tutanlarla dolup taşıyordu. Kapının dışında ve kaldırımından aşağı doğru dizilmişlerdi. Sırada bekleyen Morgan kalabalığın üzerine yağmur boşaltmayarak işbirliği yapan hava durumuna minnettardı. Nihayet kiliseye girdiğinde, gördüğü ilk kişi Fitz oldu. Arkada diğer siyah takım elbiseli tabut taşıyıcı kişilerin arasında duruyordu ve karakterine uymayan bir şekilde sert görünüyordu. Morgan kilisenin kenar koridoruna kıvrılan sırada, göze çarpmadan kalmaya niyetlendi. Adamın onu fark etmeyeceğini umuyordu.

İnsanlar sırayla, kilisenin ön tarafında açık olan tabutların yanından geçmeyi, yavaşça ilerleyerek bekliyorlardı. Öne doğru yanaşırken Morgan'ın kiliseyi ve kalabalığı incelemek için epey vakti oldu. Sayısız süslü, katı görünüşlü çiçek aranjmanları ile mihrap ve iki tabuta set çekilmişti. Bolton ailesi üyeleri tabutların yanında kabul sırası

oluşturmuşlardı. Eden dışında herkes. Öne doğru yavaşça hareket ederken kiliseyi taramış olmasına karşın, Guy'ın kızından bir iz yoktu. Normalde bronz tenli Dick'in yüzü şimdi soluk bir beyazdı, soğukkanlı bir şekilde Astrid'in yanında duruyordu. Kadın ona yaslanmış, gözlerini buruşuk bir mendile siliyordu. Babasını diğer yandan destekleyen Lucy'nin gözleri kuruydu, üzerine tam oturmayan siyah bir pantolon takım ve Dalmaçyalı deseni olan bir boğazlı kazak giymişti. Peder Lawrence mihraba yakın, neredeyse görüş alanı dışında bekliyor ve ona yaklaşan birçok matemliyle usulca konuşuyordu.

Saygılarını sunmaya gelenler tabutların önünden geçerken, Guy'ın görüntüsü gözyaşlarını akıtmalarına ve başlarını sallamalarına neden oluyor gibiydi. Ama vaf-tiz giysisiyle, küçük boy saten tabutta yatan minik bebek Drew'nun görüntüsü acı feryatlar ve umutsuzluğa yol açı-yordu. Havanın serinliğine rağmen, ufak kilise sıcaktı ve Morgan neredeyse kalabalık vasıtasıyla kabaran, usandıran çiçek kokusunun ve açık tabutlara yaklaşmanın dehşetinin oluşturduğu toy hisse yenildiğini hissetti. Neden bunları açık bıraktılar, diye düşündü. Tüm bunlar, ilaçlanmış be-denlerin görüntüsü olmadan da yeterince korkunç değil miydi?

Kilisenin arkasından yükselen sesler Morgan'ın geriye dönmesine sebep oldu. Eden gelmişti, siyah deri ceket ve pantolonunu giyyordu ve toz toprak içinde yuvarlanmışa benziyordu. O ve Fitz öfkeli bir tartışma içinde görünüyordu. Fitz onunla sakince konuşurken, Eden telaşlıydı ve çıldırmış gibi bakıyordu. Morgan insanların hıçkırıkla-rından ve orgun kederli müziğinden, kelimeleri çıkaramı-yordu. Eden meydan okurcasına kilisenin ortasındaki ko-ridora doğru ilerlemeye koyuldu ama Fitz onu kolundan yakaladı ve geride tuttu.

Eden ona kızgın bir çocuk gibi somurtarak karşı çıktı ve tutuşunu silkip attı. Fitz ise hâlâ onun kulağına fısıldayarak konuşmaya devam ediyordu. Kız kafasını şiddetle sallarken ve çenesini sıkarken, ona Bolton ailesini işaret ediyor ve bir şeyler açıklıyordu.

Ansızın arkasında duran kadın Morgan'ı kaburgalarından dürttü. "İlerle," diye tısladı. Morgan'ın sırasıydı. Morgan titrek bacaklarla ileri doğru sendeledi ve vaftiz oğlunun tabutuna çekingen bir şekilde yaklaştı. Onun küçük, yuvarlak yüzüne bakarken uzun zaman önce unuttuğu dini bir öğretiyi hatırladı, yeni doğanlar günahsız olur ve cennete alınırlardı. İnanç yoksunluğuna rağmen, Morgan bu düşünceyi tuhaf bir biçimde rahatlatıcı buldu. Gözyaşları yüzünden damlamaya başladı, ve onları silmeye zahmet etmedi. Bu bebek için gizlice kurmuş olduğu planları hatırladı. Büyüdüğünde onu, hayvanat bahçesindeki maymun gösterisine, Noel için Rockefeller Center'da buz patenine, ve Shea Stadyum'unda beysbol izlemeye götürecekti. Morgan teyze olacaktı ve Drew onun ziyaretlerini iple çekecekti, belki onun mükemmel bir vaftiz anne olduğunu bile düşünürdü. Kendi parmak uçlarını öptü ve kısa bir an bunları bebeğin soğuk, tombul yanağına koydu. "Elveda meleğim," diye fısıldadı. Bebeğe uzun süre bakmaya dayanamadı. Tabutun köşesinde altın haçlı beyaz bir dua kitabı ve doldurulmuş kahverengi bir oyuncak ayı -Claire bunu beşiğinde tutardı- olduğunu fark etti. Oradan ayrılmayı istemeseydi bile arkasındaki kalabalık yüzünden buna imkân yoktu. Morgan ilerledi.

Serbestçe ağlayarak Guy'ın tabutuna yaklaştı. Guy koyu renk bir takım ve kravat giyyordu, ölümde bile yüzü hâlâ güzeldi. Morgan son birkaç günde onun hakkında, gerçekte nasıl bir adam olduğundan kuşku duymaya iten şeyler öğrenmişti. Bir aziz veya süper kahraman değildi. Yalnızca

insan, diye kendine hatırlattı. Ona bakarken tüm hatırlamak istediği Claire'in hayat dolu kocası ve onu güldüren Guy'dı. En yakın arkadaşını deli gibi seven adam. Şef şapkası, kırmızı önlüğü ve Lyon'daki ustasının ayrılık hediyesi olarak verdiği et bıçağı seti tabutta yanına yerleştirilmişti. Morgan, dün evden bir kutuya eşya toplayan Astrid'i düşündü, Guy ve bebek oğluna, kendi hediyesini hazırlamıştı. Ölmüşler üzerine kafa yormuş ve hayattayken anlam ifade eden maddi eşyaları yanlarına yerleştirmek için bir araya getirmişti. Tabutun açık kapağına dayalı beyaz güllerden oluşan bir kalbin üzerinden geçen kurdelede "Sevgili oğlum" yazıyordu.

Morgan uzandı ve nazikçe Guy'ın soğuk eline dokundu. Ailenin yanından geçerken Morgan alçaltılmış bakışlarla üzüntülerini mırıldandı. Sonra döndü ve koridorda bulunduğu ilk boş yere doğru ilerledi.

"Morgan!" Birinin onu ılık gibi bir sesle çağırdığını duydu. Gözyaşlarının ardından etrafına baktı ve kendisine yanına oturması için işaret eden Sandy Raymond ve Farah'ı gördü. Memnuniyetle, Sandy'nin onun için ayırdığı köşeye atıldı. Farah doğal taşlarla süslü siyah elbisesi ve başındaki siyah benekli tülle şık görünüyordu, Morgan'a ılık ılık gülümsedi. Bir spor ceketin altına iş elbisesi kumaşından bir gömlek ve koşu ayakkabıları giyen Sandy uzandı ve Morgan'ın kolunu sıvazladı.

"Bu bir ucube gösterisi. Tabutları açmış olduklarına inanamıyorum." Sandy kalın sesiyle fısıldadı.

Morgan gözlerini sildi ve tarafsız cevaplar mırıldandı. Bu iki bedenin görüntüsü onu mümkün olabileceğini düşündüğünden daha fazla sarsmıştı. İkisi de çok gençti. Yaşamlarının başlangıç günlerinde ve yıllarındaydılar. Artık sona ermişti. Bitmişti. Morgan zihnini bunun üzerine uzunca düşünmeye zorlayamıyordu. Sadece gözlerini

kapatıp buradan uzaklaşmayı ve kalbinde ağırlık yapan bu kederi unutmayı diledi.

Tam o sırada, gürültülü, gergin bir mırıltı kilisede cereyan etti. Herkes bir anda dönmüş ve arkada beliren grubun görüntüsü karşısında heyecanlanmış görünüyordu.

Siyah gözlüklü sivil memurlar ve üniformalı gardiyanlar tutuklularını çevrelemişlerdi. Gözleri ve yanakları içine çökmüş, yüzü kül rengi almış ve saçları belli belirsiz taranmış Claire kelepçeli ellerle yürüyordu. Morgan'ın hapis-haneye getirdiği siyah gömlek ve hırkayı giymişti. Kuru gözlerini mihraba Guy ve Drew'nun tabutlarına dikmişti. Memurlardan biri kolunu tutarken, diğeri etrafta sorun olup olmadığını kontrol ettikten sonra polis kafilesinin tabut sehpa-larına doğru gitmesine izin verdi.

"Claire?" Tam kilise bankının yanından geçerlerken Morgan fısıldadı ve ayağa kalktı. Bir elini arkadaşına uzattı.

"Yerine otur." Koridoru tahliye eden üniformalı polis homurdandı. Ona kırgınlıkla baktı ve Morgan yeniden oturdu. Claire, Morgan'a bakmadı ama yürümeyi sürdürdü, gözleri büyümüş ve tabutlara odaklanmıştı.

Morgan kilisenin ön kısmında ailenin durduğu yere baktı. Lucy ve Astrid, Claire'in görüntüsüne şaşır-mış görünüyordular. Fakat gözle görülür bir şekilde çökmüş olan Dick Bolton dikleşti, sanki bir kafein şoku verilmiş gibi sakin bakışı aniden patladı. Çenesini bir buldok gibi dışarı uzattı ve kendine hakim olamayacakmış gibi başını iki yana sallamaya başladı. Morgan, Claire'in adamın hırıltısını gerçekten duyabildiğini düşündü. Claire'e doğru bir adım attı. Takım elbiseli korumalardan biri adama doğru yürüdü ve onunla kısık, anlayışlı bir sesle konuştu. Claire hiç aldırmadı.

Claire'in tabutlara yaklaşmasına müsaade edildiğinde,

başka bir görevli matemli kuyruğunu geride tuttu. Claire yüzünde soran bir bakışla kelepçeli elini gardiyanlara uzattı ama cevap olarak sertçe başlarını salladılar. Belli ki kelepçelerini çıkarmak mümkün değildi. Claire'in omuzları itaatkar biçimde çöktü.

Morgan arkadaşının profilini izlerken kalbinin kırıldığını hissetti. Claire yüzünü minik oğlunun tabutuna eğdi ve kuru gözlerle küçük, solgun suratına bakakaldı. Gözleri büyümüştü ama bunun dışında bir ifade dışı vurmu-yordu.

Ağla, diye düşündü Morgan. Bırak gitsin.

Kilisenin bir başından diğerine, yüksek kınama ve inanamama mırıltılarını Morgan duyabiliyordu. Claire, bağlı ellerini kaldırdı ve bebeğinin parmaklarını işaret etti. Gardiyan tereddüt etti ama sonra başıyla kısa bir onay işareti yaptı. Kenetli ellerini tekmiş gibi hareket ettirerek uzandı ve işaret parmağını Drew'nun minik başına koydu. Gözleri kapalıydı ve bedeni baştan sona titriyordu.

Gardiyan ilerlemesini ima ederek, kabaca, "Tamam mı," dedi.

Adama hiç bakmadan boyun eğdi. Yavaşça Guy'm tabutuna yaklaştı ve kocasının yüzüne bakmak için başını yana yatırdı. Bakışları hâlâ ölü gibi ruhsuzdu. Bir kez daha ricayla kelepçeli ellerini yukarı kaldırdı. Bir kez daha gardiyan başı ile onay verdi.

Yavaşça tabutun kenarından elini uzattı. Ellerini Guy'ın soğuk yüzünün üzerine koydu. Orada bir cevap arar gibi sakın hatlarını inceledi. Şimdi mezarına götüreceği bir açıklama. Bir şey fısıldadı, dudakları telaşla hareket ediyordu.

Kilisenin sarsılmış derin sessizliği Dick Bolton'un sesi aracılığıyla bölündü. "Pis ellerini onlardan uzak tut," diye gürledi. Morgan hasta edici bir eminlikle, bunun adamın

beklediği an, Claire'in gelmesine izin vermesinin altındaki sebep olduğunu düşündü. Claire'i kırıp geçirme, onu yerden yere vurma fırsatı artık elindeydi. Bunu kaçırmadı. "Onlara nasıl bakabiliyorsun? Bu iki iyi masum ruha. Seni asla incitmediler. Senin, kendilerini sevdiğini düşündüler. Yaptığın şey için cehennemde yanacaksın. Sefil hayatının kalanını hapiste tükettikten sonra, elbette."

"Şerefsiz herif!" Sandy fısıldadı. "Onun halini göremiyor mu?"

"Bundan korkuyordum," dedi Morgan.

Gardiyan, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Artık sakın olun. Herkes sakın olsun."

Claire gözlerini kırptırdı ama Dick'e bakmadı.

Gardiyan kısık bir sele Claire'le konuştu. "Haydi. Bu kadar yeter."

Bakışları merhum kocasının donmuş hatlarına yapışmış olmasına karşın başıyla onayladı.

Sonra kimse, onu durdurmak şöyle dursun, ne yapmak üzere olduğunu idrak edemedi, Claire ileri eğildi. Kelepçeli elleriyle tabuta sıkıştırılmış olan bıçak setine uzandı, tedbirle en büyük olanın sapını kavradı ve onu ani bir hareketle durduğu yerden çekti.

Sandy ayağa fırladı. "Claire, yapma," diye bağırdı.

"Ne yapıyor?" Morgan sordu.

"Hey kes şunu!" Gardiyan atıldı. Ama çok geç kalmıştı.

Her şey bir anda gerçekleşti. Gardiyan ona hamle yaparken ve kilisede oturan matemliler ayağa kalkıp bağırırken, Claire gözlerini kapattı. Bıçağı kaldırdı ve kendi göğsüne sapladı. Morgan dehşetle uyuşmuştu, Claire'in ileri doğru yıkılışını çaresizce izledi. Bir kan fışkırması tabutun saten astarını sıırıslam ederken, Claire kocasının cansız bedeninin üzerine düştü.

On Altı

Eyalet hapishanesi gardiyanları ambulansın gelmesini beklemedi. Claire'in gevşek bedenini kendileri kaldırdı ve kendini kaybetmiş kalabalığa dağılmaları için bağırarak aceleyle mihraptan indirdiler. Dışarıda, kaldırım kenarında rölantide çalışarak tutuklunun dönmesini bekleye minibüse götürdüler.

Kalabalık arasında kargaşa patlak verdi, Peder Lawrence kürsüye çıktı, sakin olunmasını rica etti.

Sandy dişlerini sıkı. Farah'ın elini yakaladı. "Haydi. Buradan dışarı çıkmalıyız."

Farah, "Daha ayine başlamadılar bile," diyerek itiraz etti.

"Bırak şimdi ayini. Çabuk." Morgan'a döndü. "Geliyor musun?"

Morgan başını salladı ve yüksek sesle konuşan, ağlayan ve bağırان insanlar la dolu sıraların arasından çıkarken onu izledi. Sandy kalabalığın arasından geçmenin yolunu bul-

du ve Morgan onu ardından takip etmeyi başardı. Kaldırılma ulaştıklarında, Farah başını iki yana sallayarak ince topuklularının üzerinde cakılı kaldı. “Bu kadının derdi ne?” dedi. “Dikkati üzerine çekmek için her şeyi yapar.”

“Hastaneye gitmemiz gerek,” Sandy düz bir şekilde konuştu.

“Ben gitmek istemiyorum. Hastanelerden nefret ederim.”

Sandy onun direnci karşısında şaşırmaşa benziyordu. “Benimle gelmeyecek misin?”

Farah omuz silkti. “Bak, o kocasına ve bebeğine korkunç bir şey yaptı. Senin neden gitmek istediğini de anlamıyorum.”

Morgan onların laf dalaşının sonlanmasını bekleyecek halde değildi. “Tamam, ben gidiyorum. Kendi arabamı almalıyım.”

Sandy’nin bakışı Farah’inkine sabitlenmişti. Tartışmalarına öncelik vermek ister gibi ikisi de ona bakmadılar. Morgan onlara sırtını döndü ve arabasına yöneldi.

Briarwood Hastanesi, Morgan’a hastayla ilgili herhangi bir bilgi veremedi. Morgan bir elle arabayı sürerek telefonda konuşmaya çalışarak Acil Servis’i bağlamalarını istedi. Claire’in derhal hapse, oradaki revire götürüldüğünden kuşkulandı. Hastane yolunda devam mı etsin yoksa doğrudan eyalet hapishanesine mi gitsin bilemiyordu. Bu nahoş soruları ölçüp tartarken, bir kadın sesi cevap verdi. “Briarwood Acil Servisi.”

Morgan bir rahat bir nefes aldıktan sonra, Claire’i sordu.

Diğer uçtaki kadın duraksamadı. “Ameliyatta.”

“Durumu nasıl? Ne tür bir ameliyat...?”

“Size bir şey anlatamam,” dedi danışma görevlisi.

“Ama ben en yakın arkadaşımı.” Morgan rica etti.

“Gizlilik kuralları çok katıdır,” diye cevap verdi kadın. Sonra telefonu kapattı. Morgan telefonu çantasına attı ve sola saptı. Drew’nun doğumunu kuşatan günlerden hastane yolunu hâlâ hatırlıyordu.

Ameliyathanenin bekleme odasını bulması biraz zaman aldı, ama sonunda doğru holü buldu. Çift kanatlı kapalı kapıların ardında dolanıp duran üniformalı gardiyanları seçtiği an doğru yerde olduğunu anladı. Oturacak bir yer buldu ve beklemeye başladı. Gardiyanlar ona bir bakış attı, sonra kafalarını çevirdiler. Bir süre sonra, mavi maske ve kan sıçramış ameliyat giysisi içinde bir kadın müdahale odasından çıktı. Morgan ayağa fırladı ve ondan bilgi alma-ya yeltendi fakat kadın onu bir elini kaldırarak susturdu ve yürümeye devam etti, bez tabanlı ayakkabılarıyla sessizce uzaklaştı. Gardiyanlar merakla Morgan’a baktı ama onunla konuşmak için çaba göstermediler. Claire’in haberlerini bekleyen tek kişi Morgan’dı. Belli ki, Farah Sandy ile olan tartışmayı kazandı, diye düşündü. Başka kimsenin Claire’in ölü veya diri olmasını umursamadığı gerçeği durumu daha bile trajik gösteriyordu. Morgan kafasını geriye, duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Lütfen Tanrım, onun burada ölmesine izin verme.

Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, ameliyat önlüklü bir adam belirdi, maskesini ve eldivenlerini çıkardı. Gardiyanlara bir baş işareti yaptı ve alçak bir sesle konuşmaya başladı. Sorularını yamtlıyora benziyordu ama Morgan ne söylediklerini duyamıyordu.

Morgan’ın cerrah olduğunu tahmin ettiği adam, gardiyanların yanından ayrıldığında, tüm cesaretini topladı ve ona yaklaştı. “Doktor bey, affedersiniz,” dedi.

Doktor yavaşladı ve kayıtsız bir şekilde ona baktı.

“Ben... Claire benim en yakın arkadaşım. O hayatta mı? O...?” Morgan gözlerine dolan yaşları hissetti.

Doktor duraksadı sonra başını olumlu anlamda salladı. “Hayatta. Ama durumu kritik. Kendini oldukça ciddi parçalamış. Önümüzdeki kırk sekiz saat neticeyi belirleyecek.”

“Onu hapse geri götürecekler mi?”

“Hayır.” Adam dudak büktü. “Orada ona bakamazlar. Solunum cihazına bağlı. Burada kalacak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Morgan. “Onu kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Doktor başını eğdi ve uzaklaştı. Morgan sandalyeye geri oturdu, derin bir nefes aldı ve sık sık varlığından şüphe duyduğu Tanrı’ya bir şükran duası mırıldandı. Claire hâlâ hayattaydı. İnsanların hep söylediği gibi yaşam varsa, umut da vardı. Bu yüzden umut etmeye devam edecekti. Bir dakikalık bir ferahlamadan sonra ne kadar aç ve yorgun olduğunu fark etti. Kırk sekiz saat. Şimdi beklemekten başka yapacak birşey yoktu. Kendine bir kahve ve yiyecek bir şey almaya karar verdi. Her şeyden öte, mekan değişikliği istiyordu. Uzun süredir oturduğu sandalyeden kalktı, asansörle zemin kattaki kafeteryaya indi.

Hissiz bir şekilde kafeterya sırasına girdi, bir fincan kahve ve çörek aldı. Kapıya sırtını vererek köşede bir masa buldu. Bardağına biraz süt koyarken, siyah takımı ve boyunbağıyla Peder Lawrence masaya doğru yürüdü ve karşısına bir sandalye çekti. “Oturabilir miyim?”

Morgan başını salladı. “Elbette,” dedi. “Cenaze töreni bitti mi?”

Peder Lawrence başını öne eğdi. “Bir şekilde üstesinden geldik.” Oturdu ve tel çerçeveli gözlüklerinden ona üzgün bir şekilde baktı. “Claire nasıl?”

Morgan iç çekti. "Ameliyatı atlattı. Ama durumu kritik."

"Ameliyattan sağ çıktığını duyduğuma memnunum," dedi rahip.

"Böyle söylemeniz güzel."

"İçtenlikle söyledim. Burada yapayalnız mısınız?"

Morgan gülümsemeye çalıştı. "Sadece ben ve hapishane gardiyanları."

Peder Lawrence başını iki yana salladı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum..."

"Şey, benim için Guy ve bebeği o şekilde görmek korkunçtu. Onun için nasıl olduğunu düşünün bir de," dedi Morgan.

Peder Lawrence başını salladı. "Dün hapishanede onunla biraz vakit geçirdim."

"Bana bir ziyaretçisi olduğunu söylediler. Sızdınız demek."

Peder Lawrence onayladı.

"Ne söyledi?"

Peder Lawrence ellerini Formika masanın üzerinde kavuşturdu. "Onu itiraf etmeye teşvik ettim. Günahlarından arınması için uğraştım. Gerçekten pişman olursa Tanrı'nın onu her şey için bağışlayacağını söyledim."

"Peki, bunu yaptı mı? İtiraf etti mi?" Morgan kahvesinden bir yudum alarak sordu.

Peder Lawrence kaşlarını çatı.

Morgan bir elini salladı. "Boş verin. Bunun hakkında konuşamayacağınızı biliyorum. Bir rahibe yapılan itirafın kutsal olduğunu da biliyorum."

"Hayır. Sadece bu kadar," dedi Peder Lawrence. "İtiraf yoktu."

Morgan kafasını kaldırarak ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Onları öldürmediğini düşünmeye başladığını söyledi.”

Morgan’ın kalbi gümbürdedi. “Nasıl?”

“Şimdi tüm hatırlayabildiği uyandığı ve bebeği küvette bulduğunumuş.”

Morgan ona zorlukla anlayabildiği yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi dikkatle baktı. “Ama bana, bunu kendinin yaptığını söyledi. Bana her şeyi tarif etti. Tanrı aşkına, doğru değilse neden böyle bir şey söylesin?”

Peder Lawrence başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Polise itiraf etmiş. İşlemediğiniz bir cinayeti öylece kabul etmezsiniz...”

“Doğusu,” dedi Peder Lawrence iç geçirerek, “gerçeği kendine karşı inkâr etmeye başlayabileceğinden endişeliyim. Bu çok kahredici. Ve ardından bugün...”

Morgan’ın bakışı rahibin üzerindeydi ama zihni hızla akmaya başladı. “Veya...”

“Veya ne?” diye sordu peder.

“Veya belki, sonunda gerçeği sonunda kavradı. Bunu yapmadığını.”

Peder Lawrence ona baktı. “Morgan, dinle. Yanlış bir umuda yapışarak kazanılabilecek bir şey yoktur.”

“Onu tanıyorsunuz, Peder.” Morgan ısrar etti. “Benim kadar değil. Bu bana asla mümkün görünmedi.”

Peder Lawrence’ın kaşları hayretle tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden birleşti. “Morgan, polis Claire’in suçlu olduğunu onu sorgulamaya başlamadan biliyordu.”

Morgan ona göztünü dikti. “Bunu nasıl bilebilirlerdi?”

Rahip iç çekerek, “Görünüşe göre,” dedi, “bulduğunda, Guy yaşıyormuş. Ölmeden önce onu ima etmiş.”

“HAYIR,” Morgan çığlık attı. Hastane kafeteryasında diğer yemek yiyenler telaşla ona baktı. Morgan ses tonunu

alçalttı. “Bu mümkün değil. Claire, onun hemen öldüğünü söylemişti.”

“Aynı zamanda onu öldürdüğünü söyledi. Hangisi gerçek?”

“Hayır,” dedi. “Bunda yanlışmış olamaz...”

“Claire bir doktor değil.” Rahip ona hatırlattı. “Gerçekte ölmemişken, onun öldüğünü varsaymış olabilir.”

“Kim onun bulunduğu henüz yaşıyor olduğunu söyledi? Kim, onu ima ettiğini söyledi?”

“Claire’i sorgulayan polisler, ona Guy’ın ölmeden önce açıkça onu suçladığını söylemişler.”

“Bunu hiç duymamıştım.” Morgan karşı çıktı.

Peder Lawrence onun itirazına bir el hareketiyle son verdi. “Şey, Guy konuşmuş. Ve Claire şimdi bunu inkâr etmekle kendine iyilik yapmıyor. Bir adam son nefesinde katilinin adını verdiğinde, ortada bundan şüphe edecek kimse kalmaz....”

“Hayır, bunu biliyorum.” Morgan kabul etti. Zihni hızla çalışıyordu.

“Bu, kabul etmek zorunda olduğumuz bir şey...”

Morgan bir dakika sessiz kaldı. “Ya Guy konuşmamışsa?” dedi. “Ya *çoktan* ölmüş ve onu ima *etmemişse*? Ya sadece ettiğini söylemişlerse?”

Peder Lawrence kaşlarını çatı. “A, hadi ama Morgan. Buna inanıyor olamazsın. Polisin bu konuda yalan söylemek için bir sebebi yok.”

Morgan rahibin sözlerini dinlemiyordu. “Tahminimce, bunu çözmek yeterince kolay olurdu,” diye yüksek sesle düşündü.

Peder Lawrence, Morgan’ın kolunu tuttu ve ona doğru eğildi. “Morgan dur artık. Claire’in Tanrısıyla ve insanlıkla barışmak için bir şansı var. Ama vicdanına kulak

vermeli. Bunun meydana geldiğini inkar etmek bir cevap değil. Arkadaşı olarak, onu hareketlerinin sorumluluğunu alması için cesaretlendirmelisin.”

Morgan, katılıyormuş gibi düşünmeden başıyla onayladı ama zihni başka bir yerdeydi. Umut parıltısını besliyordu ve adamın söylediği her kelimeye kendini kapatmıştı.

On Yedi

Acil Servis'in masasındaki hemşire gözlerinde bir sabırsızlık belirtisiyle Morgan'a baktı. "Evet?"

Tıbbi gizlilik kurallarıyla önceki sinir bozucu hatırasına dayanarak, Morgan istediği bilgiyi basitçe sormaktan iyisi olduğunu biliyordu. Kandırma alışkanlığı olmamasına rağmen, bir araştırmanın nasıl yapılacağından haberdardı. Daha önceden, az bulunur belgelere ulaşım sağlamak için gerçeği esnetmişti. Şimdi bunu Claire'in iyiliği için yapmaya hazırdı. Neyse ki üzerinde hâlâ cenazeden kalma siyah takımı vardı. Çantasından resimli üniversite kimlik kartını çekti ve bir anlığına hemşireye gösterdi. "Adım Morgan Adair. Savcılık bürosundan bir dedektifim. Son zamanlardaki hasta kabullerinizden biriyle alakalı bir sorum var."

Anında, hemşire daha az saldırgan bir tavır takındı, yasal bir meseleye katılma fikrinden hoşlanmış gibiydi. "Evet?"

"Pazar sabah, Guy Bolton adında bir bey, ambülanla buraya nakledilmiş."

Hemşire başıyla onayladı.

“Bazı belirsizlikler var,” Morgan devam etti. “Bay Bolton acil servise geldiğinde hâlâ hayatta mıydı? Buna benim için bakar mısınız?”

Hemşire ona ihtiyatla baktı. “Bu hastaneye karşı bir davayla ilgili değil, öyle mi?”

“Tanrı aşkına, hayır,” dedi Morgan. “Eyalet adına çalışıyorum.”

Hemşire başını salladı. “Tamam. Ne zamandı?”

Morgan ona tarih ve saati verdi.

Hemşire bilgisayarda birkaç tuşa bastı. Sonra başını iki yana salladı. “Yok. Buraya getirilmemiş. Doğru hastanede bulunduğunuza emin misiniz?”

Morgan kaşlarını çatı. “Ben... bilmiyorum. Öyle sanıyorum.”

“Vaka Briarwood’da mı gerçekleşmiş?”

“West Briar,” dedi Morgan.

Hemşire başını kaldırdı. “Öyleyse, onu buraya getirmiş olmalılar.” Bilgisayar ekranına hoşnutsuzlukla baktı. “Ama getirmemişler. Bilmiyorum. Kurtarma Ekibi’ndeki acil müdahale çalışanlarından öğrenebilirsiniz.”

“Burada, hastanedeler mi?” Morgan sordu.

Hemşire olumsuz anlamda başını salladı. “Briarwood İtfaiye Merkezi için çalışıyorlar. Orada sormanız gerekecek.”

“Soracağım,” dedi Morgan. Araştırma alanı daralıyordu. “Teşekkürler.”

Briarwood İtfaiye Merkezi, küçük bir taş binayı mesken edinmişti, itfaiye araçları ve ambulansın park ettiği, bakımlarının yapıldığı çeşitli eklentileri vardı. Morgan eklentilerin arkasında bir alana park etti ve taş binaya girdi.

Belediye hizmet binasından çok, erkeklere özel bir sosyal kulübe benziyordu. Bir bilardo masası, bir grup küçük masa ve sandalyesi vardı ve servis büfesinden doğruca uzun, açık mutfağı görölüyordu. Bir çift adam koyu mavi iş giysileriyle masalardan birinde kart oynuyordu. Başka bir adam mutfakta güzel bir domates sosu kokan bir şey pişiriyordu. Eklentilere giden kapı açıktı ve Morgan teçhizat üzerinde çalışan birkaç adamı görebiliyordu.

İçeri girerken kart oyuncularını kafalarını kaldırdı. “Yardım edebilir miyiz?” Zinde görünüşlü, beyaz saçlı bir adam kibarca sordu.

“Adım Morgan Adair. Kurtarma ekibinden bir acil müdahale çalışanına bakıyordum.”

Beyaz saçlı adam derhal kartları masaya fırlattı ve ayağa kalktı. “Sorun nedir?”

“Affedersiniz, hayır, öyle değil,” dedi Morgan, eliyle yerine oturmasını işaret ederken. “Pazar günü görev başında olan birisine soracaklarım var sadece.”

Adam küçük bir oh çekti ve yerine döndü. “Onlar biziz. Arkadaşım ve ben pazar günü çalışıyorduk. Yirmi dört saat aralıksız çalışırız ve ardından kırk sekiz saat izinli oluruz. Yani bugün geri döndük. Size nasıl yardım edebiliriz?”

“Öğrenmek istiyordum. Size pazar günü aldığınız bir çağrı hakkında soru sorabilir miyim?”

Adam birden tereddütlü baktı. “Bu hangi çağrıydı?”

“Hımm. West Briar’dan. Guy Bolton adında bir adam ve onun yeni doğmuş oğlu.”

Kafası tıraş edilmiş, daha genç olan kartlarını indirdi. “Muhabir misiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Morgan masumca. “Ben bir aile dostuyum.”

Yeniden konuştuğunda beyaz saçlı adamın ses tonu

daha soğuktu. Belli ki hâlâ Morgan'ın bir muhabir olduğundan şüpheleniyordu. "Aldığımız çağrılar hakkında bilgi veremeyiz."

Morgan denemeye devam etti. "Ah, anlıyorum. Basın her bilgi kırıntısının peşinde. Muhabirler gece gündüz aileye musallat oluyor. Ama buraya ben gelirim açgözlü habercilerin bağlantı kurmayacağını düşündüm."

Adamlar aralarında kuşkucu bir bakış paylaştılar. "Ne-
yin peşindesiniz?" diye sordu genç olan.

"Tamam bakın, aile tüm bu olanlardan çok sarsıldı, tahmin edebileceğiniz gibi. Bu çok... korkunç bir olaydı..."

Genç olan "Orası kesin," diye mırıldandı.

"Söyleyebileceğim hiçbir şey onları gerçekten avutmaz. Yine de bana, Guy aile için son birkaç söz etmiş olabilir, gibi geldi. Teselli bulabilecekleri birkaç kelime. Bir hemşireyle veya bir doktorla hatta bir hademe ile bile konuşmuş olabileceğini zannediyordum. Birisiyle. Bu yüzden Briarwood Hastanesinin Acil Servisi'ne gidip sordum. Onu, oraya götürmüş olacağınızı varsaymıştım. Yani, orası Bolton'ların evine en yakın hastane. Ama buna baktılar ve oraya hiç kabul edilmemiş olduğunu söylediler. Hemşire bana buraya gelmemi ve size onu hangi hastaneye götürdüğünüzü sormamı tavsiye etti."

Beyaz saçlı adam yüzünü buruşturdu ve kelimelerini dikkatle seçti. "Onu hiçbir hastaneye götürmedik."

"Kafam karıştı. Çağrıya cevap vermediniz mi?"

"Cevap verdik," dedi genç olan.

"Peki... Guy'ı nasıl hastaneye götürmemiş olabilirsiniz ki?"

Beyaz saçlı adam, "Onu nakletmek için bir sebep yoktu," dedi.

"Neden olmasın? Siz vardığınızda onun ölmüş olduğunu mu söylüyorsunuz?"

“Bu doğru.”

Morgan başını iki yana salladı. “Ama her şekilde ona müdahale etmek zorunda değil miydiniz, her ihtimale karşı... Demek istediğim hâlâ hayatta olma ihtimaline karşı? Kabalık etmek istemem ama siz doktor değilsiniz. Yani deneyip ona müdahale etmiş olmanız gerekmez miydi, sadece ihtiyatlı davranmış olmak için?”

Daha yaşlı olan başıyla onayladı. “Evet, tabii ki. Durum tamamen belli olmadıkça –çürüyen bir beden veya onun gibi birşey- kişi ölmüş görünse bile müdahaleye başlarız. Ve olay yerine sağlık görevlisi çağırırız. Bir EKG uygulanır.”

“Ve bu ne işe yarar?” Morgan kaşlarını çatarak sordu.

“Kişinin ölmüş veya hayatta olduğunu belirler. Eğer düz bir çizgi gösteriyorsa kişinin öldüğünü ilan eder ve Adli Tıp doktorunun ölüm nedenine karar vermesi için polise teslim edilir.”

“Bu durumda olduğu gibi mi?”

Yaşlı olan adam Morgan’a bir tür kaçıkmiş gibi baktı. “O noktada gerçekten tartışılacak bir şey yoktu.”

Morgan’ın kalbi küt küt atıyordu. “Ve, onu bu şekilde mi buldunuz? Guy’a olan bu muydu?”

Adam başını salladı. “Evet.”

Morgan tamamen uygunsuz bir sevinç çığlığını serbest bırakmak istiyordu. Bu polisin Claire’e yalan söylediğinin kanıtıydı, ona bir tür akıl oyunu oynadıklarının. Bunun nasıl bir değeri olduğunu veya bir değeri olup olmadığını bilmiyordu ama gene de umutlarını yükseltmişti.

“Affedersiniz, size yardımcı olamadık.”

Morgan kederli görünmesi gerektiğini hatırladı. “Zıyan yok. Ben sadece ummuştum ki...”

Adamlar sorusunun basit oluşuna ve profesyonel sorumluluklarını çiğnemedi cevap verebildikleri için ra-

hatlamış görünüyorlardı. Beyaz saçlı olan iskemlesinde öne eğildi. “Hayır, korkarım Bay Bolton, oraya vardığımızda son sözlerini söyleyecek noktayı çoktan geçmişti.”

Morgan onlara cesur bir gülümseme sundu. Kendine bunun, polisin Claire’i sorgularken gerçeği çarpıtmış olduklarından başka bir şeyin kanıtı olmadığını hatırlatmaya çalıştı. Claire hâlâ itiraf etmiş konumdaydı. Bu inkâr edilemezdi. Fakat, Morgan her şeye rağmen sonunda, sonunda Claire’in şansının döndüğünü hissetmekten kendini alamadı. “Peki, teşekkür ederim. Gerçekten. Bana yardımcı oldunuz. İnanın. Emin olmak, her zaman daha iyidir.”

On Sekiz

Noreen Quick banyo yapıyordu. Morgan daha sonra geri gelebileceğini söyledi ama Gert Morgan'ın banyoya girip küvetin içindeki avukatla konuşmasının hoş karşılanacağını belirtti. Morgan gönülsüzce kapıyı açtı ve bir buhar bulutu dışarı sızdı. Oda mumlarla aydınlatılmıştı ve mine çiçeği kokuyordu. Noreen omuzlarına kadar jakuzi tarzı küvete gömülmüştü. Morgan avukatın, en azından sabun köpükleriyle kaplı olmasını beklemişti ama durum böyle değildi. Noreen'in kırmızı saçları ıslaktı ve kafasına yapışmıştı. Göğüsleri ve kocaman karnı görünürdeydi. Morgan nereye bakacağını bilemedi.

"Özür dilerim," dedi Morgan. "Gert içeri gelmemin sorun olmadığını söyledi. Bir köpük banyosu yaptığını düşündüm."

"Hayır, kimyasal köpük pisliği bebek için iyi değil. Ah, tuvaletin üzerine otur ve rahatına bak. Tamamen kız kıyayız."

Morgan gönülsüzce önerdiğini yaptı.

“Burada olmaktan memnunum,” dedi. “Başka bir psikiyatr tuttuğumu söylemek için seni aramak üzereydim. Bu sefer bir kadın. Onunla ayrıntılı olarak konuştum. Doğum sonrası psikozu hakkında engin bilgisi var. Bence, münasip bir sonucu neredeyse garantiledik. Özellikle Claire’in cenazede yaptığından sonra. Ne manzara. Her neyse, Claire şimdi nasıl?”

“Durumu... kritik.”

Noreen başını iki yana salladı ve birkaç damlacık Morgan’ın üzerine kondurdu. “Korkunç. Trajik. Ama söylemek zorundayım, durum kolaylaşıyor. Açıkça Claire’in psikiyatrik tedaviye ihtiyacı var. Cadı gibi görünmek istemem ama bu son numaranın devamına yardımcı olacak,” dedi. “Tüm bunlarla uzmanımız jüriyi gözyaşlarına boğacak.”

“Belki,” dedi Morgan.

Noreen, “Bunun hakkında ‘belki’ yok,” diye savundu. “Bu bizim yararımıza işleyecek.”

Morgan kararsızdı ama sonra dürüst olmaya karar verdi. “İşler değişti. Bak, Claire dün rahibine Guy ve bebeği öldürdüğünü hatırlamadığını söylemiş. Bundan sorumlu olduğuna dair şüpheleri var.”

Noreen alaycı bir şekilde gülümsedi ve elleriyle banyo suyuyla oynadı. “Şüpheleri varmış.”

“Evet.” Morgan hevesle konuştu. “Ve bu polisin ona yalan söylemiş olduğunu ortaya çıkarttı.”

“Ne hakkında?”

“Guy’ın ölmeden önce, katil olarak onu gösterdiğini söylemişler. Ama ben, ambulansla bulunan Kurtarma Ekibi çalışanlarına sordum. Olay yerine geldiklerinde Guy’ın çoktan ölmüş olduğunu söylediler.”

“Morgan, bundan vazgeçmek zorundasın.”

“Ama polisin ona söylemiş olduğu şey gerçek değildi.” Morgan diretti.

“Onun itiraf bandını gördüm.”

Morgan şaşırđı. “Gördün mü?”

“Bende bir kopyası var. Ofisimde, ilgili dosyada. Savcılık delilleri sunma işleminin bir parçası olarak bana gönderdi. Yani evet, bunu gördüm. Polisler, Guy’ın onu suçladığından söz etmemiş. Bu yalnızca Claire’in kurguladığı başka bir şey.”

Morgan’ın ümitleri kırıldı. “Ama bunu neden söylesin? Neden Peder Lawrence’a şimdi onları öldürdüğünü hatırlamadığını anlatsın?” diye üsteledi.

Noreen’in gözleri genişledi. “Neden bir şey söylesin ki? Claire’in ruhsal bozukluğu var. Bak, ben bir ruh sağlığı uzmanı değilim. Ama bunu görmek için uzman olmaya gerek yok. Morgan, bunu kabul etmek zorundasın. Claire, senin ayakkabı alışverişine çıktığınla aynı kadın değil. Bu kadın kendi ailesini öldürdü. Ardından kendini bıçakladı ve ciddi biçimde yaraladı. Ağır bir doğum sonrası depresyonu yaşıyor. Sana bunu yaptığını kendi söylemiş. İkna olman için daha ne olması lazım?”

Morgan bir ah çekti. “Bilmiyorum.”

“Claire’in yardıma ihtiyacı var. O bir suçlu değil. Hasta. Neredeyse kendini öldürmeyi başarıyordu. Ciddi, profesyonel yardıma ihtiyacı var. Arkadaşı olarak onun için isteyeceğinin bu olduğunu düşünmeliyim. Bu tam olarak mahkemeyi ikna etmeyi hedeflediğim şey.”

“Mahkemeye nasıl gideceksin?” Morgan kaşlarını çatarak onun geniş, çilli göbeğine baktı.

“Endişelenme. Duruşma başlayana kadar.” Noreen karnını okşayarak konuştu, “bu küçük adam ilk dişlerini çıkarıyor olacak.” Noreen ellerini jakuzinin kenarına koydu ve kendini yukarı kaldırmaya başladı. “Buradan çıkmam ge-

rek. Ellerim buruşmaya başladı.” Ayağa kalkarken su dalga dalga yere dökülüyordu. “Bana oradaki havluyu kapsana. Yardım edebilir misin?”

Morgan ayağa fırladı. “Bekle. Dikkat et,” diye haykırdı. “İzin ver arkadaşını çağırayım.”

“Sadece elini ver,” dedi Noreen.

“Hayır. Korkuyorum,” dedi. “Ya kaysaydın? Bırak onu çağırayım.”

Noreen surat astı, suyu epey fışkırtarak yeniden küvete gömüldü. Morgan, buharlı mumlarla aydınlatılmış banyodan, destek için Gert’i çağırarak kurtuldu.

Morgan sayfiye evine döndüğüne yorgun ve açtı. Kapıyı anahtarla açtı ve içeri girdi. Mutfağa girerken, Dusty bacaklarının etrafında mırliyordu. Önce, Simon’dan gelen bir çağrıyı kaçırıp kaçırmadığını görmek için telefonunu çıkardı ve tekrar kontrol etti. Kayıtlı bir cevapsız çağrı yoktu. İç geçirerek hastaneyi aradı. Hemşire yalnızca Claire’in durumunda değişiklik olmadığını söyledi. Morgan telefonunu cebine koydu ve sandviç malzemeleri ile içecek bir şey bulana kadar buzdolabını didik didik aradı. Çabucak sandviçini hazırladı, kedi kabına biraz mama koydu ve sonra tabağını ile bardağını boş yemek odasının masasına taşıdı. Yemek için oturdu, gerçi ağzında karton gibi bir tat bırakıyordu. Kapının çaldığını duyduğunda iki lokma yutmuştu. Alçak sesle bir küfür savurarak kalktı, ön kapıya yürüdü ve bunu açtı.

Fitz kapıda dikiliyordu, yüzü süzölmüş, gözleri temkinliydi.

Onun görüntüsü karşısında irkilen Morgan, kapıyı hızla kapatmayı düşündü, ama bunu yapmadı.

“Morgan, seninle konuşmalıyım,” dedi. “İçeri gelebilir miyim?”

“Meşgulüm.”

“Bak, geçen gece için üzgünüm... Söylediklerim için...”

Morgan kapıdan uzaklaştı ve masaya, sandviğine geri döndü. Fitz duraksadı, sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Mayınlı bir araziden geçiyormuş gibi, genç kadının oturduğu masaya doğru dikkatle ilerledi.

“Kendime bir bira almamın sakıncası olur mu?”

Morgan ona bakmaktan kaçınarak çiğnerken, “Ne yaptığın umurumda değil,” dedi.

Fitz mutfağa girdi, ve az sonra elinde açık bir şişe Heineken ile yemek masasına döndü. Morgan’ın karşısına oturdu.

“Claire’in durumu nasıl?”

Morgan ona soğuk bir bakış attı. “Sanki ilgileniyormuşsun gibi.”

Ellerinin arasında yuvarladığı bira şişesine bakarak, “Hey, hepimiz için zor bir gün oldu,” dedi.

Morgan alaycı bir yorum yapacaktı ki, Fitz’in bugün en yakın arkadaşının gömülüştüğünü izlemiş olduğunu hatırladı. Bir şey söylemedi ve sandviğini yemeye devam etti. Aklından

Fitz’e bir sandviç teklif etmek geçti ama yalnızca kısa bir an için. Kendini misafirperver hissetmiyordu. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. “Sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Sana o denli kaba davranmamalıydım. Özür dilerim,” dedi.

Morgan ona bakmadı veya bir cevap vermedi.

Fitz derin bir nefes aldı. “Fark ettin mi bilmiyorum, ama Eden bugün cenazedeydi.”

“Ah, evet,” dedi Morgan. “Eden. Masum çocuk.” Onları kilisede gördüğünde Fitz’in telaşlı bakan kızı ikna etmeye çalıştığını hatırladı.

“Bunu dinlemekle ilgilenir misin?”

Kendine rağmen merak ediyordu, ve söyleyeceklerini duymak istiyorsa tavrını değiştirmesi gerektiğini idrak etti. “Neyi dinlemek?”

“Şey, oraya babasının cesedine tükürmek için geldiğini söyledi.”

Morgan şaşkınlıkla yüzünü ekşitti. “Eden bunu mu söyledi?”

“Guy’ın ölmeyi hak ettiğini söyledi. Onun günahkar bir piç olduğunu söyledi.”

Morgan, Fitz’e bakakaldı.

“Ona bunun doğru olmadığını anlattım. Guy’ın onu tanımak için nasıl uğraştığını hatırlattım. Bana, bunun bir yalan olduğunu ve onun korkunç bir insan olduğunu, onu gerçekten tanımadığımı söyledi. Hani, senin şüphelerini düşünmemek elimde değil.”

Morgan ona baktı, gözleri büyüdü.

“Bunun çılgınca geldiğini biliyorum çünkü Claire itiraf etti...” dedi adam.

Morgan kendini bir elektrik akımına tutulmuş gibi hissetti. “Ona neyi kastettiğini sordun mu?”

“Elbette ona sordum. Ama onunla konuşmak mümkün değildi. Çok huzursuzdu, sanki ilaç veya öyle bir şey almış gibiydi. Çok sinirliydi. Gitmesi gerektiğini söyledi. Ne yapacağını bilmiyordu.”

Morgan baştan sona titredi. Zihninde, parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

“Neden arkasından gitmedin?”

Fitz gözlerini devirdi. “Merasim başlamak üzereydi, ve ben tabut taşıyıcılarından biriydim. O an ayrılamadım. Ona, merasimden sonra konuşmak istediğimi söyledim.”

“Ee? Konuştun mu?”

Fitz başını olumsuz anlamda salladı. “Mezarlığı terk

ederken ona baktım. Gitmişti. O zamandan beri, ona cep telefonundan ulaşmayı deniyorum ama olumsuz.”

“Lucy’ninkini denedin mi?” Morgan ona sordu. “Orada kalıyordu.”

Fitz başını salladı. “Lucy ile birlikte değil. Lucy bana Captain’s House’a bakmamı önerdi. Orada yoktu. Bayan Spaulding onu görmemiş.”

Morgan gözlerini ona dikti. “Niyetini merak ediyorum.”

İç geçirdi. “Ben de öyle. Senin bir fikrin olabileceğini düşündüm. Belki de şüphelerin o kadar uzak değildi.”

Morgan kararsız kaldı. Ona, kendi başına öğrendiği şeyi anlatmak istiyordu. Ama ona son kez güvendiğinde adam sırt çevirmişti. Endişelerine rağmen, öğrendiği şeyi pat diye söyleyiverdi. “Claire itiraf etmeden önce, polis Guy’ın katil olarak onu gösterdiğini söylemiş fakat bu doğru değildi. Gerçek değildi. Kurtarma Ekibi çalışanlarına sordum. Onlar olay yerine gelmeden ölmüş.”

“Sahi mi?”

Morgan başını öne eğdi. “Ne düşündüğünü biliyorum. Bu itirafını tam olarak açıklamıyor. Bunların hiçbirini açıklamıyor.”

Adam bira kutusuna gözünü dikmiş oturuyordu, Morgan bir dakika boyunca onun ayağa kalkacağını, geri dönüşüm kutusunun nerede olduğunu soracağını ve ona bu konuda şans dileyeceğini düşündü. Bunun yerine, adam buna dikkatle kaşları çatık bakarak kutunun markasını soymaya başladı.

“Ne?” Morgan sordu.

“Yalan hakkında birşey duydun mu?”

Morgan anında, Claire’in Eden’ı korumak için itiraf etmiş olabileceği teorisi geldi. “Başka birini korumak için suçlu olduğunu duyurmak gibi mi?”

Fitz başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Bu... hayır. Bundan dün gece söz etmiştin. Ama hayır. Kimse bunu yapmaz.”

Reddedildiği için sinirlenen Morgan, “Peki, nedir o halde?”

Fitz derin bir nefes aldı. “Danışmanlık yüksek lisansım zamanında, istismar kurbanlarıyla nasıl konuşmak gerektiği ile ilgili kapsamlı bir ders aldım. Çocuklarla.”

“Bir güreş antrenörü olduğumu sanıyordum.”

“Yarı zamanlı. Okulda esas görevim rehberlik. Çocuklarla çalışmayı seviyorum. Bir gün kendi deneyimimi yaşamayı umuyorum.”

“Gerçekten,” dedi Morgan.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” dedi. “Sadece bir sporcu olduğumu mu düşündün?”

“Hayır,” Morgan bocaladı.

“Her neyse, gözaltı durumlarında çocuklar sıklıkla yalan söylemeye itilir veya bazı durumlarda istismarcı otorite figürüyse korktukları için yalan söylerler. Ve bazen gerçekte bir şey zuhur etmemişken yetişkinleri suçlama kolay etki altında kalabilirler. Aldığım bu ders gerçeği elde etmek için kullanılan tekniklerle ilgiliydi.”

Morgan başını iki yana salladı. “Bunun Claire’le ne ilgisi var? Claire’in bir... istismar kurbanı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Fitz. “Hayır. Bunu kastetmedim. Sadece.... bazen gerçeği elde etmek zor olur. Profesyonellerin kullandığı her türlü teknik mevcut, doktor ve sosyal çalışanlar gibi iyi niyetli insanlar yardım etmeye çalıştıklarında bile, çocukların asla vukur bulmamış şeyleri kabul etmesine neden olur.”

“Claire çocuk değil,” dedi Morgan temkinli. “Gerçek ve kurgu arasındaki farkı biliyor.”

Fitz kaşlarını çatı. “Biliyorum. Bak, bu konuda bilirkişi olmadığımı kabul ediyorum. Ve dersi geçen sene aldım.”

Morgan’ın umutları söndü. “Haklısın.”

“Fakat,” dedi Fitz, bira şişesinin boğazını ona yönelterek, “hocam çok yetenekliydi ve bu konuda birkaç kitap yazdı. O biliyordur. Sorulabilecek tek kişi o. Onunla konuşmak ister misin?”

“Bu yararlı olabilir. Ona nasıl ulaşabilirdim?” Morgan sakıngan bir şekilde sordu.

Fitz telefonunu almak için cebini karıştırdı ve hafifçe vurarak açtı. Adres rehberini isimleri aşığı kaydırarak taradı.

“Ne yapıyorsun?” Morgan sordu.

“Onu arıyorum.”

“Şimdi mi?”

Fitz telefonu elinde açık tutarak, ona kaşlarını çatı. “Bana oldukça acil görünüyor. Sen öyle düşünmüyor musun?”

Morgan başıyla onayladığını belirtti.

“Büyük ihtimalle bende hâlâ numarası vardır. Varmış.” Telefona bir numara tuşladı ve bekledi.

Morgan gözlerini açarak onu izliyordu. Adam konuşurken bakışını onunkinden ayırmadı.

“Profesör Douglas?” Fitz sordu. “Evet. Ben Earl Fitzhugh. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Geçen yıl görüşme teknikleri dersinde sizin sınıfınızdaydım. Evet. Lisanüstü öğrencisi. Bu doğru. Gerçekten önemli bir konuyu konuşmak için birkaç dakika ayırabilir miydiniz? Benim hımm... uzmanlığınızda başvurmak istediğim bir konu var. Şey şimdi vaktiniz varsa.... Evet ne kadar çabuk o kadar iyi. Nerede buluşabiliriz? Tamam, başka birini daha getiriyorum. Harika. Teşekkürler.”

Fitz telefonu kapattı ve Morgan’a sırtıttı. “Sandviçini bitir,” dedi. “Gitmeliyiz.”

On Dokuz

Oliver Douglas'ın kısa gri saçlı, ince karısı Morgan ve Fitz'i kapıda karşıladı ve onları evin arkasındaki atölyeye yöneltti. Karanlık arka avlunun bir yanından ötekine dikkatle ilerlediler ve mülkün gerisinde bulunan sivri çatılı, aydınlık küçük yapının camlı kapısını çaldılar.

Fitz ona seslendi. "Doktor Douglas."

Atölyenin iç kapısı açıldı, ve lekeli bir tulumla pazen kumaştan bir gömlek giyen beyaz saçlı bir adam yarım gözlüklerinin tepesinden onlara dikkatle baktı. Cam kapıyı dışarı itti. Yana kayarak, "İçeri girin, girin," dedi.

Önden Fitz girdi. "Doktor Douglas, bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Buna memnun oldum. Nasıl gidiyor, Earl?"

"İyidir. Bu arkadaşım Morgan..."

"Adair," dedi Morgan.

Yaşlı adam ellerini tulumuna sildi. "Elinizi sıkardım

ancak tutkalla kaplıyım,” dedi. Duvara dayalı, yıpranmış bir kanepeyi işaret etti. “Oturun lütfen,”

Fitz ve Morgan kanepeye oturdu. Morgan kanepenin yaylarını epey eskimiş yastıklardan üzerinden hissedebiliyordu. Atölyenin duvarlarına bakındı. Takvim resimleri, yapraklar ve çakıl taşlarıyla, pipo temizleyici teller ve gazete harfleriyle oluşturulmuş sıra dışı ve acayip kolajlarla kaplıydı. Her nedense kitap yığınları ve bir bilgisayar görmeyi bekliyordu.

“Çalışmam hakkında ne düşünüyorsunuz?” Yaşlı profesör sordu.

Morgan kolajlara gözünü dikti. “Bunlar çok... keyifli.”

Profesör Douglas şefkatle canlı, şahane eserlerine baktı. “Uzmanlık alanım bayağı amansız. Ayın karanlık yüzüne değiniyor diyebilirsiniz. Hayatlarını avlanarak geçirenler aramızda en savunmasız olanlar. Ha, Fitz bilir. Aynı tür bir işe bulaştı. Ama kişinin buna ara vermeye ihtiyacı oluyor. Bu, benim her şeyden uzaklaşma şeklim.”

Morgan eserlerini inceledi. “Bunu anlıyorum.”

“Lisedeki işin nasıl gidiyor, Earl?” Profesör Douglas sordu.

“Zor, ama iyi bir şey yapıyor gibi hissediyorum kendimi. Doktoramı almak için geri dönmeyi düşünüyorum, bu sayede kendi mesleğimi yapabilirim. Ergenlerle çalışabilirim.”

Çeşitli renkli fotoğrafları bir dosya kılıfının içine yığmakta olan Oliver Douglas başıyla onayladı. “Mükemmel bir fikir. Meslekte büyük bir ihtiyaç var.”

Fitz, “Bu doğru,” dedi.

Douglas parmak uçlarından yapıştırıcıyı sökmeye çalışırken, “Pekâlâ,” dedi. “Bu gece beni görmenizi gerektirecek kadar önemli konu neydi?”

Fitz, Morgan’a baktı. “Morgan’a kitaplarınızdan biri-

nin, yetkililerin insanlara işlemedikleri suçları itiraf ettirdiği hakkında olduğunu belirttim...”

“Yalan Beyanlarda Sorgulama Teknikleri,” dedi adam. Başlığı naklederken babacan tavrı kayboldu.

“Aynen,” dedi Fitz. “Şey, Morgan’ın çocukluk arkadaşı hapiste. Kocas ve yeni doğan bebeğini öldürdüğünü itiraf etti.”

Profesör Douglas kanepeye bakmak için çalışma masası sandalyelerinden birini döndürdü, ve kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu. “Bolton’ın karısı mı?”

“Doğru,” dedi Fitz. “Bu konuyu biliyor musunuz?”

“Tabii ki,” dedi adam. “Bunun hakkında okumuştum. Doğum sonrası depresyonu olan kadın.” Morgan’a döndü. “Onunla ne bağın var?”

Morgan bir an, hayatının en önemli sunumunu yapmak zorundaymış gibi dilinin düğümlendiğini hissetti ve bu fırsatı kaçırmak istemedi. Derin bir nefes aldı. “Claire Bolton’u on iki yaşından beri tanıyorum,” dedi, “ve bana bunu yaptığını söylemiş olsa bile, bu gibi bir cinayeti işleyebilecek biri olduğuna inanmam...”

“San Quentin’daki her mahkûmun aynını söyleyecek bir arkadaşı olduğuna eminim,” dedi Profesör sakın bir şekilde.

Morgan kendini azarlanmış hissederek tereddüt etti, sonra devam etti. “İlk itiraf ettiği zaman, imkansız gelmesine rağmen ona inanmıştım. Ama şimdi kuşkularım var.”

“Değişen ne?”

“Bir kere, bunu yaptığını hatırlayamadığını söylemeye başladı.”

“Sana detaylı olarak anlatmış mıydı?”

“Cinayeti tarif edışı... muğlaktı,” dedi Morgan.

Profesörün ifadesi esrarengizdi.

“Ve artık, kesin olarak biliyorum ki,” diye devam etti, “polis ona yalan söyledi.”

Profesör Douglas öne eğildi, bakışını yüzüne sabitledi. “Sahi mi? Bunu anlat.”

“Şey, polis Claire’e kocasının ölmeden önce onu işaret ettiğini söyledi. Ama bu doğru değildi. Acil Yardım çalışanlarıyla konuştum. Olay yerine vardıklarında kocası ölüymüş.”

“Kendi araştırmanı yapmışsın.”

Morgan kızardı. “Alışkanlık.”

“Yani ölmek üzere olan kocasının onu suçladığını söylediler. Bundan eminsin.”

“Kesinlikle. Böyle söyledi.”

“Ve itirafı bantta kayıtlı.”

“Evet,” dedi Morgan. “Avukat bunu görmüş. Fakat bantta Guy’ın suçlamasından söz edilmediğini söyledi.”

Profesör Douglas kaşlarını çatı. “Bir şüphelinin sorgulanması olay yerinde başlar, ekip otomobilinde devam eder falan filan. Bazen sorgulamanın sadece küçük bir kısmı kaydedilir. Bana depresyonunu anlat,” dedi. “Ne kadar şiddetliydi?”

Morgan omuz silkti. “Avukatı, psikiyatrin doğum sonrası psikoza yaşadığını söylemesini istiyor, bu daha şiddetlisi...”

Profesör Douglas daha fazla açıklamaya ihtiyacı olmadığına işaret eder bir şekilde başını salladı. Morgan konuyu uzatmadı.

“Bir psikiyatr çoktan psikoza olmadığını söyledi. Ben de olmadığını düşünüyorum. Bana asla gerçekte bağını koparmış gibi görünmedi. Sadece... depresifti.”

Profesör Douglas yüzünü astı ve yüzünü yana çevirdi.

“Yanlış itiraf yapmış biri gibi duruyor mu?” Fitz sordu.

“Dinlediğim kadarına dayanarak bunu söyleyemem.”

Morgan'ın ümitleri yıkıldı.

"Genel olarak yanlış itirafları gençlerle ilişkilendiririz, veya zekâ geriliği olan, kolay yönlendirilebilen kişilerle -neredeyse her vakada erkek olurlar. Sanırım bu arkadaşını tanımlamıyor," dedi Douglas.

Morgan kederle başını iki yana salladı. "Belli ki tanımlamıyor."

"Profesör Douglas üst dudağına işaret parmağıyla hafifçe vurdu. "Bununla beraber durum ilginç," dedi uzaklara bakarak.

Fitz Morgan'a baktı, sonra eski hocasına döndü. "Nasıl?"

"Aile hayatı nasıldı?" Profesör birdenbire sordu.

Morgan, "Kısa bir süredir evliydim..." diye başladı.

"Hayır, çocukluğunu kastetmiştin. Sert bir baba?"

"Baba yoktu," dedi. "Claire küçükken onları terk etmiş. Adamı hiç tanımadı."

Profesör duymayı beklediği şey buymuş gibi başıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi Fitz. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Sahte itiraf aynı zamanda aşırı stres durumlarıyla ilişkilendirilir. Aşırı stres olarak doğum sonrası depresyon fikri bir bakıma uyuyor. Yani, karşınızda mutlu anne tablosuna ait olmadığı için, olması gerektiği şekilde, toplumun ondan beklediği şekilde olmadığı için zaten suçluluk hissedilen bir kadın var. Ve çoğu kişi depresyonun bu türüne anlayışla yaklaşmaz. Sanki sağlıklı bir çocuğa sahip olma talihini sorgular gibisindir. Bu yüzden, arkadaşın bitkindi, büyük olasılıkla uyku yoksunluğu vardı, ve yaşamındaki bu muhteşem kutsamaya beklendiği gibi karşılık veremediği gerçeğiyle boğuşuyordu." Douglas başka bir düşünceye atladı.

"Ve?" Morgan onu teşvik etti.

“Yasalara bağılı biri değil mi? Asla yasal bir sorunu olmadı..”

Morgan başını iki yana salladı. “Asla.”

“Ve güvendiği polis memurları, ona kendi kocasının ölmeden önce onu suçladığını söylüyor ve onlardan şüphe etmek için bir sebebi yok. Orada yorgun, suçlulukla ve umutsuz bir biçimde oturuyor.” Düşüncelerini toplamak için durdu. “Otoriteye itaatli, hâlâ yitik bebeğinin sütü sı-zıyor. Onu göz altında tutuyorlardı ve sadece vakayı hızla temizlemek istiyorlardı. Böylece onu çözüyor mu görmek için gerçeği çarpıtıyorlar.”

“Ve itiraf ediyor.” Fitz haykırdı.

“Bu bir olasılık,” diyerek uyardı Profesör Douglas.

Morgan, Profesör Douglas’ın değerlendirmesinin rahatlatıcı olması gerektiğini biliyordu. Ama yüreğinde hâlâ ağırlık vardı. “Yani, tamam, söylediğiniz her şey mantıklı geliyor, bu insanları öldürmemiş olduğu halde bunu kabul etmiş olabileceği kısmı dışında. Ne kadar uğraşsam bile, bunu anlayamıyorum.”

Profesör Douglas iç çekti. “Herkes bunu asla yapmazdım diye düşünür. Bak sana ne diyeceğim. Baskı altında neler yapabileceğine şaşırırdın,” dedi. “Sıklıkla, kendimizi hayal ettiğimiz kadar cesur, dürüst veya güçlü değilizdir.”

Fitz başıyla onayladı. “Ortada başka bir şüpheli olabilir. Guy’ın genç kızı.”

Profesör Douglas başını olumsuz anlamda salladı. “Polis diğer şüphelilerle ilgilenmeyecektir. İtirafı geçersiz sayılmazsa, Claire’in işi zor.

Ve bir itiraf, geçersiz sayılması en zor olan kanıt parçalarından biridir. Tam olarak belirttiğin sebepten Morgan. Jüri, kendisine asla işlemediğim bir cinayeti itiraf etmezdim, der. Bu insan doğasına karşı.”

Morgan, “Ama bu oluyor,” dedi.

“Nadir koşullarda, kesin surette görülür.” dedi profesör.

Fitz öne doğru eğildi “Yani, bu vakada olan bu mu, sizce?”

Profesör omuz silkti. “Bir şey söyleyemem.”

Morgan ve Fitz kısa bir an bakiştılar. “Ama ben... yardım edebileceğinizi düşünmüştüm,” dedi Morgan.

“Pekâlâ, denedim. Kabul edin ki bu kırpılmış bir özet,” dedi adam.

“Morgan ayağa kalktı. “Ya Claire?” diye sordu.

“Ona ne olmuş?” Profesör soruyla karşılık verdi.

“Onun masum olduğunu düşünüyorsanız...”

“Claire’i tanımıyorum. Sadece yorumda bulunuyordum,” dedi profesör, “bana verdiğin bilgiye dayanarak.”

“Yani bu sizin için sadece bir tür ev oyunu muydu?” Morgan zorladı.

Fitz, “Bu onun meselesi değil Morgan,” dedi kısık sesle. Profesör, “Sorun değil, Earl,” dedi.

“Onun avukatıyla konuşacak mısınız?”

“Avukatı benimle konuşmak isterse, neden olmasın,” dedi sakince. “Ama isteyeceğini sanmıyorum. Görüntülü itiraf hakkındaki sorunu başından savmış, değil mi? Noreen Quick’i bilirim. Bayan Quick aile hukukunda uzmandır. Kadın davaları için mücadele eder. O bir ceza avukatı değil. Gazetelerden anladığım kadarıyla doğum sonrası depresyonu savunmasıyla kazanmak istiyor.”

Morgan, “Ama Claire bunu yapmadıysa.... Bu doğru değilse....” dedi.

Profesör Douglas, “Bu itiraf hâlâ onun aleyhinde başlıca kanıt olarak kalır,” dedi. “Bana inan, şüpheli itiraf ettiğinde tüm soruşturma sona erer. Polisin daha fazlasına ihtiyacı olmadığı genel olarak mutabık kalınır.”

“Yapabileceğimiz bir şey yok mu?” Morgan bağırdı.

Profesör çalışma dev bir konfeti örtüsü gibi başka bir dosya dergi kırpıntısını çalışma masasına yaydı. Bir süre, renkli parçaları önündeki masada dolaştırarak sessiz kaldı.

“Haydi, gidelim,” dedi Fitz. “Vakit ayırdığınız için teşekkürler Profesör.”

“HAYIR!” Morgan inat etti. “Yapacak bir şey olmalı!”

Profesör yaptığı çalışmaya kaşlarını çatarak baktı. Sonunda onlara bakmadan konuştu. “İtirafı izleyebilseydim, size daha fazlasını söyleyebilirdim.”

Yirmi

Morgan, Fitz'in arabasının yolcu kısmında, camdan dışarıyı izliyordu. Ay ışığında körfezi, karanlık ve parlak suyunu görmek mümkündü ama Morgan manzaraya odaklanmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Fitz sordu.

Morgan başını iki yana salladı.

"Claire'in büyük olasılıkla yalan bir itiraf yaptığını söylüyordu, ben bunu düşünüyorum." Fitz cesaret verici biçimde konuştu.

"Adam açıkça belirtmekte biraz zorlandı," dedi Morgan.

"Yine de bu umut verici bir işaret, değil mi?"

"Hiç yoktan iyidir."

Birkaç dakika sessizce yol aldılar. Sonra Fitz konuştu. "Ne kadar süre buralarda kalacaksın? Demek istediğim, doktora programın için derslerin filan yok mu?"

Morgan, adamın kendi hakkında bu kadar çok şey bil-

diğini fark ederek biraz şaşırdı. “Şu ara İngiltere’de, tezim için araştırma yapıyor olmam gerekiyordu. Doğrusu, Claire aradığında havaalanında Heathrow uçağına binmek üzereydim.”

“Ne talihsizlik.”

“Öyle, erkek arkadaşım otel ve diğer rezervasyonları iptal etmek zorunda kalmaktan pek mutlu değil. Parayı geri almayı deneyecek.”

“Erkek arkadaşın seninle mi geliyordu?” Fitz sordu.

Morgan, Simon’un kendini asla erkek arkadaşı olarak tanımlamayacağı bilerek içten içe utandı. Bu kulağı yeniyetme lafı gibi geliyordu, halbuki... Tam olarak neyiz ki, diye düşündü. Simon hakkında düşününce cesaretinin kırıldığını hissetti. Claire’i sormak için onu geri aramamıştı. Bununla birlikte, muhtemelen onu rahatsız etmek istemiyordu. Muhtemelen Morgan’ın aramasını bekliyordu. “Simon orada yaşıyor aslında,” dedi. “O bir şair ve Londra’da yaşıyor.”

Fitz sessiz kaldı.

Morgan ona baktı. “Ne?” dedi.

Fitz omuz silkti. “Çok şeyden vazgeçtiğini düşünüyorum. Çoğu insan bunu bir arkadaş için yapmazdı.”

Arabanın karanlığında, Morgan övgü karşısında kızardı. Kararlılıkla, “Claire bunu benim için yaptı,” dedi. “Kaldı ki bundan vazgeçmiyorum. Sadece, erteliyorum.”

Fitz direksiyondaki tek eliyle arabayı sürüyor, kayıtsız görünüyordu. “Geri dönmek için acelen var mı? Evim hemen ilerde. Bir ilerdeki sağda.”

“Nerede yaşadığını biliyorum,” dedi Morgan, evindeki karşılaşmalarının düşmanca neticesi aralarındaki havada asılı kalmış gibiydi.

Fitz’in bu ziyaretin sonucuyla ilgili bir pişmanlığı var

idiyse bile, Morgan yüzünde bunun hiçbir belirtisini görmedi. “Doğru,” dedi. “Peki bir şey içmek için gelmek ister misin?”

Morgan kaşlarını çattı. Onu Profesör Douglas’la konuşmaya götürdüğü için minnet duyuyordu ama adamın bir ilişki ile ilgilendiğini düşünmesini istemezdi. Bu olasılık söz konusu bile değildi ve bir içki için onun evine gitmek kesinlikle yanlış izlenim verirdi. “Teşekkürler,” dedi, “ama bu gece olmaz. Uzun bir gün oldu. Gerçekten bitkinim...”

“Tamam, pekâlâ,” dedi Fitz. “Guy’ın evine seni geri bırakıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Morgan.

Fitz başını salladı. “Sorun değil.” Aralarında sıkıntılı bir sessizlik hâkimdi. “Bu durumda,” dedi sonunda, “bir sonraki adımın nedir? Claire’in itiraf bandını ele geçirebileceğini düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum,” diye kabul etti Morgan. “Polise sormanın bir yararı olmaz.”

“Hiç olmaz.” Onunla hemfikirdi.

“Ve Claire’in avukatının sahte itiraf fikrinin izini sürmekle ilgileneneceğini düşünmüyorum.”

Fitz, “Profesör Douglas’ın söylediğine dayanarak, hayır,” dedi.

“Sanırım, Claire’e bir ceza avukatı tutması için ısrar etmek zorunda kalacağım. Yani, Noreen Quick cömertçe ücretsiz hizmet teklif etti, bunun için minnettarım. Bence, Noreen bu vakayı epey sansasyonel olduğu için istedi. Ama bu Claire’in çıkarına en iyi hizmet edecek şey olmayabilir. Muhtemelen, ilk başta bir ceza avukatı tutmalıydım. Hatta, Claire’in eski nişanlısı bunu karşılamayı önerdi.”

Fitz kaşlarını çattı. “Kim? Guy için terk ettiği, internet üzerinden şirketi olan mı?”

Morgan başıyla onayladı. "Sandy Raymond."

"Neden bunun için ödeme yapsın?" diye sordu Fitz.

"Bilmiyorum," dedi Morgan. "Onun için endişelenmişt."

"Bu biraz garip görünüyor."

Morgan ona bir göz attı. "Bir arkadaş'a yardım etmek için uğraşmayı tuhaf buluyor gibisin."

Kızgınlıkla, "Hayır," dedi Fitz. "Hiç de değil."

Morgan bunu söyler söylemez pişman oldu. O Guy'a uzun zaman gerçek bir dost olmuştu, onu kaybetmenin Fitz'i korkunç derecede yaraladığını biliyordu. Görünüşü, aksine kaygısız olsa bile. "Bunu demek istemedim. Guy için harika bir dost olduğunu biliyorum."

"Hayatımı, içinde Guy olmadan resmetmek zor," diye itiraf etti.

"Ne kadar zamandır arkadaşınız?" Morgan sordu.

Fitz kaşlarını çatı, Morgan onun gözlerinin parladığını gördü. Boğazını temizledi. "Bilmiyorum. Uzun süredir. Çocukken tanıştık. Annesi -öz annesi- ve benim annem üye oldukları bir gruptan arkadaşlardı. Jersey'de bir yerde rodeo gösterisi vardı ve bizi götürmeye karar verdiler. Adı Cowntown'du. Uzun bir geziydi. Geceyi küçük bir motelde geçirdik ve bunun muhteşem olduğunu düşündük. Olağanüstü. Bu Guy'la tanıştığım zamanla. Ve Lucy'yle. Tanrım, zavallı Lucy." Sessizce güldü.

"Neden böyle söyledin?" Morgan sordu.

"Ah, o kırmızı kovboy giysilerinden istediğini hatırlıyorum. Başka bir şey onu yatıştırmazdı ve sonunda annesi ona bunlardan aldı. Onda çok komik görünmüşlerdi..." Fitz başını iki yana salladı. "Guy ve ben ona merhamet etmeksizin sataşırdık."

Gergin bir şekilde, "Engeli olan bir çocukla dalga geçmek mi? Güzel hatıralar sahidten," dedi.

“Lucy engelli değil.” Fitz ona itiraz etti.

“Genetik bir rahatsızlığı var,” dedi Morgan.

“Biliyorum ama yapma. O biraz farklı ama bana her zaman normal göründü. Ayrıca Lucy’yle değil kovboy giysileriyle eğleniyorduk. Çünkü şapşaldılar. Gerçek şu ki o küçük gözlükler ve her yöne uçuşan saçları şu çılgın küçük giysilerle tamamlandığında sevimli görünüyordu. Ama ağabeyler bunu yapar. Sana sataşırlar.”

“Lucy’nin, Guy’ın zalimliğini asla bağışlamamış olduğunu öğrenmiş bulundum.”

“Zalimlik mi?”

“Bunu sen nasıl adlandırıyorsun?”

“Ona küçük bir kız kardeş gibi davranmak olarak adlandırıyorum,” dedi. “Onunla ilgilenmek. Onu güldürmek. O giysilerden bahsettiğimde onu hâlâ güldürebiliyorum.”

Morgan, “İnsanlar zorbalığa karşı böyle yapar. Gülerler. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışırlar,” dedi.

Fitz arabayı aniden bir mola yerine çekerek durdu. Dişlerini sıkımişti. Morgan etrafına bakındı, sayfiye evinin karşısında park etmişlerdi.

“Güzel,” dedi Fitz. “Belli ki benden daha iyi bilirsin. Guy ve ben bir çift zorbaydık.”

Şimdi geri gelmişlerdi, Morgan eve girmeye korkuyordu. Ve, bu gece Fitz ona yardım etmeye çalışmışken, onu kınamış olduğu için suçlu hissediyordu. “Bak, ben orada değildim. Belki giysilerle ilgili sataşılmayı kafasına takmadı. Ben sadece Lucy’nin hâlâ, Guy’ı epey kötü bir şekilde düşündüğünü biliyorum. Bana ağabeyinin acımasız olduğunu ve diğerlerinin duygularını umursamadığını söyledi.”

“Öyle diyorsan,” dedi.

“Seni yargılamıyorum, Fitz. Guy hakkında söylediğini anlatıyorum sadece. Seni suçluyormuşum gibi geldiyse özür dilerim. Her şey aşırı strese sebep oldu.”

“Haklısın.”

Yanlığı düzeltmek, Morgan’a birden önemli göründü. “İçeri biraz gelirmi... gelmek ister misin?”

“Eve gitsem ve biraz dinlensem daha iyi olur. Son sınıftan on kişiyi birkaç günlüğüne güreş kampına götürüyorum.”

Morgan anında hissettiği hayal kırıklığına şaşırdı. “Gerçekten mi? Bu nerede olacak?”

“Westchester.”

“Eğlenceli görünüyor.”

“Çocuklar bundan her zaman keyif alır.”

Morgan araba kapısını açtı, inerken tekrar adama döndü. “Bana Profesör Douglas’ı anlattığın için sağol. Ve beni onu görmeye götürdüğün için de. Buna gerçekten minnettarım. Ve sana hakaret etmek istemedim. O şekilde görüldüyse kusura bakma.”

Fitz başını öne eğdi. “Sorun değil,” dedi ona bakmadan.

Morgan’ın kapıyı kapattığı an, kaldırımından uzaklaştı ve arkasına bakmadı.

Hızlı bir banyo yaptı ve misafir odasındaki yatağa gitti. Hemen uykuya daldı. Kısık, şarkılı bir ses onu uyandırdı ve el yordamıyla ışığı ve komodinin üzerindeki cep telefonunu aradı. Bütünüyle kafası karışmış hissetti ve saate bakınca sebebini anladı. Saat sabahın dört buçuğuydu. İlk düşüncesi Claire’di ve baştan sona bir korku kapladı. Yatağa gitmeden önce hastaneyi aramıştı, ve durumu sabitti. Ama arada her şey olmuş olabiliirdi.

“Evet, alo,” Morgan, telefon çaldığında uyuyor gibi bir ses çıkartmamayı deneyerek, soluk soluğa konuşmayı başardı.

“Morgan,” dedi neşeli bir ses.

Anlaması birkaç saniye aldı. “Simon?”

“Evet. Seni aramam gerektiğini hissettim.”

Rahatsız olma duygusu, aramasından duyduğu zevkle savaştı. “Simon, burada saat sabah dört buçuk,” dedi.

Simon, “Ah, Tanrım, elbette,” dedi. “Üzgünüm. Bunu düşünmedim.”

Morgan gözlerini kapattı. Tamamen unutmuş, diye düşündü. “Ne söyleyecektin?” Bir şekilde daha az aksi bir ses tonunda konuşmayı denedi. Her şeye rağmen aramasını umut ediyordu.

“Şey, mekana yeni vardık, buranın olağanüstü olduğunu sana söylemeliyim. Er ya da geç buraya geldiğinde, bunu gerçekten seveceksin. Enfes bir yer.”

“Ne mekan?” diye geveledi. “Nerdesin?”

“Oteldeyim. Malikane olan. Kalmayı planladığımız yerde, hatırladın mı?”

“Orada ne yapıyorsun?” Morgan kafası karışmış bir şekilde sordu.

“Depozitoyu geri vermeyi reddettiler. Kesinkes reddettiler. En başta öfkelendiğimi kabul ediyorum ama sonra parayı heba etmenin aptalca olacağına karar verdim.”

Morgan bir an sessiz kaldı. “Bizim otelimizde misin?” dedi. “Bensiz mi gittin?” Sahiplenici, acıklı gelen kendi sesini duydu. Kelimeleri geri almayı dilerdi.

“Henüz vardık. Bizi yukarı, kahvaltı salonuna alacaklar. En göz alıcı bahçeler burada gibi görünüyor...”

“Biz...?” dedi Morgan.

Düşünmeden, “Ah, arkadaşım Tim ve ben,” dedi. “Edebiyat dergilerinden tanıdığım bir ahbap. Benimle gelmesini teklif ettim.”

Morgan’ın ilk dürtüsü Simon’ın bir erkekle olmasından memnun olmaktı. Başka bir kadınla değildi. Ve sonra

Claire'in sözleri aklına geldi. Neden ona doğru bir adım atmamıştı? Neden en romantik otellerden birine bir erkekle gitmişti? Her şeye rağmen kendini mi kandırıyordu? Bu Tim bir arkadaş mı yoksa başka bir şey miydi? Kalbi bir şeftali çekirdeği gibi küçük, karanlık ve sıkışmış geldi. Sor ona, diye düşündü. Bunu kesin olarak berraklaştır. Ama yapmayacağını biliyordu. Sormak zorunda olmak fazla zorlayıcıydı.

Dümdüz bir şekilde, "Bensiz gittiğini anlatmak için aradın," dedi. "Vay be, teşekkürler."

Simon kendi tarafında sessizdi. Sonunda bir ah çekti ve, "Belki de yapılması gereken bu değildi," dedi.

Morgan saate tekrar baktı ve kafasını topladı. Normalde, adamın da ona karşı derin hisleri bulunduğu kanıtı olacak, tutunacağı bir şey söylemesini umarak hatta kalabilirdi. Nedense, bu gece umut edecek çok az şey vardı. "Belki de değildi," dedi ve aramayı sonlandıracak düğmeye bastı.

Yirmi Bir

Sabah hastaneye geldiğinde Morgan, Claire'in yeniden taşınmış olduğunu öğrendi. Odayı arayıp buldu ve parmak ucuna basarak içeri girdi. Perdeler odayı loş kılacak şekilde aralık bırakılmıştı. Kapının yanındaki yatak boştu. Pencere kenarındaki hastanın yüzü mahremiyet perdelerinden dolayı belirsiz olsa bile, Morgan doğru odada olduğunu biliyordu çünkü Sandy Raymond yatağın ayak ucunda bir sandalyeye çökmüş, yatan kişiye gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Sandy," diye fisıldadı.

Sandy ona bir rüyadan uyanmış gibi, mahmur gözlerinde şaşkınlıkla baktı. "A, selam."

Morgan yatağın ucuna sessizce ilerledi ve arkadaşına baktı. Claire burnundan, kollarından ve örtülerinin altından dışarı kıvrılan borulara bağlanmıştı. Korkunç balonlar gibi yatağın üzerinde çengellere asılı olan, borularda ilerleyen torbalar kan ve sıvılarla doluydu. Claire'in teni sarı

ve mum gibiydi, kapalı gözleri yüzündeki koyu oyukların içine gömülmüştü. Elleri ısıtıcı battaniyenin üzerinde bir yalvarış konumunda açıktı. Ağzı aralıktı ve titreşen soluklar alıp veriyordu. “Aman Tanrım, çok... kötü görünüyor,” diye fısıldadı Morgan.

“Fısıldamaya gerek yok. Ona bir etkisi yok. Tam anlamıyla.”

Morgan ona şöyle bir baktı. “Seni burada gördüğüme şaşırdım.”

Sandy bakışını Claire’in yüzüne sabitlenmiş tuttu. “Bir süredir buradayım. Uyuyamadım.”

“Farah nerede?” diye sordu Morgan.

“Bilmiyorum,” dedi. “Büyük ihtimalle manikür yaptırıyor.”

Morgan onun Farah hakkında konuşmayacağını anladı. “Burada olmandan memnunum. Söylediğini iyice düşünüyordum.”

Sandy kaşlarını çatı. “Neyi?”

Morgan tekrar Claire’e baktı. “Ceza avukatı hakkında. Bence şimdiki avukatından kurtulmalı ve iyi bir ceza avukatı tutmalı.”

“Hâlâ bir avukata ihtiyaç duyuyor olursa.” Sandy kasvetli bir havayla konuştu.

Morgan yatağın kenarına yürüdü ve Claire’in donmuş beyaz elini tuttu. “İyileşecek.” Aşağı eğildi ve Claire’in kulağına yumuşak bir şekilde konuştu. “İyileşeceksin. Beni duyuyor musun? İyileşmek zorundasın.”

Claire’in göz kapakları titredi ve dudaklarını yaladı. Sonra, tüm yaşam belirtisi yeniden dindi.

Morgan doğruldu ve Sandy’ye baktı. “Bu doğum sonrası depresyonu savunmasının doğru seçim olduğuna inanmıyorum,” dedi. “Onları öldürdüğünü sanmıyorum. Bence, polis tarafından itiraf etmeye zorlandı.”

Sandy yüzünü astı, dikleşti ve gözlerini kısarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bunu düşünmek için bir nedenin var mı? Bu, saptırılmış bir 'sonsuz dek en iyi arkadaşlar' yemininin bir parçası değildir, yoksa öyle mi?"

"Hayır," dedi Morgan. Ayrıntılara inmeye başlıyordu ki bunu yapmamaya karar verdi. "Evinde kaldığım zaman, Claire'e civardaki en iyi ceza avukatını bulabileceğinden söz etmiştin. Bu teklif hâlâ geçerli mi?"

"Elbette," dedi Sandy. "Mark Silverman adında bir adamla seni bir araya getirebilirim. Bu işlerin adamıdır. Onunla ne zaman buluşmak istersin?"

"Şey, her şey sırayla. Noreen Quick'e açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum."

Sandy sabırsızlıkla bir elini salladı. "Hayır, hayır," dedi. Bu iyi bir fikir değil. Başta Mark'la konuşmalı ve o vakit Noreen'e son karar olarak sunmalısın. Bu işlerin yapılma şekli böyledir."

"Ama Claire'in itirafının bir kaydına ihtiyacımız var. Ve bu Noreen'de," diye itiraz etti Morgan.

Sandy omuz silkti. "Onda olan her şeye ihtiyacımız var. Ama bunları ondan almayacağız. Yaptığı her araştırma bir çalışmanın ürünü. Ayak direyecek ve teslim etmeyi reddedecektir."

Morgan ona dikkatle baktı. "Hukuk hakkında oldukça çok şey biliyorsun."

"Mesleğim gereği." Sandy omuz silkti. "Epey dava edildim."

"Peki, ne yapabiliriz?"

"Yeni avukat kim olaksa olsun, savcılıktaki her şeyin kopyasını talep edecektir ve alacaktır. Er ya da geç. O zamana dek, bekleyeceğiz."

"Ne kadar uzun?"

Sandy omuz silkti. "Aylar alabilir."

Morgan, "Hayır, bu iyi olmaz," dedi. "Bunun için bekleyemeyiz. Aşağı doğru uzandı ve birkaç tutam nemli saç Claire'in alnından hafifçe itti. "Biraz umuda ihtiyacı var. Şimdi. Uyandığı zaman, ona verecek iyi haberlerim olmasını istiyorum. Eğer hapse umudu olmadan gitmek zorunda kalırsa... Yapacağı şeyler için endişeliyim."

Sandy, "Biliyorum," dedi, Claire'in ifadesiz yüzüne bakarak. "Mark Silverman ile bir görüşme ayarlamamı ister misin?"

"Evet, minnet duyarım. Numaram sende var mı?"

Sandy başıyla onayladı.

Düşünceli bir şekilde, "Bu esnada, belki kaydın bir kopyasına ulaşabilirim," dedi.

Sandy yüzünü buruşturdu. "Nasıl?"

"Ben... emin değilim. Bunu düşünmeliyim."

"Bak, ne yapmak üzere olduğunu bilmiyorum ama alışılmış yöntemlerin dışına çıkma. Mark, yasa dışı kanıt kullanamaz..."

Morgan aşağı, nefes almakta zorlanan, uyanmayı başaramayan arkadaşına baktı. "Kesin olarak bilmem gerek," dedi. "Önce emin olmadan, hiçbir şey yapamayız."

Morgan eğildi ve arkadaşını alnından öptü. Claire'in alnı da, neredeyse elleri kadar soğuktu. Sandy'ye şöyle bir attı. "Gitmeliyim," dedi.

Sandy, bakışını Claire'in üzerinde sabitledi. "Kısa bir süre daha kalacağım," dedi.

Morgan, Abrams ve Quick'in ofisinin sokağının karşısına park etti. Binaya gözlerini dikerek istediğini almak için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışıyordu. Noreen'i atlatması gerektiğini biliyordu ama Noreen'in onayı olmadan başaracağından kuşku duyuyordu. Resepsiyonist Berenice ne kadar hoş olursa olsun, önce Noreen'i aramadan

Morgan'ın Claire'in dosyalarına ulaşmasına izin vermeyi kesinlikle reddederdi. Morgan yalanlar bulmaya çalıştı, yer değiştirerek inandırıcı bir hikâyeye ne kadar yakın olduğunu ölçmeyi denedi. Bazısı akla yatkın geliyordu. Hiçbiri kusursuz değildi. Hiçbiri ona yapması gereken için yeterli zaman veya imkân vermeyecekti.

Sadece beklesem mi, diye merak etti. Avukatların ve mahkemelerin işleminde acele etmemelerine izin versem? Açık ki burada, West Briar'da bekleyemezdi. Geri dönmesi gereken bir yaşamı ve dersleri vardı. Aynı şekilde, Claire'i burada yalnız bırakmayı hayal edemiyordu. Şu an için Sandy ilgili görünüyordu, ama bu ne kadar sürerdi, ya Claire uyandığında onu hâlâ sevmediğini söylerse? Ve bu ciddi ve neredeyse başarılı olan intihar teşebbüsünden sonra, Claire uğruna yaşayacak bir şeyi, dayanmak için nedeni olmadığını hissettiğini kanıtlamıştı. Doktorlar onu kurtarıncı ve eğer kurtarabilirlerse, en iyi arkadaşını hayatta tutmanın teselli ve iyi dileklerden fazlasını gerektireceğini biliyordu. O dayanma isteğini yitirmiş biriydi.

Morgan arabanın yan aynasına kısa bir bakış attı ve kendi gergin ve yorgun yüzünü gördü. Senin yaşamak istemeni nasıl sağlarım, arkadaşım? Gerçekte ne olduğunu bilmeden seni suçlu olmadığına nasıl ikna ederim? Ruhunun çamura battığını hissetti. İç çekti ve motoru çalıştırdı. Bunun yararı yoktu. Bu durumda, kimseyi hedefleri için ikna edemezdi.

Ansızın, hukuk bürosunun ön kapısı açıldı, tasmayla bağlı bir köpek sahibini çekerek dışarı atladı ve sokağın aşağısına yöneldi. Gümüşümsü saçlarını her zamanki at kuyruğuyla toplamış olan Berenice, ekose bir gömlek ve kot pantolonun üzerine mor bir yelek giymişti. Köpek havlayarak onu ileri sürüklerken bir eliyle Rufus'un tasmasını tutuyordu. Diğer elinde ise köpekçiğin ihtiyaç gi-

derme görevine gittiklerini işaret eden bir kürekle plastik bir torba taşıyordu.

Bürodan uzaklaştırılırken Berenice kapıyı çekti, ama Morgan sokağın karşısından bile kapının birkaç santim aralık kaldığını görebiliyordu. Morgan aklında beliren fikir karşısında derin bir nefes aldı. Berenice, Rufus'un arkasından hızla köşeye yürüdü ve diğer caddeye saptı. Kendini bu fikirden vazgeçirecek zaman bulamadan, karar verdi. Arabanın CD oynatıcısının altındaki bölmeye uzandı ve hâlâ plastik kılıfında olan CD'lerden birini kapı. Bunu çantasına tıktırdı ve arabadan indi, sokağın karşısına uzun adımlarla yürümeden önce iki tarafa da baktı. Yoldan yukarı çıktı, ön basamağa ulaşmadan kapının hakikaten açık olduğunu görmek için epey rahatlatı. Etrafına baktı, sessizce içeri girdi ve nefesini tutarak bir dakika bekledi.

Sonra resepsiyon alanının yanından geçti ve içeriye üstünkörü bir baktı. Bekleme salonunda kimse yoktu. Belli ki Noreen'in yokluğunda işler yavaşlamıştı.

Binada yalnız olduğuna kanaat getirerek, Morgan harekete geçebileceğini anladı. Koridordan hızla Noreen'in ofisine geçti.

Bir an için Noreen evde yatak istirahatında olduğundan kapının kilitli olabileceğini düşündü. Ama görünüşe göre, Berenice'in iş günü boyunca buraya girip çıkma olanağı vardı ve kapıyı aralık bırakmıştı. Morgan kısa bir an için Abrams'ın kim olduğunu ve neden ofiste hiç görünmediğini merak etti. Sessizce ofise girerken bu düşünceyi unuttu. Kapıyı kapatmayı düşündü ve ardından tersini yapmaya karar verdi. Girişte ve koridorda ne olduğunu duyabilmek daha iyi olurdu.

Ofis düzenliydi, Noreen yatak istirahatına çekildiğinden beri kullanılmamıştı. Aile fotoğraflarındaki kişiler artık onun için gerçek kişilerdi ama bunları incelemekle

oyalanmadı. Morgan'ın masasına kısa bir bakış attı. Bir bilgisayar vardı tabii ama Morgan istediği bilgiler orada tutuluyorsa bunun daha göz korkutucu bir görev olacağını biliyordu. Bir hacker değildi sonuçta. Noreen'in dosyalarından bilgi edinme şansı yoktu. Ama Morgan fiziksel bir madde- itirafı içeren bir DVD arıyordu. Fiziksel maddeler gerçek dünyada saklanan kanıtlardı, sanal olanda değil. Çabucak Noreen'in masasının arkasındaki dosya dolabına gitti ve onu açtı.

Dosyaların kalınlığı cesaret kırıcıydı. Ama alfabetik sıra olması onun lehineydi. Claire Bolton'ı üst çekmeceye buldu. Buna uzandı, dikkatle çekti ve içini açamadan plastik bir kılıftaki bir DVD dosyanın kenarından kaydı. Morgan bunu eliyle yakaladı ve etiketine baktı. Üzerinde Claire'in adı, tarih ve zaman yazan savcılıktan resmi bir etiketti.

Tarih ve zaman Morgan'a bilmesi gerekeni söylüyordu. Bu Claire'in itiraf kaydıydı. "Evet," diye mırıldandı. DVD'yi çantasındaki fermuarlı bir bölüme koydu, ve omzuna astı. Sonra hızla, dosyayı çekmeceye geri bıraktı. Tam çekmeceyi kaydırarak kapatıyordu ki ön kapının açılış sesini ve hemen ardından bir köpeğin hummalı havlamasını duydu.

Morgan'ın zaten hızla atan kalbi gümbürdemeye başladı.

"Ne var Rufus? Ne? Orada kim var? Orada biri mi var?"

Morgan odayı taradı ama başka çıkış yoktu. Dışarı çıkmak için koridordan geçmek zorunda kalacaktı. Sakin, neşeli bir tavır takınmak için elinden geleni yaptı. Havlama sesi tırmanırken ve koridora adım atarken omuzlarını dikletirdi.

Onu görünce, Rufus sıçramaya, tasmaşını ve havlamasını zorlamaya başladı. Berenice başta korkmuş görünüşü-

yordu, sonra onun maskeli bir hırsız olmadığını kavrayınca, ifadesi yerini öfkeye bıraktı.

“Rufus, sus. Ciddiyim, sus,” diye ısrar etti.

Rufus sakinleşti ve onun önüne oturdu.

Berenice Morgan’a dönerek, “Şimdi,” diye talep etti. “Burada ne arıyorsun? Bu ofislerin etrafında gezinmemen gerekiyordu.”

“Çok üzgünüm,” dedi Morgan masum bir tavırla. “Ön kapı açıktı, ben de içeri girdim.”

“Öyle miydi? Kapattığımı düşünüyordum.” Berenice ters bir şekilde konuştu.

Morgan omuzlarını kaldırdı. “Hayır, açıktı.”

Berenice hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı ve Morgan zihninde adımlarını geri sardığını anladı.

Sonra Morgan’a dikkatle baktı. “Ama Bayan Quick’in ofisinde ne yapıyordun? Evde yatak istirahatında olduğunu çok iyi biliyordun. Evine gitmiştin.”

Morgan arsız yalanını denemeye hazırlanırken kızardığını hissetti. “Noreen’in evindeyken, çalan müziği beğendim. Gert bana bu CD’yi ödünç verdi ve dinlemeyi bitirince geri getirmemi söyledi.” Morgan çantasına uzanarak kendi arabasından aldığı Corinne Bailey Rae CD’sini çıkardı. “Buradan geçiyordum, böylece bunu buraya, Noreen’in masasına bırakmam gerektiğini düşündüm.”

Berenice, “Bunu ben yaparım,” dedi. Rufus’a yatmasını söyledi. Sonra plastik kabındaki CD’yi Morgan’ın parmaklarından alarak kaldırdı, masanın etrafından dolaştı, çekmeceyi açtı ve içeri kaydırıldı.

“Tamam mı?” dedi Morgan. “Sanırım evine geri götürmeliydim.”

Berenice iç geçirdi, görüntüye göre izinsiz girişteki masumiyete inanmıştı. “Burada kalmasında bir sakınca yok. Sürekli eve bir şeyler gönderiyorum zaten.” Artık kriz

sona ermişti. Berenice açıkça bunda, kendi payına endişeleniyordu. “Dış kapıyı çoğunlukla açık bırakmam. Bu konuya genellikle çok özen gösteririm.”

Morgan yatıştırıcı bir sesle, “Öyle olduğuna eminim,” dedi.

“Noreen kapıyı açık bırakarak dışarı çıktığımı düşünürse memnun olmaz.”

“Bundan bahsetmeye değmez,” dedi Morgan.

Berenice başıyla onayladı koridorda uzanan Rufus’un üzerinden geçti. “Onu endişelendirmek için bir sebep yok.”

Morgan da Rufus’un üzerinden geçti, tüylü kafasını kaşımak için aşağı eğildi. İşi neredeyse tamamlamıştı. Birkaç dakika içinde, çantasında CD’yle kapının dışında olacaktı. “Hayır,” Morgan gülümseyerek ona katıldı. “Endişeleneceği yeterince konu var.”

Yirmi İki

Ekrandaki görüntü, donuk gri ve beyazdı, bir kadın masada tek başınaydı, bir sandalyede oturuyordu. Onu sorgulayan bir erkek sesi duyuluyordu, ama ekranda görünen başka kimse yoktu. Köşede beyaz rakamlar tarih ve saati belirtiyordu. Kadın sandalyeye çökmüştü, gözleri ifadesiz, yüzü cansızdı. Titreyen ellerinden birini masanın üzerine dayamıştı.

“Evet,” dedi erkek sesi. “Ben dedektif Roland Heinz ve yanımda dedektif Jim Curry var. Claire Bolton ile görüşme yapıyoruz. Şimdi, Bayan Bolton, oğlunuz Drew ve kocanız Guy’ın ölümleriyle sonuçlanan bu geceki olayların üzerinden geçeceğiz. Başlamadan önce, haklarınız hakkında bilgilendirildiniz mi?”

“Evet.” Claire başını salladı.

“Ve bu açıklamayı kendi hür iradenizle yapıyorsunuz?”

Claire başıyla onayladı.

“Evet kelimesini kullanabilir misiniz Bayan Bolton? Bunun duyulur olması gerek.”

Claire, “Evet,” dedi.

“Bize önceden, cumartesi gecesi yemeğe kayınvalidenizin evine gittiğini söylediniz. Bu yemeğin amacı neydi? Sadece bir araya gelmek mi?”

“Kocamın... kızı oradaydı. Eden.”

“Yani yemek onun şerefineydi. Eden’in şerefine?”

Claire yüzünü buruşturdu. “Bir nevi.”

“Bu uzun süredir ortada olmayan kız hakkında kızgın olmanıza rağmen gitmeyi kabul ettiniz.”

“Evet. Gitmek istemedim. Tam anlamıyla konuşmuyorduk.”

“Kim konuşmuyordu?”

“Ben ve kocam,” diye itiraf etti Claire. “Ama bu Eden’in suçu değildi.”

“Bu *kocanızın* suçuydu, onu size anlatmadığı için. Doğru mu?”

“Sanırım,” diye mırıldandı Claire.

“Ve gece nasıl gitti?”

“Felaket.”

“Görgü tanıklarına göre bebeğiniz ağlamış ve tahammül edilemez şekilde devam etmiş. Bu doğru mu?”

“Evet.” Claire fısıldadı.

“Bunu yemek boyunca sürdürdü mü?”

Claire içini çekerek, “Evet,” dedi.

“Onu yatıştıramadınız.”

“Hayır. Yaptığım hiçbir şey... işe yaramadı.”

“Bu yüzden... utandınız mı?”

“Utanmak mı?”

“Kocanızın ailesinin gözünde yetersiz bir annesiniz, görünüşe göre.”

Claire hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı. "Sanırım öyle."

"Yemekten sonra siz ve kocanız eve döndünüz. Gece yatağa gittiğinizde kendinizi nasıl hissediyordunuz?"

"Çok, çok üzgün. Ve yorgun," dedi Claire. "Çok yorgun." Burnunu çekti ve koluyla sildi.

"Siz ve kocanız aynı odada uyumuyordunuz."

"Hayır. Misafir odasında uyuyordu." Claire'in yüzünde görünür bir duygu yoktu. Gözlerinde de.

"Bu süren tartışma yüzünden."

Claire başıyla onayladı ve o vakit kelimeyi söylemesi gerektiğini anladı. "Evet."

"Bebek sizi yeniden uyandırdı, gece... saat dörtte."

Claire soruda tereddüt eder gibi duraksadı. "Sanırım."

"Bu bir evet mi, hayır mı?"

"Emin değilim."

"Bebegi duydunuz ve kalktınız," Erkek sesi ona yol gösterdi.

Claire içini çekti, omuzları çöktü. "Evet, öyle yapmış olmalıyım."

"Ufak Drew'u- sadece yedi haftalık- sizin yatak odanızla birleşen banyoya götürdünüz ve küvete su doldurdunuz."

Claire kaşlarını çatı ve yüzünden birkaç damla gözyaşı aktı. Bunları silerek temizledi. "Ben hatırlam..."

"Bize söylediğiniz buydu, değil mi?"

"Evet," dedi Claire. "Sanırım... evet."

"Bebegi susturmak için boğma niyetiyle."

Claire acıyla başını iki yana salladı ve yüzünü kollarına gömdü..

"Bayan Bolton? Bu doğru değil mi?"

"Çok yorgundum..."

"Bebegi yüzükoyun küvete koydunuz."

Claire kafasını kaldırdı ve onunla konuşan adama yalvarırca baktı. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Onu sadece yıkamak istemiş olmalıyım."

"Bunu geçtik, Bayan Bolton." Adam sabırsızca konuştu.

"Evet," dedi çaresizce. "Bir nedenden dolayı, tahminimce ben..."

"Bir nedenden dolayı? Adam alay eden bir tonda sordu. "Yeni doğmuş bir bebeğin küvete yüzükoyun konulursa boğulacağını bilmiyor muydun?"

"Evet, elbette," dedi Claire. Sesi gözyaşlarıyla kesiliyordu. "Elbette."

"Bay Bolton bebeğin bağırışlarını duyarak alt kata geldi ve sizi kendi bebeğinizi boğarken buldu."

Claire düz bir şekilde, konuşmadan karşıya bakıyordu.

"Bayan Bolton?"

Claire sorgulayıcısına bakmak için başını çevirmedi. "Bana bağıyordu. Bebeği almak istedi... O... beni yana itti." Claire'in gözleri dikkatle, belirsiz bir biçimde hatırladığı bir sahneye bakıyor gibiydi.

"Bu sizi çıldırttı, değil mi? Her şeye rağmen tüm vaziyete o sebep olmuştu. Ona çok kızgındınız, onu öldürmek istediniz."

Claire itiraz etmek için başını sallamaya başladı, ve ardından durdu.

"İstemediniz mi Bayan Bolton? Bu konuda konuşmuştuk, hatırladınız mı?"

Claire ağlamaya başladı. "Onu incitmek istemedim. Ama sonra düştü ve kafasını küvetin kenarına çarptı. Her tarafta kan vardı..."

Claire kafasını yeniden kollarına indirerek hıçkırmaya başladı.

"Acil servisi aradınız."

"Evet."

“Ne söylediğinizi hatırlıyor musunuz?”

Claire başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır.”

“Acil servis santraline ikisi de öldü, dediniz. Onları o şekilde bulduğunuzu ima ettiniz, değil mi?”

“Öyle mi?” Claire sordu.

“Bunun doğru olmamasına rağmen.” Ses muğlak konuştu.

Claire gözyaşlarını silerek sessizce ağlamaya başladı.

“Bu doğru değildi, ha? Ne konuştuğumuzu hatırlayın?”

“Doğru değildi.” Claire fısıldadı.

“Ama ikisi de ölmüştü. Bu sizin suçunuzdu.”

Claire gözlerini kapattı. Uzun bir sessizlik oldu.

“Bayan Bolton?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Evet. Benim hatamdı.”

“Teşekkür ederim Bayan Bolton. Bu görüşmemizi sonlandırır...”

Ekran karardı.

Oliver Douglas’ın boş sınıfında bir sırada oturan Morgan, avuçlarıyla gözlerini ovaladı. Morgan, Profesör Douglas’ın izini sürerek yakalamıştı, saat on birdeki dersi boyunca bekledi ve sonra ve yemek saatini videoyu izlemek için atlamaya ikna etti. İkna edilmesi zor olmamıştı. Merakı, Fitz’den öğrenmiş olduklarıyla uyanmıştı ve planı kabul etti. Sınıf boşalır boşalmaz, DVD’yi oynatıcıya taktı-verdi.

Morgan videoda ne göreceğini bilse bile, bunu izlemek ıstırap olmuştu. Derin bir nefes aldı ve DVD’yi onunla birlikte izleyen ve ara sıra not alan profesöre baktı. Kaşlarını çatmış, gözlerini boş ekrana dikmişti.

Morgan, “Ne düşünüyorsunuz?” dedi.

Oliver Douglas başını iki yana salladı. “Bu bir itiraf değil,” dedi.

Morgan'ın kalbi göğsünde, piyangoyu kazandığını henüz öğrenmiş gibi hopladı. "Sahi mi? Bunu neden söylediniz?"

Douglas başını sallamaya devam etti. "İnanılmaz."

Onun teyşdsşş dört gözle bekleyen Morgan, öne eğildi. "Nasıl yani?"

"Tipik bir durum. Sadece onu görüntülediler kendilerini değil. Şüpheliyi kameranın karşısında yalnız bırakma, jüriye suçlu olduğu izlenimi bıraktığı kanıtlanmış bir yöntemdir. Ayrıca, suçlanan tarafından açıklama yok. Gerçekte hiçbir şey söylememiş, evet veya belki dışında. Sorgu memuru olayı tarif etmiş. Claire'in ne hissettiğini bile tarif etmiş. Adamla salt aynı fikirde olmuş."

"Hayır diyebilirdi." Morgan şeytanın avukatını oynayarak ihtiyatla önerdi.

"Adamın, ona bunu daha önce geçmiş olduklarını söylediğini duymadın mı? Bu aslında zorlama kodu. Ona ölen kocasının suçlamalarını hatırlatıyorlar. Gerçekte hiç yapmadığı ortaya çıkan suçlamalar. Bunu doğrulayabilecek şahitler var. Doğru mu?"

Morgan başını onaylar şekilde salladı. "Kesinlikle."

Profesör Douglas ayağa kalktı ve DVD'yi makineden çıkardı. Kılıfına geri koydu ve Morgan'a uzattı. "Avukatının bunun hakkında kıyameti koparmadığına inanamıyorum."

"O kadar kötü mü?" Morgan umutla sordu.

Profesör Douglas bugün spor bir ceketle kravat ve kâdife pantolon giymişti. Renkli meslektaşlarının arasında çalışma odasında olduğundan epey farklı görünüyordu. Kendini masanın kenarına kaldırarak Hush-Puppies ayakkabılı bir ayağını zeminde bıraktığında, belirgin bir biçimde profesör gibi görünüyordu. "Bu kötünden daha beter Morgan. Bu zavallı kadın kırılma noktasına gelene dek

yıldırılmış. Durumunu göz önünde bulundurursak, zor bir iş değil.”

“Yani bunu onun yaptığını düşünmüyorsunuz.” Morgan sevinçten havalara uçtu.

Profesör Douglas uyarmak için bir elini kaldırdı. “Bunun hakkında konuşamam. Ama cinayeti itiraf etmedi. Bu kadarı kesin. Her saygın yargıç, bunu bir kenara atar.”

Morgan surat astı. “Bunu yapacaklarından emin değil gibisiniz.”

“Savcılık bunu sunabilir, Bayan Bolton’ın avukatı yetersiz veya yapılacak başka işleri var...” Morgan’a doğru bir kaşını kaldırarak konuştu.

Morgan ne demek istediğini anladı. “Ona yeni bir avukat tutuyorum,” dedi. “Zaten planlanmış durumda. Mark Silverman adında bir adam.”

“Yüce Tanrım. Mark Silverman’ı tanıyorum. O becerikli bir ceza avukatıdır. Mark baskı altında alınmış bu itirafı halledecektir. Ve hakim bunu kabul etmek zorunda kalsa bile, Mark bunu parçalara ayırırken kürsüde ona yardım edeceğim.”

Morgan gözlerinden fişkıran yaşları hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi.

Oliver Douglas, “Şimdi,” dedi, “bu Claire’in artık suçlanamayacağı anlamına gelmiyor. İkinci dereceden kanıtlar güçlü. Ve elbette, adli kanıt da var...”

“Ama aynı zamanda bu onu temize çıkarabilir.”

“Bununla birlikte...” DVD oynatıcısına göz atarak konuştu.

“Nedir?” Morgan sordu.

“Bunun bir kısmı doğru. Bundan oldukça eminim.”

Morgan’ın midesi çalkalanmaya başladı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu bir izlenim. Ama işim bu görüşmeleri incelemenin etrafında dönüyor.”

Morgan’ın bir parçası, adam başka bir kelime etmeden önce DVD’yi alıp sıvışmak istedi. Ama kendini sormaktan alıkoyamadığını anladı, adamın cevabını duyana kadar buraya çakılıp kalmıştı. “Bana neyi kastettiğinizi anlatın.”

Oliver Douglas kaşlarını çatı. “Peki, açık ki kayınpe-derlerde olan gece meselesi doğru.”

“Tamam, evet,” dedi Morgan. “Dick ve Astrid’in evinde yemek yemişler.”

“Bebek mızırmızdı ve Claire kendi yetersizlik hissinden utandı ve çok, çok yorgundu.”

Morgan, “Kolaylıkla doğrulandı,” dedi. “Ama bu güç-lükle aleyhinde bir delil olur. Gerçek, aile yemeğine gitmiş olmasıdır.”

Profesör Douglas, o konuşmamış gibi devam etti. “Ko-casının alt kata inmesi ve onu küvette boğulan bebeğiyle bulması hakkında doğru söylediğini düşünüyorum. Bence tam olarak bu şekilde ilerledi. Claire’e bağırdı. Boğuştu. Islak, kaygan banyo zeminine düştü ve başını küvetin ke-narına çarptı. Bu konuda lafı dolandırmadı.”

Morgan masaya dayanarak yığıldı. “Bunun yardımı ol-maz,” dedi. “Onu öldürdüğünü söylüyorsunuz.”

Profesör Douglas başını iki yana salladı. “Bunun kaza olduğu bariz. Adamın boyutunu, Claire’in güçsüz fizik-sel durumunu ve herhangi bir silahı olmadığını hesaba katarsak adam bir boğuşmada onun hakkından kolaylıkla gelirdi.”

“Yani, bu iyi,” dedi temkinle. “Bir cinayet değildi.”

“Hayır.”

Morgan plastik kutuyu göğsüne kenetleyerek ayağa kalktı. “Tamam. O halde, Claire suçsuz...”

“Bebek hakkında yalan söylüyordu.”

Morgan gözlerini sıkıca kapatmak ve ellerini kulaklarının üzerine koymak istedi. “Bunu bilmiyorsunuz,” diye ileri sürdü.

Profesör Douglas yüksek sesle düşünüyordu ve onu duymuşa benzemiyordu. “Bebek hakkındaki kısımda onu yönlendirdiler. Bu videodan net bir şekilde anlaşılıyor. Bunlardan hiçbirini hatırlamıyordu.”

“Bunu nasıl hatırlamayabilir?” Morgan öfkeyle sordu.

Oliver Douglas omuz silkti. “Travma. Ve suçluluk. Suçluluğu yok sayamazsın.”

Morgan tamamen hüsrana uğramıştı. “Suçluluk mu? Anlamıyorum. Önce bunu yapmadığını söylüyorsunuz. Sonra yaptığını. Hangisi?”

Profesör Douglas kaşlarını kaldırdı. “Ah, bebeğini öldürdüğü için kendini suçlu hissettiğini söylemiyorum. Hayır, bebeğin doğumundan sonra depresyon geçirdiği için kendini suçlu hissediyordu. Suçlu çünkü, zaman zaman bu bebeği doğurmaktan çok bıkkındı ve onunla ilgilenemiyordu. Bunun hakkında büyük suçluluk hissediyordu.”

“Yani, bebeğin başına gelenler için kendini suçlu hissediyor.”

“Tabii ki. Bebeğin annesi o. Ve bence, algılarını bir şekilde bu gerçeklere göre tutarlı hale getirmeye çalışıyor. Ama doğrusu... hemfikir olmuyorlar.

Morgan ellerini havaya kaldırarak, “Kafam karıştı,” dedi.

Profesör Douglas kaşlarını çattı. “Claire bebeğin küvette olduğunu kabul ediyor, kocasının bebeğin bağırışlarını duyduğundan koşarak geldiğini. İnsanlar alışılmadık bir şey duyduklarında koşarlar. Guy bebeğin ağlamalarına alışkındı. Muhtemelen, onu uyandırmazdı bile. Yani,

Claire'in depresyonunu çökerten bu kısım değil miydi? Bebeğin sürekli ağlaması? Guy iki ay boyunca gece ve gündüz bunu yoğunlukla duydu. Neden bunun için koşarak gelsin?"

Morgan acınacak halde, "Bilmiyorum," dedi.

Profesör Douglas başını iki yana salladı ve dudaklarını işaret parmağıyla hafifçe dürttü. "Hayır, gelmezdi."

"Koşup geldiğini biliyoruz. Neden olduğunun pek önemi yok," dedi bitkin bir şekilde.

Profesör Douglas gülümsedi. "Ah, ama önemi var. Guy alışılmadık bir şey duyduğu için geldi. Duyduğu çığlık atan bebek değildi. Çığlık atan karısını duydu."

Morgan ona kaşlarını çatarak baktı. Başını iki yana salladı. "Claire neden çığlık atsın ki?"

Zihnindeki sahneyi canlandırıyormuş gibi yavaşça, "Claire çığlık atıyordu," dedi, "banyoda gördüğü şey yüzünden. Guy aceleyle içeri girdiğinde ve onu bulduğunda, bebek küvette yüzükoyun yatıyordu, hemen görünen sonuca atladı. Claire bebeği boğmaya çalışmıştı. Elbette ikisi kavga etti. Adam panik içindeydi. Kızgın ve dehşete kapılmış. Oğlunu almayı denedi. Onu kurtarmak için. Ve Claire büyük olasılıkla umutsuzca anlatmaya çalışıyordu."

"Anlamadım," dedi Morgan. "Neyi anlatmaya?"

Oliver ona sükunetle baktı. "Gerçeği tabii. Bebeği o şekilde bulmuş olduğunu. Claire banyoya girdiğinde Drew çoktan boğulmuştu. Bebek çoktan ölmüştü."

Yirmi Üç

O anda Morgan bunu zihninde görebildi. Bebek vaftiz oğlunun ölümü bir anda şimdiye dek olduğundan daha gaddar bir şekilde canlıydı. Safra boğazında yükseldi ve kusmak zorunda kalabileceğini hissetti. Derin bir nefes aldı ve az önce duyduğu üzerinde kafa yordu. Ve sonra, bir sonraki saniye kendini neredeyse coşkulu hissetti. Böyle keder verici bir ölüm sapkın, korkutucuydu. Ama bunu yapan Claire değilse... “Profesör Douglas, bu doğruysa...”

Profesör Douglas ona tekrar baktı ve başı ile onayladı. “Bu doğruysa, bebeği başka birisi boğdu.”

“Aman Tanrım.” Morgan bir an bunun hakkında düşündü, sonra adama dikkatle baktı. “Ama kim?” diye sordu.

Profesör Douglas başını iki yana salladı. “Üzgünüm, bu insanlar hakkında bir şey bilmiyorum. Sana bunun için yardım edemem.”

Morgan kafasında olasılıkları sıralamaya çalıştı. Düşünceleri yeniden Eden’a –üzerine titrenen bir bebeğin vaftiz

törenine gelen reddedilmiş çocuğa-döndü. Eden. Belki babasına kendi çektiği kadar acı çektirmek istedi. Öç almak için bu kadar kalpsiz bir yok seçmiş olabilir mi?

Oliver Douglas, "Büyük olasılıkla banyoda başka kimin bulunduğunu belirlemeye yardım edebilecek adli kanıt vardır," dedi.

"Evet ama... polis bunu şimdiye kadar anlardı, değil mi?"

Profesör Douglas karşı çıktı. "Unutuyorsun. Başka birini aramıyorlardı. Elllerinde bir itiraf vardı."

"Onlara neyi ortaya çıkardığınızı anlatırsanız..."

"Morgan, sen bir öğretim görevlisisin. Somut kanıta dayalı gerçekler ve hipotezin farkını bilirsin. Bu bir hipotez. Onların bakış açısına göre ise kanıt olan itiraf."

"Bu şekilde bırakamayız..." Morgan itiraz etti. "Bu diğer kişiyi... içeri giren ve bebeği öldüreni aramaları lazım."

Profesör Douglas gülümsedi. "Teorimin bu kadar hoşuna gitmesine memnun oldum. Sana söylediğim gibi, Claire yargılanırken itiraf geçersiz ilan edilebilir. Bunun için her türlü umut var. Mahkemeye çıkmadan önce bile bu ortadan kaldırılabilir."

"Hayır. Bu yeterince iyi değil. Polis başka bir şüpheli aramalı. Onları daha fazla kanıt toplamaları için zorlayamaz mıyız? Ve bunu kontrol etmeleri için?"

Profesör Douglas ayağa kalktı ve ceketini ilikledi.

"Bilmiyorum. Avukat değilim. Claire'in avukatı yeni kontroller yapılmasını talep edebilir. Bak, Morgan başka bir dersim var bu yüzden hemen gitmem gerekiyor. Onunla buluştuğun zaman Mark Silverman'e kanıt hakkında sor."

Morgan zihni dört nala ilerlerken başını salladı. Profesörle el sıkıştı. "Evet, haklısınız. Tam olarak bunu yapaca-

ğım. Ve size yeterince teşekkür edemem, Profesör Douglas. Sağ olun. Gerçekten. Bana umut verdiniz.”

Morgan kampüsten şehre geri dönerken, Claire’in temize çıkma ihtimalinin parıltısıyla kendini hem heyecanlı hem de hasta edici bir şekilde endişeli hissetti. Profesör Douglas’ın olayları yeniden yapılandırması, başka bir şeyin asla yapamadığı bir şekilde anlam ifade etmişti. Adamın söylediğini kanıtlamanın olanak dışı olduğunu iyice düşünürse endişe onu ele geçiriyordu. Kendini umuda odaklanmaya zorladı. Claire’in sokağına sapınca, evin önüne park etmiş sarı bir kamyonet gördü. Kamyonetin yan tarafına Servicemaster ismi kırmızıyla boyanmıştı. Bir an için bunun bir tür teslimat servisi olabileceğini düşündü. Sonra, yakına doğru sürdükçe, elektrikli süpürgeleri indiren üç tane üniformalı işçiyi, evin ön kapısına yığılmış kova ve paspasları gördü. Kırk yaşlarında görünen kaslı bir adam olan ekibin ustası kilide bir anahtar yerleştiriyordu.

Morgan kamyonetin arkasında durdu, arabayı park halinde bıraktı ve dışarı fırladı. “Hayır,” diye çığlık attı. “Hayır. Durun. İçeri girmeyin.”

Kafası karışan ustabaşı ona baktı. “Affedersiniz?” dedi.

Morgan avlu boyunca ekibin temizlik aletlerini kuşanmış, bekliyor oldukları yere koşarken kalbi küt küt atıyordu. “HAYIR. Evi temizleyemezsiniz.”

Ustabaşı cebine uzandı ve bir dekont kopyası çıkardı. “Burada, bir iş siparişimiz var.”

Morgan elini sallayarak bunu geçiştirdi. “Biliyorum. Olduğunu biliyorum. Bayan Bolton bana geleceğinizi söyledi.”

Ustabaşı Morgan’a şüpheyle baktı. “Öyleyse, sorun ne?”

“Durum... değişti.,” dedi. “Burada... odada korunması gereken kanıtlar var. Bu yer yeniden mhrlenmeli.”

Adam ona hoşnutsuzlukla baktı. “Polis misiniz?”

“HAYIR,” dedi Morgan. “Ama... haklı olduğumu biliyorum.”

Ustabaşı başını olumsuz anlamda salladı. “zgnm, hanımefendi. Bugün gelip bu mekanı temizlemek için tutulduk. Bayan Bolton yapmamamızı söylemezse...”

“Tamam,” dedi Morgan. “Bekleyin. Bir dakika bekleyin. Onu arayacağım. Tamam mı? Beklemeniz gerektiğini söylerse...”

Ustabaşı saatine bir göz attı sonra kuşkuyla ona baktı. Morgan’a güvenmediğini belli eden bir tonda, “Ben ararım,” dedi. Telefonunu cebinden çıkardı, kaydırarak açtı ve faturadaki bir numarayı tuşladı. Morgan’ın bakışından kaçındı ve bekledi. Sonunda, “Ha, Bayan Bolton. Ben Steve. Servicemaster’dan. Evet. Oğlunuzun evindeyiz, ve burada evi temizlememizi istemeyen bir bayan var. Evet. Bilmiyorum. Bir dakika,” diye konuştu.

Ustabaşı Morgan’a döndü. “Adınız ne?”

“Morgan Adair.”

Adının tekrar etti ve ardından diğer hattaki sesi dinledi. Bir dakika sonra telefonu Morgan’a verdi. “Sizinle konuşmak istiyor.”

Morgan minnetle telefonu kavradı. “Astrid?” dedi.

“Morgan, neler oluyor?” diye sordu kadın.

“Bak, uzun bir hikâye fakat... En önemli nokta bu. Ben... Claire’in itirafını inceleyen bir uzmanla konuştum. Bebeği bir başkasının öldürmüş olabileceğini söylüyor.”

“Ne?” Astrid bağırdı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bak. Biliyorum. Biliyorum. Kulağa... garip geliyor. Ama bu gerekse... Burada bir gerçek varsa, polis olay mahallini yeniden gözden geçirmeli ve orada bulunan başka

birine dair kanıt aramalı. Bu insanla burayı temizlerse tüm kanıt izleri yok olacak.”

Astrid bir süre sessiz kaldı. “Polise bundan bahsettin mi?” diye sordu. “Yeni kanıt bulma fikrinden?”

“Hayır. Henüz değil,” diye itiraf etti Morgan.

“Yani bu sadece... senin aptalca bir planın,” dedi serçe.

“Kulağa aptalca geldiğini biliyorum,” dedi. “Ama tüm bunlarla ilgilenmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Yani, eminim bunu anlayabilirsin. Eğer Claire... eğer söyledikleri şeyi yapmamışsa ona yardım etmeye çalışmalıyım.

Astrid düz bir sele, “Bunu yaptığını kabul etti,” dedi. “Bunu itiraf etti.”

Morgan bir an sessiz kaldı. Kurbanların ailesine ‘sahte itiraf’ kelimesini edecek değildi. “Astrid, o benim en yakın arkadaşın. Tüm istediğim az bir süre.”

“Claire’in adına benden nasıl bir iyilik daha isteyebildiğini anlamıyorum,” dedi. “Geçen sefer, cenazeyi bir dehşet gösterisine çevirdi. Gerçekten, Morgan...”

“Bak, seni anlıyorum ve suçlamıyorum. Senden evi temelli olarak bu halde bırakmanı istemiyorum. Sadece bir veya iki günlüğüne istiyorum. Olayların genel durumunda bir veya iki günün ne etkisi olur ki?”

“Ev iğrenç kokuyor,” diyerek karşı çıktı kadın. “Etrafta sinekler uçuşmaya başladı.”

“Biliyorum,” dedi Morgan. “Bu mide bulandırıcı. Ben de buradan ayrılarak bir oda tutacağım. Ama bu insanların bir veya iki günlüğüne geri durmaları lazım. Lütfen, Astrid, sana yalvarıyorum. Sadece bir iki gün. Bunun senin için bir önemi olamaz.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. Sonra Astrid iç çekti. “Pekâlâ, Steve’le konuşayım.”

Morgan ustabaşına telefonu uzattı. “Seninle konuşmak istiyor.”

Steve telefonu kulağına koydu. “Evet,” dedi. Kısa bir süre dinledi. “Tamam. Tamam, ofise geri döndüğüm zaman sizi ararım ve zamanı tekrar ayarlarız.”

Morgan gözlerini yumdu ve bir şükran duası fısıldadı.

“Gidelim.” Adam Morgan’a döndü. “Buradan toz oluyoruz, şimdilik.” Telefonu kapattı ve cebine yerleştirdi. Diğer işçileri ön basamaklardan uzaklaştırdı ve kamyonetlerine yürüdüler.

Morgan ön basamağa oturdu, rahatlamış ve bitkindi. Adamlar artık gitmişti, sıradaki adımının ne olacağını bilmiyordu. Dusty saksılardan birinden sessizce sıvışarak geldi ve onun yanına, basamağa oturdu. Morgan bir elini uzattı ve Dusty bu bir fedakârlıklmış, ona moral desteği sunduğunu belirtiyormuş gibi sevmesine izin verdi. Morgan, yumuşak, öğle güneşinden ısınmış kürkünü dalgın bir şekilde, tek eliyle okşadı.

Birkaç dakika geç varmış olsaydı, temizleme işleminin başlamış olacağını düşündü. Bebeğin katilinden kalan izler silinecekti. Morgan, Oliver Douglas’ın teorisini kabul edişini hiç sorgulamadı. Şimdi bu ona akla yatkın, muhtemel tek açıklamaymış gibi geliyordu. O geceyi gözünde canlandırmayı denedi. Claire, uyumak için misafir odasına giden Guy’la kavga ediyor. Biri eve gizlice sokuluyor, bitkin ve büyük ihtimalle derin uykudaki Claire’in yanından geçiyor. Böyle zalim bir eylemden sonra –bir bebeği boğmak- bu bebeğin annesini uyandırmadan kaçabilmesi soğukkanlılık gerektirirdi. Morgan katili gözünde canlandırmayı denedi, odada ayak ucunda yürüdüğünü, Drew bebeği kaldırdığını ve... Canlandırmaya daha fazla dayanamadığı nokta, bu oldu. Bu minik, masum bebeği alma ve yüzükoyun suya tutma fikri. Morgan bu düşünceden

kurtulabilirmiş gibi kafasını salladı. Bu adi eylem ne kadar nefret gerektirirdi? Eden, sadece Guy'ı cezalandırmak için bu tarz bir kötülük yapabilir miydi?

Birdenbire, Drew'nun katilinin Guy'a zarar vermeye ve onu cezalandırmaya uğraştığını varsaydığını fark etti. Ama başka bir ihtimal daha vardı, elbette. Katilin nefret dolu eyleminin Claire'e yöneltilmiş olması da mümkündü. Her şeye rağmen, Claire, Drew'nun annesiydi. Doğumdan sonra ne kadar yılgın olduğunun önemi yoktu, Claire bu bebeği acıyan tüm kalbiyle sevmiştii. Biri Claire'e zarar vermek istemişse, daha iyi bir yol mu vardı...?

Gümüş rengi cip evin önüne yanaştı ve durdu. Sürücüsü, dışarı çıktı ve kahverengi çimlerin üzerinden Morgan'ın oturduğu basamağa doğru yürümeye başladı. Sandy Raymond'ın tişörtünün uçları kapüşonlu ceketinin altından çıkmış, saçları dağınık, elleri ceplerindeydi. Morgan'ın gözlerini kendine diktiğini görünce, kısa bir el işareti yaptı.

"Selam," dedi.

Morgan başıyla selam verdi, ve kalbi hızla çarparak ke-diye baktı. Sandy Raymond'ı düşünce gücüyle çağırmış gibi hissetti. Sandy'yi vaftiz töreninde gölgelerin arasında gizlenirken ve cenazede cemaatle otururken görmüştü. Claire'in hasta yatağının yanında oturarak onun yaşamasını dilemesini oldukça dokunaklı bulmuştu. Ama şimdi, ona doğru yaklaşırken Morgan kuşku duydu. Claire'in başucunda ne arıyordu sahiden? Endişeli miydi? Yoksa kendi kinci eylemlerinin sonucunu görmekten zevk mi alıyordu?

"Sana bakmıştım," dedi. "Hastaneye geri dönmedin."

Morgan kaçamak yanıt verdi. "Hayır. Meşguldüm."

"Mark'ı aradım... Silverman. Avukat," dedi.

Morgan kendini adamın en basit ifadesinden şüphe

eder buldu. Kendine bunun iyi haber olduğunu hatırlattı. "Aradın mı? Ne söyledi?"

"Sekreteri bana, şu anda büyük bir davayla meşgul olduğunu söyledi. Beni geri araması gerektiğini söyledim. Mümkün olan en kısa zamanda."

Morgan arkasında duran cinayet mekanı olan evi, suç mahallini düşünerek başıyla onayladı. Mührü açılmıştı. Claire'i kurtarabilecek kritik kanıt orada, onu imha etmek isteyecek herhangi birine karşı savunmasızdı. Ve Sandy şimdi müsait olmadığı belli olan bir avukatı teklif etmişti. "Şey, tamam."

Sandy, "Ne tamam?" dedi.

Sakin bir şekilde, "Müsait değilse, başkasını tutmam gerekebilir," diye cevap verdi Morgan.

"Hey, sabırlı ol," dedi Sandy kızgınlıkla. "Sana anlattım. Bu adam en iyisi. Beni arayacak. Sana söz veririm."

Morgan başını sallamakla yetindi. Adamın bakışlarından kaçındı.

"Neyin var?" Sandy sordu. "Garip davranıyorsun."

Kendini savunur gibi, "Bir şey yok," dedi Morgan. "Sadece olağandışı bir gün oldu."

Sandy, "Hımm. Ona ne şüphe," dedi. Eğildi ve bir elini Dusty'ye uzattı. Gri kedi tısladı ve tırnaklarını Sandy'nin elinin arkasına geçirdi.

"Tanrım!" Sandy geriye sıçradı ve elindeki kanı ovaladı.

Dusty, Sandy'nin bağırtısının gürültüsüyle merdivenlerden uzağa kaçtı.

"Bu küçük mikrop," dedi Sandy. Sonra Morgan'a kaşlarını çatarak baktı. "Bu kediden hiç hoşlanmadım. İçeri girip bunu yıkayabilir miyim?"

Morgan kalbi çarparak ayağa kalktı. Hayır demenin saçma olacağını hissetti. Ama buna mecburdu. Onu içerde

istemiyordu. Özellikle şimdi aklına bir kastı olabileceği gelmişken. “Üzgünüm,” dedi. “Kilitleri değiştirdiler.”

“Kilitleri kim değiştirdi?”

Morgan omuz silkti. “Guy’ın ailesi. İçeride kimsenin olmasını istemiyorlar. Ben de tam gitmek üzereydim.” Arabalara giden yolu işaret etti.

Sandy kanayan eline kederle baktı. “Bu uyuz kedi, etraf-ta pislik içinde sürünüyordu. Tetanos böyle mi geçer? Pislikten?” Arabalara giden yolda Morgan’a eşlik ediyordu.

“Hiçbir fikrim yok.” Morgan arabaya bindiğinde nereye gittiği hakkında bir fikri yoktu, ama Sandy’yi evden uzaklaştırmak istediğini biliyordu.

Sandy cipinin ön koltuğuna binerken, “Gecikme için üzgünüm. Mark’tan haber aldığımda, seni ararım,” dedi. “Lanet olsun, deri koltuklarıma kan bulaşacak.”

Sandy motoru çalıştırıp kaldırımından uzaklaşana kadar, Morgan gösterge tablosunda radyo konsolunu arıyor numarası yaptı. Hemen arkasından adamı takip etti, dikiz aynasından baktığında kendini orada oturuyor veya daha kötüsü arabadan iniyorken görmesini istemezdi. Nereye gidiyor olduğundan emin değildi. Ev ve içindekiler şimdilik güvendeydi. Ama bir endişe geri plana geçtiğinde, diğerleri anında bu boşluğu doldurmak için yükselirdi. Bir avukat bulması ve bir şekilde daha fazla analiz tertip etmesi lazımdı. Veya en azından, polisin toplamış olduğu kanıtlarda yeni kontroller yaptırmalıydı. Sandy’nin yardımını olmadan da halledebilirdi. Ama bir soru onun peşini bırakmıyor ve mantıklı bir plan yapmak için olan gücünü kısıtlıyor gibiydi. Bebeği öldüren, Sandy olabilir miydi?

Rasgele yol boyunca ilerlerken, kendine kes şunu diyordu. Şimdi Sandy’den şüphe ediyorsun. Ve her şey dikkate alınırsa Sandy nazik davranmıştı. Sandy’nin bununla bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiç sebebin yok. Veya

sadece ortalığı karıştıran bir yeniyetme olan Eden'in. Ama birisi bebeği öldürdü. Claire'i veya Guy'ı veya ikisini birden mahvetmek isteyen biri yaptı.

Bir trafik lambasında, sinyalini ışığını yakmış, arabayı rölantiye almış, dönmeye hazır bekliyordu. Sokağın karşısında hoş bir koloni tarzı evin ön verandası Cadılar Bayramı için balkabakları, dekoratif saman balyaları ve kancaya asılı cüce cinleriyle süslenmişti. Posta kutusuna bağlı üç uçan balon hayalet ve cadı desenliydi. Morgan bir an için üzerinde düşünmeden onlara baktı. O vakit, tam lamba değişirken, başka bir düşünce tarafından heyecana kapıldı.

Bir anda Claire'in posta kutusuna bağlı, Drew'nun vafizini müjdeleyen parlak balonları hatırladı. Hâlâ ceketin cebinde duran mutfak makasıyla kesmiş olduğu balonlar. Belki posta kutusundaki bu balonları ve kurdeleleri gören biri, içerideki insanların iyi talihine karşı kıskançlık veya nefretle dolmuştu. Pek uzun olmayan bir süre önce gazette böyle bir hikaye okuduğunu hatırladı. Avludaki balon ve uyarılardan içeride yeni doğmuş bir bebek olduğunu anlayan bir kadın, yabancı bir eve girmişti. Elbette, bu vakada kadın bebeği kendine saklamak niyetiyle çalmıştı. Ama bu hikâye Morgan'a izinsiz girenin bir yabancı olabileceğini hatırlattı.

Morgan olasılıkların altında ezildiğini hissetti. Claire itiraf etmişti ve polis bir şey aramıyordu. Cinayetin polis versiyonundan tatmin olmayan tek kişi o olduğuna benziyordu. Bunun bir yalan olduğunu meydana çıkarmaya kararlı tek kişi. Ve nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Güveninin zayıfladığı o anda, kendine, baki kalan bir gerçeği hatırlattı. Profesör Douglas'ın teorisi doğruysa, o halde yabancı veya yakın bebeğin katili kaçaktı suçluluk ve tüm korkularına rağmen sorumlu tutulacak kişi Claire değildi.

Yirmi Dört

Captain's House'un kapalı garaj kapılarının önüne park etmiş olan araba valizlerle doluydu. Ön taraftaki tabelada, "Sezon'a kadar kapalı" yazılıydı ama araba, sahiplerinin hâlâ burada olduğuna işaret ediyordu. Üst kapıya çıktı ve zili çalmak için içeri yürüdü. Morgan, boş pansiyon boyunca çalan zili duyabiliyordu ama cevap vermek için kimse gelmedi.

Kapının yanındaki parıldayan pencereye dikkatle baktı ama içeride karanlıktan başka bir şey göremedi. Sahibi, Bayan Spaulding'in gelen her kimse dönüp gitmesini dileyerek içeride olduğunu bilerek, Morgan zile bir kez daha bastı. Dönüp gitmeyecekti.

Yaklaşık on dakikalık bir bekleme ve zil çalmadan sonra ön kapıya doğru kıpırdanan ayak sesleri duydu ve ardından kapı aralandı. Paula Spaulding dışarı baktı, genelde cana yakın olan ifadesi bir somurtma dönmüştü.

“Kapalıyız,” dedi. Ve sonra eski bir müşterinin görünüşüne zorla gülümsemeyi başardı. “A, selam,” dedi. “Bayan...”

“Adair. Morgan Adair.”

“Doğru. Elbette. Affedersin, Morgan. Sana söylediğimi düşünüyordum. Geçen hafta sonu son açık zamanımızdı. Bugün Sarasota’ya gidiyoruz.”

“Bana söyledin,” dedi Morgan. “Buraya kalmak için gelmedim. Kalacak bir yere ihtiyacım var ama bu başka bir mesele. Bana kapatıyor olduğunu söyledin. Burada olmamın sebebi bu değil. Aslında, Eden’ı arıyorum.”

Paula Spaulding şaşırılmış göründü. “Eden’ı tanıyor musun?”

Morgan hızla Claire ile olan bağını açıkladı.

“Aman Tanrım,” dedi Paula. “Yani geçen hafta gitmek üzere olduğun vaftiz... Onun için...”

“Eden’in üvey kardeşi içindi. Drew. Vaftiz oğlum.”

“Ah, hayatım, içeri gel,” dedi kadın. “Çok üzgünüm. İşte. İçeri gir ve otur. Kaba davranmak istemedim. Gerçekten. Sadece burada işimi bitirmek için acele ediyordum. Kocam birkaç dakikaya geri gelir ve gitmek için hazır olur. Vaftiz oğlun için çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim. Ben de öyle.”

Paula salondaki, arkası yüksek koltuklardan birini işaret etti ve Morgan oturdu. Paula da oturdu. “Sana içecek bir şey ikram etmeliydim...” dedi Paula “ama buzdolabını boşaltmıştım...”

Morgan, “Sorun değil,” dedi. “Gerçekten. Ben sadece öğrenmek istiyorum. Eden hâlâ burada mı kalıyor?”

Paula, “Öyleydi. Ama eve gitmek için ayrıldı,” dedi. “Yani, babasının cenazesinden sonra West Virginia’ya geri gittiğini düşündüm. Ama büyükannesi beni aradı ve eve

henüz dönmemişe benziyor. Tahminimce, dolambaçlı yoldan gitti.”

Morgan başını salladı. Sonra dikkatle konuştu. “Eden sana Guy ve Claire’in bebeklerini hakkındaki kupürü ona kimin yolladığından bahsetti mi?”

“A, ben yolladım.”

“Sen mi?”

“Evet. Gerçi şimdi bunun bir hata olmasından şüpheleniyorum.”

“Olanlardan dolayı, demek istiyorsun.”

Paula başıyla onayladı. “Bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum çünkü annesi Eden’a hamile kaldığında benim için çalışıyordu. Ve, Kimba’nın ölümünden sonra, büyükbaba, Guy’in çocuğa yaklaşması için izin vermemeyecekti. Kimba, Eden’in babasını tanımasını isterdi buna eminim. Neticede, bir çocuğun ailesini tanımaya hakkı vardır, böyle düşünmüyor musun?”

“Evet. Katılıyorum.”

Rahatlayan Paula devam etti. “Eden gazete kupürünü ilk aldığı anda mutlu oldu. Beni aradı ve onu burada kalması için davet ettim. Benim başkasının işlerine burnunu sokan biri olduğumu ve bundan uzak durmam gerektiğini düşündüğüne eminim, ama Kimba... benim için çok özeldi. Sanat okulundaki ilk yılından sonraki yaz, kat görevlisi olarak çalışmaya buraya geldi. O ve arkadaşı Jaslene. Çok eğlencelilerdi. Ah, bu kızlar beni güldürürdü.” Paula bu anıya şefkatle gülümsedi. “Onlar, bir sahil şehrinde yaşamak isteyen, sıkı çalışan, genç olmanın tadını çıkaran bir çift genç kızdı sadece...”

Paula’nın neşeli hâli bir iç çekmeye döndü. “Tabii, Kimba hamile kaldığında... Şey, bilirsin...”

Morgan hatıralarının akışını durdurmak istemedi. “Elbette,” dedi.

“Her neyse, Eden’i ağırlamaktan çok memnundum. Asla her şeyin bu şekilde biteceğini tahayyül etmedim...” dedi başını iki yana sallayarak.

“Hayır. Kimse bunu öngöremezdi.”

Paula devam ederken suratını buruşturdu. “Tüm gazeteler arkadaşının... onları Eden hakkında kızgın olduğunu yazıyor. Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?”

Morgan, Claire’in suçluluğunu reddetmeyi, yeni varsayımını açıklamayı istedi. Ama kendini durdurdu. Bunun yerine, başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır böyle olduğunu sanmıyorum.”

“Sana karşı dürtüst olacağım, her şeye karşı arkadaşın için biraz üzüldüm. Demek istediğim, ikinci çocuğumdan sonra ben de doğum sonrası depresyonu geçirdim. Hiç kolay değildi. Ve kendime sürekli kocasının ona, Eden’i nasıl anlatmamış olabileceğini soruyorum. Veya Kimba ile olan evliliğini.” Paula buna hayret ediyordu.

“Bilmiyorum,” Morgan kabul etti. “Eden, cenaze merasiminde çok kızgın görünüyordu.”

“Doğal olarak. En sonunda babasıyla yeni tanışmıştı ve ardından o öldü. Sanırım bu herkesi üzerdi.”

“Üzgün olmaktan fazlası vardı.” Morgan ısrar etti. “O mutlak surette kızgındı. Guy’a.”

“Bazen insanlar- özellikle onlar hakkında bir çok düşün varsa -hayal kırıklığına uğratabilir.”

“Bu doğru,” Morgan teslim oldu.

“Eden’in keşfettiği çok bilgi vardı. Annesi hakkında da öğrenebildiğinin tümünü istiyordu. Bildiğim her şeyi öğrenmek için ağzımı aradı. Jeslene’in benim yapabileceğimden fazlasını anlatabileceğini düşündüm. O ve Kimba öyle iyi arkadaştı ki. Jeslene şimdi, New York’ta büyük bir ayakkabı tasarımcısı.” Paula kendi kızı hakkında konuşur gibi gururluydu. “Jaslene Shoes’u duymuş muydun?”

“Hayır. Ama ben modayla ilgili değilim.”

“Başarı bazı insanlara yaptığı gibi Jeslene’in başını döndürmedi. Eden’ı onu araması için teşvik ettim. Maalesef, Jeslene’in Milano’da olduğu ortaya çıktı. Böylece, Eden ona bir mesaj bıraktı. Sonra birkaç gece kalmak için halasının yanına gitti.”

“Evet. Lucy halası bana, Eden’in onunla biraz zaman geçirdiğini anlattı.”

Paula, “Bu doğru,” dedi. “Ve dün, cenazeden sonra, Eden buraya gelmiş ve eşyalarını toplayıp gitmiş olmalı. Bana bir not bıraktı, teşekkür ediyor ve temasta kalacağını söylüyor. Dediğim gibi, o zamandan beri ondan haber almadım. Bu motosikletler tehlikeli olabilir.” Paula endişeyle konuştu.

Morgan rahatlatma niyetiyle, “Gayet iyi kullanabiliyor gibiydi,” dedi.

Paula iç geçirdi ve ayağa kalktı. İfadesi endişeliydi, ama başıyla onayladığını belirtti. “Sanırım. Seninle oturup konuşmak isterdim ama gitmeye hazır olmak için hâlâ yapmam gereken birkaç şey var.”

Morgan da ayaklandı. “Vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Benim de gitmem gerekiyor. Kendime kalacak bir yer bulmalıyım.Noel’e kadar açık olmanızı dilerdim. Burası çok güzel bir yer.”

“Tanrım,” dedi. “Noel’e kadar açık olsaydım eriyip biterdim.”

Morgan gülümsedi. “Bunu anlayabilirim. Peki, tekrar teşekkürler.” Paula Spaulding’le el sıkıştı ve ön kapıya yöneldi.

Paula, “Anlarsın ya,” dedi.

Morgan döndü ve ona baktı.

“Gelecek hafta eve göz kulak olmak için biri gelecek. Ama o zamana dek, birinin burada kalması sorun olmazdı.

Elbette, ısıyı kontrol etmeli, postaları içeri almalı, bitkileri sulamalı ve benzer şeyler yapmalısın.”

“Burada kalabilir miyim, bunu mu kastediyorsun?”

“Sana ödeme yapmam. Ama senden para da almam. Ve çarşaflarını yıkamalı, mutfağı tertemiz tutmalısın.”

“Ah, memnuniyetle yaparım. Bu harika olacak.”

Paula gülümsedi. “Bu ikimizin de işine gelebilir. Benimle gel. Seninle hızlı bir tur atalım.”

Tur sona erdiğinde, Morgan Paula’ya bolca teşekkür etti ve eşyalarını toplayarak kediye beslemek için Claire’in evine geri gitti. Astrid’in önceden bahsettiği hasta eden kokunun fazlasıyla farkında olduğundan, sayfiye evinde fazla oyalanmadı. Giderken tüm kapıları dikkatlice kilitledi. Astrid’in itirazlarını geçersiz kılarak evi temizlettirmesinden önce, ne kadar vakti olduğunu merak etti. Morgan başka bir avukat bulması gerektiği biliyordu, ama Sarı Sayfalar dışında nereye bakıldığı hakkında hiç fikri yoktu. Oliver Douglas’ı aramayı düşündü ama onun Mark Silverman’ı beklemesini tavsiye edeceğini biliyordu. Bunun yanı sıra, Oliver Douglas’a yeterince şey sormuştu. Başka bir plana ihtiyacı vardı, ama kafası karışık. Arkadaşına yardım arayışında tamamen yalnız görünüyordu. Yalnız ve yetersiz. Avukatlar veya yasalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yine de bir şey yapmak zorundaydı. Bu düşünce başının ağrımasına sebep oldu. Kendine, en azından şimdilik kalacak bir yeri olduğunu hatırlattı.

Kısa bir süreliğine Claire’i görmek için hastanede durdu. Önceye göre Claire’in yüzünün sarımsak ve balmumu hali bir şekilde hafiflemiş gibiydi, ama durumunda başka bir değişiklik yoktu. Morgan yatağın yanına bir sandalye çekti, Claire’in elini tuttu ve kulağına fısıldadı. “Drew’yu başka bir öldürmüş. Sen değil, Claire. Bunu başka biri

yapmış ve kim olduğunu ortaya çıkaracağız. Bir süreliğine Captain's House'da kalacağım. Sahibi olan bayan oraya göz kulak olmam için bana izin verdi. Yani, endişelenme. Orada iyiyim. Ve seni yalnız bırakmayacağım." Claire, onun fısıldadığı yemini duyduysa bile, bir işaret vermedi.

Morgan, Captain's House'a dönene kadar, Paula ve kocası çoktan ayrılmışlardı. Duvardaki neşeli bir not, ona kendini evinde hissetmesini ve kalışından keyif almasını söylüyordu.

Sevimli, eski eve girdi ve alacakaranlığın gölgelerini dağıtmak için birkaç ışık açtı. Ev, Paula giriş masasındayken çok davetkardı, şimdi ise terkedilmiş ve kasvetliydi. Morgan çantasını mutfağın yanındaki hizmetli odasına yerleştirdi, Paula buranın onun olacağını belirtmişti. Üst kattaki misafir odalarının ferahlığından epey farklıydı, hizmetli odasında sadece iki tane tek kişilik yatak, arkalıklı bir sandalye ve küçük bir şifonyer vardı. Ama duvar kağıdı güzel bir sarı ve mavi yelken desenliydi, ve ufak odaya ayrı bir çekicilik veren yuvarlak tırizli bir penceresi vardı. Çantasını sandalyenin üzerine koydu, ve soğuğa karşı bir kazak giymek için bunu altüst etti. Kazağı kafasından geçirdikten sonra, gür kestane rengi saçlarını bir at kuyruğu yaparak topladı. Paula şimdi konuk olmadığından, ısının düşük tutulmasını istemişti çünkü evi ısıtmak çok pahalıydı.

Botlarının fermuarını açtı ve onları yatağın yanında bıraktı. Sonra çoraplı ayaklarıyla sessizce mutfığa girdi ve buzdolabını açtı. Paula'nın önceden bildirdiği gibi buzdolabı tamamen boştu. Kapıyı kapattı ve uzun, dar kilere girdi. Yiyecekler arasında bir konserve ısıtılan acılı fasulye bulana dek arandı. Bunu tezgahın üzerine koydu, konserveyi içine dökmek için bir kap buldu, sonra kabı mikrodalgaya sokuverdi. Acılı fasulyenin ısınmasını beklerken, pencereden kararan gökyüzüne baktı. Okyanusun metalik

şeridi, güzel ve soğuk ufukta dalgalanırken platin bir hilal şeklindeki yalnız ay dilimi geniş koyu mavi gökte asılıydı.

Zaman ayarlayıcı çaldığında Morgan ürperdi. Cep telefonu çaldığında yemeği alıp yeni oturmuştu. Cebinden bulup çıkardı ve cevapladı.

“Morgan, ben Fitz.”

“Selam,” dedi, şaşırmış ve, aslında sesini duymaktan mutlu olmuştu. “Nasılsın?”

“İyi,” dedi. “Guy hakkında sana ters davrandığım için üzgünüm.”

“Sorun değil. Arkadaşın için o şeyleri söylememeliydim.” Morgan anlaşmazlıklarını düzeltmeye hevesli, rahatlatıcı konuştu. “Ve aradığın için gerçekten memnunum. Güreş kampı nasıl gidiyor?”

“Dangalaklar sınıfı,” dedi adam şefkatle. “Şimdiye kadar iki yaralanma.”

“Hımmm,” dedi Morgan. “Bu çok kötü.”

“Yo, bu normal,” dedi. “Orada neler var? Claire nasıl?”

“Aynı. Ama sana çok minnettarım.”

“Sahi mi?” Hoşuna gitmiş gibi sordu. “Neden?”

“Beni Oliver Douglas’la tanıştırdığın için,” dedi Morgan. “Bunu yaptığın için, artık umudum var.” Ona kısaca Oliver’ın, Claire’in itirafına yaptığı analizi anlattı ve bir ceza avukatı bulması gerektiğinden bahsetti. Fitz sessizce dinledi. Morgan çok fazla konuşmuş olduğunu düşündü. Endişelerini savuşturması ve telefonu kapatmasını bekledi. Adam sonunda konuştu.

“Başka avukat tutmayı unut,” dedi. “Boşa harcayacak zaman yok. Elindeki avukata git ve anlat. Bana söylediklerini ona da anlat.”

“Noreen’e mi? Beni dilemeyecektir.”

“İkna edici bir gerekçe açıklıyorsun.”

Morgan, “Hiç bilmediğim bir şeye burnumu soktuğum için sadece sinirlenecek,” dedi.

“Veya... arkadaşın için yapmaya çalıştığına hayran olduğun için ikna olacak.”

“Gerçekten dinleyeceğini düşünüyor musun?”

“Şey, bilmiyorum,” dedi. “Ama başka bir avukatın yok. Ve zamanın elinden kaymasına izin veremezsin. Demek istediğim, denemeye değer. Tavsiyemin bir değeri olduğundan değil.”

“Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi Morgan, “sanırım tavsiyen tam ihtiyacım olan şey.”

Yirmi Beş

Gert, “Kayıp Balık Nemo’yu izlemek üzereydik,” dedi.

Morgan, “Bunun büyük olasılıkla iyi bir zaman olduğunu anlıyorum,” dedi. “Ama çok önemli.”

“Biliyorum. Her zaman önemlidir.” Gert mutfığa saptı. Morgan’a takip etmesini belirten bir parmak işareti yaptı. Morgan duraksadı ama sonra içeri girdi.

Gert mutfak tezgahındaki bir CD çaların düğmesine bastı, bir disk fırladı ve bunu gürültüyle kapattığı plastik kutusuna geri koydu. Gert CD’yi Morgan’a uzattı. “Kadın yetenekli. ‘Let Your Hair Cut’ parçasını beğendim. Bunu sana geri vermeden önce dinlememin iyi olabileceğini düşündüm,” dedi alaycı bir şekilde. “Çünkü bu kesinlikle benim değil.”

Morgan elindeki Corinne Bailey Ray CD’sine bakarak onun yargılayıcı bakışlarından sakındı. “Hayır,” dedi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “En azından şimdi beni aldatmaya çalışmıyorsun,” dedi. “Hem, neyin peşindesin?”

Morgan yüzünü buruşturdu. “Noreen’e söyledin mi?”
“Henüz değil,” dedi.

Morgan ona rica ederek baktı. “Uzun hikâye ve iyi bir sebebim vardı. Lütfen. Noreen’i gerçekten görmem gerek. Bunu ona açıklayacağım.”

“Annecim. Hadi,” çocuk sesleri koridorda yankılandı. “Hadi filmi izleyelim.”

Başını iki yana sallayarak Gert onu koridordan aşağı yöneltti. Yatak odasının kapısını açtı. Morgan’ın son ziyaretinde görmüş olduğu iki çocuk, pazen pijamalı Noreen’in iki yanına sokulmuştu. Çarşafların üzerinde plastik bir kap patlamış mısır tehlikeli bir şekilde önlerine ilişmişti.

“Bir dakikalığına aşağı inin,” dedi Gert. “Nonny, bu hanımla konuşacak.”

Noreen, Morgan’a hoşnutsuzlukla baktı ve çocukların itiraz ciyaklamalarını susturdu.

Gert örtülerin üzerinden mısır kabının ustaca kaldırıırken, “Sadece birkaç dakika,” dedi. Bir yandan da sızlanan çocukları Noreen’e çarpmamaları için uyararak, onlara yataktan inmeleri için refakat ediyordu. Gert, Noreen’e uyarı bir bakış attı. “Yatmadan önce fazla vaktimiz yok.”

Morgan, “Kısa tutacağım,” dedi. Noreen’in sabırsız ifadesine baktığında yeterince kısa tutamayacağını hissetti ve karşılması buz gibiydi.

Gert çocukları dışarı güderken, “Öyle umarım,” dedi ve kapıyı kapattı.

Morgan endişeyle Noreen’e baktı. Kırmızı saçları yüzünün etrafında sert bir yele gibi ön plandaydı, ve sırtındaki yastıklardan bütünüyle matlaşmıştı.

“Bu bekleyemez miydi?” dedi Noreen.

“Morgan başını olumsuz anlamda salladı. “Bekleyebilseydi burada olmazdım.”

“Anlaşıldı, peki. Konu nedir?” Noreen sordu.

Morgan, “Yardıma ihtiyacım var.”

Onu hızlı olmaya sevk etmeye çalışır gibi Noreen ellerini ovuşturdu.

Morgan derin bir nefes aldı. “Claire bebeğini öldürmedi. Bir başkası yaptı. Bundan eminim. Yasal olarak, evi temizlemelerini önleyebilir misin? Veya polisin banyodaki delileri yeniden incelemesini sağlayabilir misin? Veya biz yeniden inceleyecek birini tutalım.”

Noreen ona konuşmadan dik dik baktı.

Morgan devam etti. “Benim bir kaçık olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama... Ofisinden itiraf DVD’sini aldım.”

“Ne?” Noreen haykırdı.

Morgan durmadı. “Bunu bir uzmana gösterdim ve benim dikkatimi buna çektiği zaman doğru göründü. Sahte bir itiraf yapmıştı. Bebeği öldürmedi ve bunun doğum sonrası depresyonuyla ilgili olmasını ne kadar istediğinin umurunda değil...”

“Hey, hey, hey,” dedi. “Dur. DVD’yi ofisimden mi aldın?”

Morgan meydan okurcasına riske girdi. “Evet.”

“Sana bunu yapmaya hakkın olduğunu düşündüren neydi?”

“Çaresizdim,” dedi. “Riski göze aldım.”

Noreen ona kızgınlıkla baktı. “Gerçekten mi? Ve kim sana bunu gösterdi?”

“Oliver Douglas adında bir profesör. Sahte itiraflarla ilgili bir kitap yazmış.”

Noreen bakışlarını başka tarafa çevirdi, ellerini çarşafların üzerinde yumruk yaptı, ağzını büzdü.

“Sahte itiraf diye bir şeyin olmadığını, bunun sadece hile veya taktik olduğunu düşünen bir çok insan tanıyorum. Ama Profesör Douglas bunu kapsamlı olarak inceledi.”

Noreen düz bir sesle, “Profesör Douglas’ı tanıyorum,” dedi.

“DVD’yi almamam gerektiğini biliyorum,” dedi, “ama bir şey yapmam lazımdı. Claire’in hayatı topun ağzında. Ve bu cinayeti o işlemedi.”

Noreen alaycı bir şekilde, “Herkes masumdur,” dedi.

“Kayda Profesör Douglas’la birlikte bakarsan bunu göreceksin. Drew’yu öldürme kısmını uyduruyor. Oysa bariz olarak bunu hiç hatırlamıyor.”

“Ve kocasının ölümü?”

Morgan iç çekti. “Profesör Douglas bunun muhtemelen söylediği şekilde meydana geldiğini söylüyor. Guy banyoya gelmiş ve Drew’yu küvette bulmuş ve Claire... Adam şoktaymış. Büyük olasılıkla onu suçlamış ve bebeği kurtarmaya çalışmış. Veya bebeğin bedenini ondan almaya çalışmış. Mücadele etmişler, bu şekilde bir kaza olmuş. Bilmiyorum. Açık ki Claire ondan güçlü değil.”

“Belli ki değil.”

“Bu olduğunda Guy üst kattaki misafir odasında uyuyordu. Bunu biliyorum. Profesör Douglas’ın teorisine göre Claire bebeği buldu ve çılgılık atmaya başladı. Guy’ı yataktan fırlatarak aşağı indiren bu oldu. Bu mantıklı. Kayda bakarsan göreceksin.”

“Bunu nasıl yapayım?” Noreen iğneleyici bir tonda sordu. “Kayıt sende.”

“Affedersin,” dedi. “Bunu almamam gerektiğini biliyorum.”

Noreen gözlerini kısarak ona baktı. “Vakayı ele alış yöntemimi beğenmediysen, neden başka bir avukat tutmadın?”

Morgan meydan okuyan tavrını sürdürdü. “Denedim. Ama şimdi buna zaman yok.”

“Güven oylaman için teşekkürler.”

Morgan kelimeleriyle birbirlerini yumrukluyorlarmış gibi hissetti. “Bak, güvenin konusunda kaygılanamam. Sa-
dece Claire için kaygılanabilirim.”

Kapalı kapıdaki hafif bir tıklama sesi Morgan’ı yerinden sıçrattı.

“Nonny, filmi izlemek istiyoruz.” Bir çocuk sesi mazeret gösterdi.

Noreen sakın bir sesle, “Bir dakika,” dedi. “Pekâlâ. Bunu bir görelim. İtiraf DVD’sinin yanında olduğunu tahmin ediyorum. Ona daha fazla ihtiyacın olmayacak.”

“A, evet.” Morgan çantasını karıştırdı ve plastik CD kabını dışarı çıkardı. Noreen’e uzattı. Kabın üzerine yerleştirdiği yapışkanlı not kağıdını işaret etti. “Bu Profesör Douglas’ın numarası. Seninle konuşmaktan memnun olur. Şahitlik yapacağını söyledi.”

Noreen yapışkanlı kağıttaki yazıya kaşlarını çatarak baktı. “Arı gibi çalıştın, değil mi?” Noreen sordu.

Morgan pişman değildi. “Arkadaşımın hayatı söz konusu.”

Noreen bir süre ağzının iç kısmını çiğnedi. Sonra Morgan’a baktı. “Bu yüzden sanırım hâlâ soruna bir cevap istiyorsun. Cevap evet.”

Morgan kaşlarını çattı. “Neye evet?”

“Evet. Savunma, incelemek için evdeki tüm maddelere ulaşma hakkında mahkemeye dilekçe verebilir.”

Morgan ani, sakıngan bir mutluluk hissetti. “Gerçekten mi? Bunu yapacak mısın?”

“İtiraf kaydına, söylediklerini aklımda tutarak tekrar baktıktan sonra, evet.”

Morgan ellerini ovuşturdu. “Sorun şu ki polisin evde

eksiksiz bir iş yaptığından emin değilim. Başka bir katilin izini aramıyorlardı. Sanırım yatak odası ve banyoya tekrar gitmeliler.”

“Bunu bana bırak,” dedi Noreen. “Nasıl yaptırılması gerektiğini biliyorum. Bu benim işim.”

“Bana inanıyor musun?” Morgan, avukatın rıza göstermesine hayret etti.

“Hayır. Buna lüzum yok.”

“Ama doğum sonrası depresyonu olmadığı ihtimalini değerlendirmeye hazırsın. Bebeği başka birinin öldürdüğü ihtimalini?”

Ona hafifçe gülümsedi. “Claire için planım benim savunma yöntemimdi. İnanç değildi. Diğer ihtimalleri de değerlendirme kapasitesine sahibim.”

“Çok teşekkür ederim.” Rahatlamayla bitkin düşmüştü.

“Bu alışılmışın dışında bir yol ama... kararlılığından etkilendiğini kabul ediyorum. Dilekçeyi sunmak ve teorini destekleyen bir delil bulmak için testleri denetlemek niyetindeyim.”

“Doğru olduğundan eminim.”

“Ayrıca Claire’in bebeğini kimin öldürdüğü hakkında bir teorin var mı?”

Morgan, avukatın sorusunda bir tuzak gördü. Sayısız şüphesini ilan etmek istemiyordu. Bu tahminlerin sadece avukatın gözünde savını baltalamaya yarayacağından emindi. “Yalnızca bebeğin öldüğü gün banyoda birinin daha bulunmuş olduğunun kanıtına ihtiyacımız var. Bunu kanıtlayabilirsek, ve Profesör Douglas itirafa zorlandığını... bunun yanlış olduğunu jüriyi ikna ederse...”

“Girişilecek riskli bir yol,” dedi Noreen.

“Eğer doğruysa, değil,” diye ayak diredi.

Noreen öne eğildi ve işaret parmağını Morgan’ın yüzüne doğrulttu. “Pekâlâ. Şimdi beni dinle, Morgan. Arka-

daşı için endişelenmeni takdir ediyorum, ama buna gereğinden fazla karıştın. Şimdi müdahaleyi bırakma zamanı. Haklıysan ve bebeği bir başkası öldürdüyse, etrafta şüphelerinden bahsetmemen daha iyi olur. Anlıyor musun? Bu tehlikeli olur.”

“Evet.”

Noreen, “Ciddiyim,” dedi.

“Anlıyorum.”

“Peki. Öyleyse eve git. Kapıyı aç ve çocuklarımı içeri al. Onları yeterince fazla beklettik.”

Captain’s House’a dönüş yolu boyunca avukatla olan görüşmelerini ele aldı. Noreen ona inanmıştı. Bu düşünceyle kendini zafer kazanmış hissetti. Noreen yönetimi üzerine alacaktı. Yatakta yatmak onu köstekliyor olsa bile, Noreen hâlâ otorite, kabiliyet yayıyordu. Delillerle ilgilenecekti. Claire’in haklarının korunduğundan emin olacaktı. Profesör Douglas’a danışacak ve Bu Claire’in serbest bırakılmasıyla sonuçlanabilirdi. Bu gece Morgan, bunun tüm sıkıntıya –gezisi, Simon’la anlaşmazlığa- değdiğini düşünüyordu. Claire iyileşecek ve özgür olacaksa hiçbirinin önemi yoktu. Son birkaç milde, hatırlayabildiği tüm müzikallerin melodilerini mırıldandı.

Captain’s House karanlık ve korkutucu göründü, çakıllı yolda arabayı durdururken bir kaç lambayı açık bırakmış olmayı diledi. Burası arkadaşlarını, onların ailelerini ve çocuklarını davet etmek isteyeceğiniz tür bir mekan, diye düşündü, böylece insanlar verandada dolaşır, pencereden denize doğru şarkı söylerdi. Ama kabul etmek zorundaydı ki yalnız kalmak isteyeceğiniz bir yer değildi. Anahtarları bulmak için elini çantasına daldırdı ve aceleyle kapıyı arkasından kilitleyerek içeri girdi.

Evin ön odalarının ışıklarını yakmakla uğraşmadı. Bunun yerine mutfaktan geçerek kaldığı küçük odaya girdi. Morgan giysileri üzerinde, yatağa uzandı ve bir dalga gibi üzerine yuvarlanan günden sonra bitkin hissetti. Gelişme kaydedilen bir gün oldu, diye düşündü. Şu an sıkıntılı hissetse bile, bugün Claire'e yardım etmek için elinden geleni yaptığını biliyordu. İngiltere'de gezide olacağı kadar bunda da bir huzur vardı.

Gezi düşüncesi, Morgan'ın özlemle Simon'u düşünmesine sebep oldu. Neden onun hakkında en kötüsünü yakıştırmıştı? Parayı geri alamıyordu ve bu yüzden rezervasyonu kullanmaya karar vermişti. Ve bir arkadaşını ona katılması için davet etmişti. Bunun... bir anlamı yoktu. Kimse böyle bir geziye tek başına çıkmak istemezdi. Çantasından el yordamıyla telefonunu çıkarttı ve listeden Simon'un numarasını buldu. Hâlâ yatakta uzanarak arama düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü. Çalmaya başladığı an saat farkını geç de olsa hatırladı. Yanındaki çalar saate kısa bir bakış attı ve dondu. Orada saat sabahın üçüydü. "Lanet olsun!" dedi. Hemen sonra, oh iyi oldu, diye düşündü. Adam onu gecenin ortasında aramıştı. Şimdi onun sırasıydı.

Yine de, bitkin bir ses yanıtladığında, mahcup hissediyordu.

Özür dilerce, "Simon?" dedi.

Boğazını temizleyerek, "Hayır," dedi. "Ben Tim. Kim arıyor?"

"Simon'a ulaşmaya çalışıyorum," dedi.

"Bir dakika," dedi sinirli biçimde. "Simon." Bir mırıltı duyuldu. "Telefon."

Uykulu bir sesin anlaşılmasız birşey homurdandığını duydu.

“Bilmiyorum. Söylemedi.” Tim’in konuştuğunu duydu ve telefonun yastığın diğer yanına geçirildiği bir an sonra Simon cevap verdi.

“Ben Simon,” dedi uyku mahmuru bir sesle. Ama yine de bu saatte uyandırılmaktan biraz endişeliydi.

Morgan, yanından kimin aradığını soran erkek sesini duyabiliyordu.

Simon’un boğuk sesi “Dunno,” dedi. “Işığı yakarmışın? Göremiyorum. Gözlüklerimi uzat. Senin tarafındalar. Saatin yanında.”

Yüzünü ateş basan Morgan telefonu kapattı.

Bir dakika içinde elindeki telefon çaldı. Tereddüt etti, sonra cevapladı.

“Morgan. Ben Simon,” dedi. “Neden telefonu kapat-tın? Bir terslik mi var?”

Her şey, demek istedi. Bunun yerine sessiz kaldı. Çılgın gibi bahane yaratmaya çalıştı. İki adam hâlâ otelde, belki iki tane tek yatağı olan bir odadalardı. Telefon aralarındaki masadaydı. Tim sadece uykusu daha hafif olduğu için eline almıştı ve bu yüzden telefon çaldığında yataktan kalkmıştı ve...

“Morgan, kahrolası saat sabahın üçü. Neler oluyor?”

“Zaman farkını unutmuşum.”

“Ah,”

“Seni uyandırdığım için üzgünüm. Seni. Ve Tim’i.”

Simon iç geçirdi. “Bir dakika içinde yeniden uyumuş olur. Adam kaya gibi uyuyor,” dedi. Morgan, Tim’in uyku alışkanlıkları hakkında bu rahat aşinalığına karşı buz kes-tiğini hissetti.

“Simon...” dedi. Ona sormak istemedi, ama kendine yalan söylemekten bıkmıştı. Bilmek zorundaydı. Hemen şimdi. “Sen ve Tim... beraber misiniz?”

Buna gülebilir, elbette birlikte olduklarını söyleyebilir-

di. Birlikte bir gezideydiler. Bunu söylemesini istiyordu. Sorusunu hafife almasını. Ama gülmedi veya bir bahane üretmedi. “Evet,” dedi.

“Anlıyorum.” Adamın bir bahane üretmesi için biraz daha bekledi. Ama yapmadı. “Yani... senin için ben sadece... bir arkadaşım,” dedi.

Simon bir süre sessiz kaldı. Sonra nazıkçe, “Elbette arkadaşımın,” dedi.

Ayların umut ve hayalleri, uçup gitmişti. Kalbinde utanmış, büzüşmüş hissediyordu. “Geç oldu. Başka bir zaman seni yine ararım.”

Simon karşı çıkmadı. “Sanırım, daha iyi olur. İyi geceler, Morgan,” dedi.

Uzun bir süre yataktan kalkacak güç bulamadı. Biraz sonra, kendini kalkıp duş almaya zorladı. Karanlık odaya döndüğünde televizyonu açtı ama gördüğü hiçbir şeyi dikkatini veremedi. Simon ve Tim’i aynı yatakta canlandırmayı sürdürdü.

Kendini, bunu durdurmak için zorladı. Nasıl bir buldasın, diye düşündü. Claire bunu doğrudan söylemeyecek kadar nazık olsa bile, başından beri Simon hakkında haklıydı. Simon onunla flört etmiş, arkadaşlığından açıkça keyif almış ve Lake District gezisine onunla gelmeyi kabul etmiş olsa bile, gerçek ona bir sevgili olarak hiç ilgi göstermemiş olmasındı. En ufak bir fiziksel yaklaşımı bile olmamıştı hiç. Onu kandırdığı için adamı suçlayamazdı bile.

Kalbi acıyarak, ama kandırdı, diye düşündü. Adam... ilgili davranmıştı. Eğer eşcinselse bunu neden yapsın, diye çaresizce merak etti. bir anlam ifade etmesi için aklında bir araya getirmeye çalıştı. Bu zalimlik miydi? Onu utandırmak mı istemişti? Bu Simon’un yapacağı bir şey değildi. Veya sadece meraklandı, bunu daha ileri götürmeyeceğini bilse bile, kendi çekiciliğini test etmek istemişti? Morgan

bütün gece bunun hakkında düşünebileceğini, ama anlam ifade ediyor veya etmiyor bunun gerçek olduğunu fark etti. Simon için sahip olduğu tüm umut, gerçek olmayacak bu hayallerle birlikte üzerinden atılmalıydı.

Bunu düşünmeye daha fazla tahammül edemeyince, televizyonu ve küçük odanın ışıklarını kapattı ve uyuyacağı dar yatağa girdi. Saatlerce uyanık kalacağından korkuyordu. Ama çabucak derin bir uykuya daldı. Ve Claire, Fitz ve uzun zaman önce ölmüş ailesini kapsayan karışık bir rüya gördü. Bir ses aniden uykusunu bozduğunda, saniyesinde tam olarak uyanmıştı.

Yabancı bir yerde uyanmanın kafa karışıklığıyla, kendine toparlanmak için biraz zaman verdi. Sesin aralıklı bir vuruşun gürültüsü olduğunu ve ön kapıdan geldiğini anladı. Birkaç dakika orada korkudan uyuşmuş halde yattı sonra gerginliğinden dolayı kendini azarlayarak, başucu lambasının düğmesini zorla çevirdi. Hızla yatakta giydiği tişörtün üzerine bir sabahlık geçirdi. Sonra temkinle sıcak odayı terk etti, mutfaka doğru giderken bir tavan lambasını yaktı. Koridorda karanlık odaya göz atarak ilerledi ve merdivenlerin kıvrılan tirabzanını geçerek sonunda salona girdi. Anında sesin geldiği yeri gördü.

Captain's House'un ön kapısı açıktı. Gece esintisi kapıyı menteşelerinden, bir ileri bir geri üflüyordu. Kasaya her vurduğunda, yeniden güm diye açılıyordu.

Kapıyı kilitlemiştim, diye düşündü. Kalbi gırtlığında gümbürdüüyordu. Oda hâlâ karanlıktı, parlak ayın yarattığı gölgeler vardı. Morgan olduğu yerde titreyerek, bildiği şeyi inkâr etmeye çalışarak donakaldı. Ama zihninde gerçekten kuşku yoktu. Yatmaya gitmeden önce ön kapıyı kapatıp kilitlemişti. Ve şimdi açık duruyordu.

Yirmi Altı

Darağacına yaklaşır gibi dehşet dolu olan Morgan, ön kapıya yürüdü ve bunu kapattı. Kilidi döndürünce, rüzgarın uğultusu kesildi, Morgan başka bir ses duydu. Arkasındaki merdivende, biri kesik kesik soluyordu.

Morgan çığlık atmak istedi, ama sesi boğazında takılmış gibiydi.

Dönüverince, kalbi göğsünden dışarı fırlar gibi hızla gümbürdedi. Merdivende duran korkulukları kavramış ve gölgelerin içinde gözünü ona dikmiş bir figürü görebiliyordu.

“Kim var orda?” Morgan zayıf bir sesle sordu.

Yabancı, “Sen kimsin?” dedi.

Bu kişi, temkinle birkaç basamak indi ve Morgan’a dik-katle baktı. Morgan anında pembe saç, tozlu deri giysileri, botları ve kızın piercinginin parıltısını tanıdı. “Eden.”

“Hey. Burada ne yapıyorsun?” Eden sonunda Morgan’ı tanıyarak kızgınlıkla sordu.

Morgan konuşmadan önce soluklandı. "Bayan Spaulding için Captain's House'a göz kulak oluyorum. Bu akşamüzeri Sarasota'ya gitti." Morgan açıkladı. "Şehirden ayrıldığını düşünüyordum."

"Öyleydi. Geri geldim."

"İçeri nasıl girdin?"

Plastik bir anahtarlıktaki bir anahtarı sallayarak, "Anahtarım var," dedi.

"Neden geri geldin?"

"Önce sen," Eden ısrar etti.

"Ben Claire için buradayım. Hâlâ hastanede."

Kız sessizce, Morgan'ın cevabını değerlendirdi. Bu esnada Morgan onu Claire'in evine gizlice sızarken ve bebeğe bakarken hayal etmeye çalıştı. Onu banyoya götürürken. Bir sebepten, Morgan bu yeniyetmenin sıradaki adımı gerçekleştirirken- bebeği boğarken- hayal edemiyordu.

Eden bir an seçenekleri gözden geçirir gibiydi sonra karar verdi. "Burada birşey bıraktım. Yüzüğüm. Ben uyurken düşmüş olmalı."

"Yani bunu aramak için mi döndün?"

"Evet," dedi.

"Onu buldun mu?" Morgan sordu.

"Odama bakındım ama onu görmedim."

Morgan korkuluğu tutarak, "Ah," dedi.

Eden, "Beni korkuttun," dedi.

"Sen beni korkuttun." Morgan itiraf etti. "Gecenin bir yarısında birinin içeri girmesini beklemiyordum."

"Üzgünüm. Yatağına dönebilirsin. Ben başımın çaresine bakarım."

"Yeniden ararken sana yardım edebilir miyim? Belki kaybolmuştur."

"Bana neden yardım edeceksin?" Eden sordu.

“Şey,” dedi içini çekerek, “artık uyandım. Kalbimin bir veya iki saatten önce normal ritmine döneceğini sanmıyorum.”

Eden özür dilemedi. “Peki. Gel, o halde. Yukarıda leylak odasında kalıyordum.”

Morgan odayı Paula Spaulding’in ona yaptırdığı turdan hatırlıyordu. Duvarlar menekşe mavisi ve taze beyaz süslerle boyanmış, perdelerin ve yatak örtüsünün kumaşları leylak desenliydi. Merdivenin dibine yaklaşıırken, “Tamam,” dedi. “Yüzük neye benziyor?”

“Altın. Siyah bir taşı var. Oniks.”

Şimdi tarif edince, Morgan yüzüğü kızın işaret parmağında gördüğünü hatırladı. “İkimizden birinin onu bulacağına bahse girerim.”

Basamakları çıkmaya başlamışken Eden onu izliyordu. Endişeli bakışı Morgan’a, Claire’in kedisi Dusty’yi hatırlattı. “Önden git,” dedi Morgan. “Yolu göster.”

Eden duraksadı, sonra koridorda ilerlemeye başladı. Sağda bir odaya girdi ve duvardaki bir düğmeye bastı. Başucu masasında beyaz, hasırdan yapılmış bir lamba aydınlandı.

Morgan, “Bundan daha fazla ışığa ihtiyacımız olacak,” dedi. Eden’in yanından dikkatle geçti ve kolsuz bir koltuğun yanındaki okuma lambasını, yazı masasında duran başka bir lambayla beraber yaktı. “Böyle daha iyi.”

Eden odaya keyifsiz bir şekilde baktı. “Tüm odayı temizlemiş.”

“Yüzüğü gözden kaçırmış olabilir. Yatağın altına bakalım.”

Morgan dizlerinin üzerine çöktü, ve elini karyola etekliğinin altında gezdirdi. “Sonundan başla,” dedi. Eden somurtkan bir halde yatağın sonuna gitti, ve Morgan’la aynı şeyi yaptı.

“Hiçbir şey,” diye bildirdi.

Morgan, “Bir el fenerine ihtiyacımız var,” dedi. “Sanırım, Paula bana bir tane gösterdi.” Dizlerinin üzerinden kalktı ve çamaşır dolabı olan koridora çıktı. Kapağı açtı ve havlu rafında duran el fenerini buldu. Bunu açtı ve leylak odaya götürdü. Eden hâlâ yatağın altını el yordamıyla arıyordu.

“Hiçbir şey görmedim,” dedi.

Morgan yatağın altındaki her köşeyi düzenli olarak aydınlatmaya koyuldu. Eden topuklarının üzerine oturdu.

“Büyük olasılıkla geri dönmek üzere gitti.”

“Ah, hadi ama. Aramaya yeni başladık.” Gözlerini fenerin aydınlattığı alandan ayırmadan konuştu. “Evin yarı yolunu yapmış olmalısın, ve sonra tüm yolu buna bakmak için geri geldin. Bu kadar çabuk pes edemezsin.”

“Ev yolunda değildim,” dedi. “New York’taydım.”

Morgan doğruldu ve topuklarının üzerine oturdu. “Sahi mi? Tek başına? Bu oldukça cesur bir hareket.”

“Annemin bir arkadaşını görmeye gittim.”

Morgan, Paula’nın Kimba’nın sanat okulundan arkadaşı olan ayakkabı tasarımcısından bahsettiğini anımsadı. “Nasıl gitti?”

Eden soruyu kulak asmayarak ayağa kalktı. “Pes ediyorum. Burada değil.”

Morgan da ayaklandı. “Bekle. Bir de karyola başlığının arkasına bakalım. Orada sıkışmış olabilir.”

Eden da diğer tarafa gitti. Morgan, karyola başlığının arkasına doğru dikkatle baktı, ve ardından ışığı aşağıya yansıttı. “Sanırım, birşey gördüm,” dedi.

“Nerede?” Eden şüpheyle sordu. Morgan’ın durduğu kısma geldi ve onun işaret ettiği yere doğru dikkatle baktı.

“Bu, yüzük olabilir.” Hemfikirli.

“Yatağı duvardan uzağa çekelim,” dedi. “Diğer tarafa git ve yukarı kaldıralım, böylece zemini çizmeyiz.”

Eden itaatkarca diğer tarafa dolandı ve yatağı tuttu.

“Şimdi kaldır. Sakın sürüklemeyin,” dedi. “Ben hazır deyince.”

“Tamam.”

“Tamam, hazır,”

İkisi birden kaldırdı, birşeyin yere çarpma sesi geldi. Yatağı indirdiler ve Eden bulmaya çalışarak zemini yokladı, ta ki yüzüğü bir hoşnut bir çığlıkla tutup kaldırana dek.

Morgan kendine geldi ve yatağın kenarına oturdu. Eden yüzüğü işaret parmağına kaydırıp ve gururla sergiledi.

“Çok güzel bir yüzük,” dedi. “Bunun için geri dönmemi anlıyorum.”

Eden kendi eline hayranlık duyarak, yatakta yanına oturdu. “Annemindi,” dedi. “Büyükanнем bunu bana verdi. Ona ait, bana kalan tek şey bu.”

Morgan özenle konuştu. “Onu hiç hatırlamıyorsun, tahminen.”

Eden yüzüğünü kirli kotunun üst kısmında parlattı. “Hayır. Sadece büyükanнемlerin bana anlattığı hikâyeler. Bir sanatçymış.”

“Paula Spaulding ve annenin New York’taki arkadaşı-nın boşlukları biraz da olsa doldurmana yardımcı olacağını tahmin ediyorum.”

Eden omuz silkti ama bakışları donuk ve mesafeliydi.

“Benim de ailem hakkında bilmediğim çok şey var. Ben on iki yaşındayken öldüler.”

Eden ona tedbirli bir merakla baktı.

“Bu yüzden buraya gelmenin iyi olduğunu düşünüyorum. Yani, olan her şeye rağmen, sonunda babanla tanıştın.”

Eden başını iki yana salladı. Merhametsizce, “Büyük-babamı dinlemeli ve uzak durmalıydım,” dedi. “Onun iç yüzünü anladım. Babamın. Bilmemeyi dilediğim şeyler.”

“Annenin kazasını kastediyorsan,” dedi, “büyükbabanın Guy’ı suçladığını biliyorum ama tüm göstergeler doğrultusunda, bu geçekten kazaymış.”

Nefretle, “Bu değil,” dedi.

Morgan şaşkınlığını saklamaya çalıştı. “Peki, Guy seni pek sıcak karşılamadı ki bunun acımasızca olduğunu düşünüyorum. Ama Fitz bana, ikinizin anlaşır görüldüğünü söyledi. Birlikte yemek yediğinizi, fotoğraflara baktığınızı...”

Sabırsızca, “Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi.

Morgan alınmamaya çalıştı. “Babanı iyi tanı mıyordum. Bu doğru. Ama en yakın arkadaşım la evlendi ve onu gördüğüm kadarıyla düzgün bir adamdı.”

“O bir tecavüz eden ırz düşmanıydı.”

Morgan, kız onu nefessiz bırakmış gibi hissetti. “İrz düşmanı mı?”

“Gördün mü, buna inanmıyorsun. Benim uydurduğumu düşünüyorsun.” Eden inanmasını beklemediğini aklı getiren bir sesle konuştu.

Kızın gergin kolunu sıkarak, “Hayır, Eden,” dedi. “Hayır. Tabii sana inanıyorum. Eden, baban sana zarar verdi mi? İyi misin?”

Bir an Eden afallamış göründü. Sonra, Morgan’ın ona sorduğunu anladı. Küçümseyerek, “Ben değildim,” dedi.

“Oh, Tanrı’ya şükür,” dedi, içten gelen bir rahatlamayla. Hâlâ tanımış olduğu adam la ilgili bu korkunç suçlamayı sindirmeye çalışıyordu. Veya tanımış olduğunu düşündüğü. Claire’in kocası. “Peki, bunu nerden duydun? Görmeye gittiğinde annenin arkadaşı mı anlattı? İsmi neydi? Jasmine?”

“Jaslene.”

“Jaslene sana ne anlattı?”

“Bu seni ilgilendirmez. O artık ölü. Başka kimseye zarar veremez. Gitmem gerek. Yüzüğü bulmada bana yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi Eden. Aniden ayağa kalktı.

“Eden, dinle...” Morgan rica etti. “Bu, Claire’in davası için çok önemli olabilir. Eden, bana anlatmalısın. Kurban kimdi?”

Eden başını olumsuz anlamda salladı. “Anlatmayacağıma dair söz verdim. Umarım, Claire iyi olur.” Bu onun hatası değildi,” dedi. “Ölmeyi hak ediyordu.” Sırt çantasını omuzladı ve kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü.”

Ayağa kalkmaya çalışarak, “Eden, bekle,” dedi.

Ama kız dumandan yapılmış gibi gözden kayboldu. Botlarının merdivenlerdeki patırtısından başka. Morgan merdivenlerin sonuna ulaştığında, kapı kapanıyordu. Koştu ve dışarı baktı. Yola çıkmak üzere olan motosikletin ışıklarını görebiliyordu. Ve evin park alanından hızla çıkarırken motorun gürültüsü, Eden’a seslenişini boğdu.

Yirmi Yedi

Morgan motosikleti, ışıkları gözden kayboluncaya kadar izledi. Sonunda, eve geri girdi ve kapıyı kilitledi. Geç olmuştı ama, uyuyabileceğinden kuşkuluydu. Guy bir ırz düşmanı mı? Bu iğrenç görüntüyü, zihninde edinmiş olduğu Guy'ın izleniminin üzerine koymaya çalıştı. Çalışkan bir koca ve Claire'in yakışıklı eşi. Drew'nun doğumundan önce Guy ve Claire'le zevk aldığı birkaç neşeli ve tasasız gece geçirmişti. Görünüşte, gülmeyi ve konuşmayı, yemek yaparken bir kadeh şarap içmeyi seven bir adamdı. Ve şimdi... Bu doğru muydu? Doğruysa, kime tecavüz etmişti? Ve kurban, intikam almaya mı karar vermişti?

Morgan salondaki sallanan sandalyeye oturdu ve kanepe'nin kolunda katlı duran beyaz dokuma battaniyeyi etrafına sardı. Biraz evin soğukluğundan, biraz da yeni aldığı haberin şokuyla ürperdi. Düşün, diye kendini cesaretlendirdi. Bu konu hakkındaki gerçeği kim bilebilir? Morgan, bu konuda anahtarın Kimba'nın ayakkabı tasarımcısı arka-

daşı, Jeslene olduğuna emindi. Ama onunla nasıl konuşabilirdi ki? Morgan onun soyadını bile bilmiyordu. Paula Spaulding'i arayabileceğini düşündü. Muhtemelen Sarasota yolunda bir moteldeydi. Morgan'da Paula'nın cep telefonu numarası vardı. Ve Paula, acil durumda araması talimatını vermişti.

Morgan, başka kimsenin bunu acil durum olarak değerlendirmeyeceğini biliyordu. Diğer herkes Claire'in temize çıkması için sahip olduğu umutları lüzumsuz görüyordu. Ona saatin çok geç olduğunu hatırlatmak ister gibi büyük sarkaçlı saat on iki kez çaldı. Tamam, bunu unut, diye düşündü. Paula'yı aramak en azından bu akşam için bir seçenek değildi.

Kendini sandalyeden kalkmaya zorladı. Resepsiyon masasının arkasındaki bilgisayara geçti. Paula Spaulding'in belge dosyalarını seçti ve isim ile adresleri içeren bir rehber dosyası aradı. Paula'da bolca adres vardı. Çok yayılmış adreslere dayanarak, Paula konukevini ziyaret etmiş her müşterinin kişisel bilgisini saklamışa benziyordu. Çoğu kişi tam isimleriyle listelenmişti, ama bazılarında sadece baş harfleri vardı. Sinir bozucu, beyhude bir saati, ismi 'J' harfi ile başlayan insanların adreslerini New York şehrinin telefon numaralarıyla eşleştirmeye çalışarak geçirdi.

Sonunda bilgisayarın ana sayfasına döndü ve masanın arkasındaki taburede düşünüp taşınarak oturdu. Jeslene'in şirketinin adının Jeslene Shoes olduğunu biliyordu. Şirket telefonu ile aynı zamanda Jeslene'in kişisel telefonunun da çalışıyor olabileceğini düşündü. Bu olasılık dışı göründü-ayakkabı tasarım dünyasında acil durum sık görülmezdi-ama denemeye değerdi. Saatin kadrانlarına baktı ve duraksadı. Sonra kendini payladı. Paula Spaulding'i bu geç saatte aramak bir sorundu. Ama hiç uyumayan şehirdeki bir modacıyı aramak için kesinlikle çok geç değildi. Nu-

marayı çevirdi, çağrısı Jaslene Shoes hattına bağlanmıştı, ve bulunması zor Jaslene'in, açacağını umarak bekledi. Bunun yerine, yaklaşık on çalıştan sonra telesekretere erişti ve bir masaj bıraktı. Bu aramanın Eden'la ilgili olduğunu vurguladı ve Jeslene'in onu geri aramasına son derece ihtiyaç duyduğunu belirtti.

An itibariyle, evin sıcaklığı düşmüş gibiydi ve bir yatağın sıcaklığı Morgan'ın gözünde tütmeye başladı. Şu an için yapabileceği daha fazla şey yoktu. Kilitli kapıları son bir kez kontrol ettikten sonra, hizmetli odasına geri gitti ve örtülerin altına kıvrıldı. Bir süre tiredi ama sonra uyku bastırdı ama uyumak korkutuyordu. Orada uzanırken Eden'ı düşündü. Fitz'in söylediğini hatırladı. Eden cenazede babasının bedenine tükürmek istemişti, ve şimdi Morgan sebebini biliyordu.

Beyninin hararetili işleyişine rağmen, Morgan'ın gözleri düştü ve kapandı. Uyku onu ele geçirirken, düşüncelerinin yön değiştirdiğini hissetti. Olaylar zincirine dair ani bir düşünce farkına varmasına yol açtı. Bir an için sarsıldı. Eden babasına cenazede zaten kızgındı. Ve bu annesinin arkadaşı Jaslene ile tanışmadan önceydi. Babasının bir ırz düşmanı olduğunu cenazeden önce öğrenmiş olmalıydı. Bu, ona söyleyen kişinin Jaslene olmadığı anlamına geliyordu.

Morgan tırmanmaya çalıştığı tepeden arka üstü düşüyor gibi hissetti. Eden'in babası hakkındaki bu gerçeği nereden öğrendiğini belirlemek için, yeniden sıfırdan başlaması gerekecekti. Olası senaryoları gözünde canlandırmayı denedi ama bir dakika içinde yine sersemledi ve daha fazla düşünemedi, her ne kadar bunu yapmaya istekli olsa da. Birdenbire derin bir uykuya daldı.

Ön kapıdaki vuruş Morgan'ı uyandırdı. Gözlerini gri

bir sonbahar gününe açtı ve dikkatini çekmek için ısrar ederek, onu uyandırana karşı ani bir nefret hissetti. O saniye Paula ve kocasının Sarasota'ya gitmek için şehirden neden bu kadar erken ayrıldıklarını anladı.

Üzerine sabahlığını aldı ve sıcak yataktan gönülsüzce kalktı. "Bir dakika, bir dakika," diye homurdandı. Ayaklarını sürüyerek ön kapıya yürüdü, tüm kilitlerini çevirdi ve açtı. Kot pantolon ve California Üniversitesi'nin bir bölümüne has, çamaşır suyu lekeli bir kazak giymiş Sandy Raymond ön verandada dikiliyordu.

Morgan akli karışmış vaziyette ona baktı. "Sandy."

"Güzel. Ayaktasın."

"Tam olarak değil," dedi. "Beni sen uyandırdın."

Sandy onu geçerek paldır küldür içeri daldı. "Giyinsen iyi olur," dedi.

"Bekle bir dakika." Morgan dağınık kızıl kahverengi saçlarını yüzünden, uykulu gözlerinden geri itti. "Beni nasıl buldun? Sana burada kaldığımı söylemedim."

"Bu doğru."

Morgan, "Hiç kimseye söylemedim," dedi.

"Evet, söyledin." Gözlerinde gösterişçi bir parıltı vardı.

Morgan olduğu yerde sabahlığını etrafına daha sıkı dolayarak kaldı. Ön kapı hâlâ açıktı. Sandy'yi ağırlamak istediğinden pek emin değildi. "Hayır, söylemediğimi biliyorum."

Sandy gülümsemesini gizleyemedi. "Claire'e söyledin."

Morgan başını iki yana salladı ve ona dikkatle baktı. "Claire?"

Sandy heyecanını zar zor saklıyordu. "Uyandı."

Morgan bir çığlık attı. "Uyandı. Ah, Tanrı'ya şükür. Ne zaman?"

"Bu sabah oraya gittiğimde uyanıktı. Seni sordu. Captain's House'da olduğunu söyledi."

Morgan'ın ağızı açık kaldı ve adama baktı. "Bu imkânsız."

"Ona söylemiş olmalısın," dedi Sandy. "Başka nereden bilecekti?"

"Ben... ben sanırım ona Captain's House'dan söz ettim," diye kabul etti. "Ama sadece gevezelik ediyordum. Bilinci açık değildi."

Sandy işaret parmağıyla onun alınına hafifçe vurdu. "İnsan zihni," dedi. "Hâlâ bir gizem."

"Gerçekten uyanık mı?"

"Evet. Acele et. İstersen seni oraya götürürüm."

"Kendim giderim," dedi. "Yine de teşekkürler. Giyinmem lazım." Odasına yöneldi ama sonra girişte kıpırdamadan duran Sandy'ye döndü. "Gerçekten. Benim için bekleme. Kendim sürebilirim."

Omuz silkerek, "Tamam," dedi. "Her neyse. Orada görüşürüz." Gitmek için davrandı.

Morgan onu dikkatle süzdü. "Biliyor musun, bunu anlamıyorum, Sandy."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neyi anlamıyorsun?"

"Seni. Hep hastanedeydin. Farah umursamıyor mu?"

Gözleri birşey ele vermiyordu. "Farah beni terk etti."

"Affedersin."

Sandy başını iki yana salladı. "Terk etmesi için ona rüşvet vermek zorunda kaldım. Ona Mercedes'imi verdim."

"Gerçekten mi?"

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun. Beni başka bir adam için bırakmış bir kadın için hep orada olmamı."

"Öyle," dedi. "Tuhaf görünüyor."

Sandy'nin bakışı sabit ve etkileyiciydi. "Şey, o adam artık yok, değil mi?" dedi. "Şimdi, Claire'in bana ihtiyacı var."

Morgan giyindi, arabayı hızla sürdü ve hastane koridorundan Claire'in odasına neredeyse koşarak gitti. Oraya vardığında Sandy'yi bir hapisane muhafızının yanında oturur buldu, bacak bacak üzerine atmıştı böylece gazete okurken lastik ayakkabılı bir ayak dizinin üzerinde duruyordu. Morgan gelince gazetesini indirdi ve ona bir onay işareti yaptı. Morgan kendini tıknaz, bıyıklı, esmer? gardiyana tanıttı. Adam listesini kontrol ederken sabırsızlıkla sallandı. Gardiyan başıyla onay işareti verdi.

Sandy, "Hey birader," dedi gardiyana. Aynı anda ayağa kalktı ve gazeteyi iskemlenin üzerine attı. "Buna benim için bakar mısın? İçeri bir bakmak istiyorum."

Gardiyan başını olumlu anlamda salladı. "Çabuk ol." Sandy, odaya giren Morgan'ı takip etti.

Morgan odanın diğer tarafına, hastane yatağındaki arkadaşına baktı. Claire günlerdir olduğu gibi kıpırtısız yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Morgan'ın kalbi ağırlaştı ve arkasındaki Sandy'ye döndü. "Bu kötü bir şaka mı?" diye sordu.

Sandy yatağın ayakucuna yürüdü ve Claire'e baktı. "Panic yapma. Sadece dinleniyor. Claire," dedi Biraz daha yüksek sesle. "Uyan."

Claire'in gözkapakları kımıldadı ve Sandy'ye doğru baktı. Morgan'ın uzun zamandır yüzünde gördüğü ilk gülümseme koyu gözlerini, sararmış benzini aydınlattı. "Selam," dedi.

Sandy ışık saçarak, "Sana da selam," dedi. "Birini getirdim."

Claire başını çevirdi ve yatağın yanına yaklaşan Morgan'ı gördü. Gevşek bir elini kaldırdı. Morgan uzandı ve onu kavradı. Claire, onun endişeli bakışına küçük bir gülümseme ile karşılık verdi, sonra gözlerini tekrar kapadı ve iç çekti.

Sandy alışılmadık kibar bir hareketle ziyaretçi sandalyesini Morgan'ın durduğu yere çekti. "İşte. Sizi ikiniz laflayın. Ben dışarıda olacağım."

Morgan ziyaretçi sandalyesine oturdu. Ceketini üzerinden çıkartmak için elini Claire'inkinden kurtarmaya çalıştı ama Claire elini sıkı ve bırakmadı.

"Bir şey yok. Tamam," dedi. "Endişelenme. Ben buradayım."

Claire, "Çok üzgünüm," dedi. "Cenaze için."

"Zararı yok. Önemli değil," dedi. "Sen iyi olduğun müddetçe."

Gözyaşları Claire'in yüzünün yanlarından süzüldü. "Ben hiç umut yokmuş gibi hissettim. Onları orada yatar-ken görünce. Onlar benim hayatımdı..."

"Biliyorum." Yatıştırıcı bir şekilde elini ovalıyordu. "Biliyorum."

Birkaç dakika boyunca odadaki tek ses Claire'in titreyen hıçkırıklarıydı. Sonra, büyük bir çabayla derin bir nefes aldı. "Doktor iyi olacağımı söylüyor."

"Bu harika."

"Hapishaneye gitmek için yeterince iyi," dedi Claire.

Morgan, Claire'in elini tutmaya devam ederek öne eğildi. "Claire, beni dinle. Sana anlatacak çok şeyim var ama zaman kısıtlı."

Claire başını salladı. Boğuk bir sesle, "Tamam," dedi.

"Claire... Peder Lawrence bana itiraf etmeyi reddettiğini söyledi. Artık suçlu olduğuna inanmadığımı anlattı."

Claire içini çekti. "Bu doğru. Ama şimdi ne fark eder ki? Polise itiraf ettim."

"Ama masum olduğunu kastettin. Değil mi?"

Claire yüzünü buruşturdu. "Bu karmaşık..."

"Hayır. Hayır. Yine başlama. Claire, bir uzmanla birlikte itiraf kaydının üzerinden geçtim. Birlikte inceledik."

Aceyle konuştu. Senin sahte itiraf yapmaya zorlandığını düşünüyor.”

Claire başını yastığın üzerinde iki yana salladı. “Zihnim her konuda bulanık.”

“Polis sana, ölmeden önce Guy’ın seni suçlamış olduğunu söyledi mi?”

Claire’in yanaklarına bir damla renk geldi, “Evet,” diye fısıldadı.

“Şey, bu doğru değilmiş.”

Claire onun ne söylediğini anlamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Guy, polis oraya gelmeden önce ölmüş. Hiçbir şey dememiş.”

“Ama doğru değilse, bunun neden söylesinler?”

Morgan gardiyanın orada, dinliyor olabileceğinden korkarak geriye, kapıya kısa bir bakış attı. “Seni kandırmışlar.”

“Ama Morgan, ben... Guy’ı öldürdüm,” dedi. “Kasten değildi...”

“Ne hatırladığını anlat bana.”

“Banyoya geldi. Drew küvetteydi. Onu dışarı çıkarmaya uğraşıyordum. Ve Guy... Bana bağıırıyordu, beni be-beğimden uzaklaştırmaya çalışıyordu....” Claire derin bir hıçkırığı serbest bıraktı.

“Mücadele ettin,” dedi Morgan. “Düştü ve kafasını çarptı.”

Claire onu onaylayarak ağlamaya başladı. Göğsü, hastane giysisinin üzerinden görünen bandajları hıçkırıklarıyla inip kalkmaya başladı. “Zemin ıslaktı. Ayağı kaydı. Her yerde kan vardı. Morgan, ben onu sevdim. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Ve bu bir cinayet değildi, hayatım,” dedi. “Bir kazaydı.”

Kuvvetsizce Morgan'ın arkasındaki rolling tray'in üzerindeki mendil kutusunu işaret etti. Morgan bir tutam kağıt mendil kaptı ve ona uzattı. Claire beceriksiz bir biçimde gözlerini hafifçe kuruladı.

Morgan, "Bebek ise," dedi. Duraksadı. Lafi arkadaşının ağzına tıkamak istemiyordu. Claire'in ne hatırladığını duymalıydı.

Claire, Drew'nun bahsi üzerine daha sert ağlamaya başladı. "O gece uyumak için bir ilaç aldım. Bir şey beni uyardı. Beşiğine gittim ama orada yoktu. Çılgın bir heyecana kapıldım. Banyoya koştum ve onu ... öyle buldum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hem, ben nasıl bir anneyim? Nasıl farkına varmam... Kimse bana inanmayacaktır. Ama bebeğime zarar vermedim. Bebeğime asla zarar vermezdim," hıçkırıklarının arasında duraklıyordu. "Yapamazdım..."

Morgan ayağa kalktı, arkadaşını beceriksiz bir kucaklamayla kavrayarak kenar demirlerinin üzerinden eğildi. "Yapamazdın, biliyorum," diye fısıldadı.

Claire, onu hiç bırakmayacakmış sıkı sıkı tuttu. Morgan kendini yavaşça kurtardı ve Claire'in hıçkırıklarının yatışmasına imkan vererek tekrar iskemleye oturdu. Birkaç dakika sonra Claire burnunu çekerek ona baktı. "Drew'nun başına gelen neydi? Kim bebeğime zarar vermek istesin?" diye sordu.

Morgan, Guy hakkında öğrendiklerini pat diye söyleyivermek istemedi. İhtiyatla yaklaştı. "Guy'ın... hiç düşmanı var mıydı? Ona karşı bir tür... kin besleyen bir olabilir mi?"

Claire başını yastığın üzerinden iki yana salladı ve gözlerini kuruladı. "Herkes ondan hoşlanırdı. Herkes... şey, neredeyse herkes."

Morgan'ın kalbi hızlandı. "Kimi düşünüyorsun?"

"Morgan, hayır. Başka kimsenin haksız yere suçlanmasını istemem," diye ileri sürdü.

“Kimseyi suçlamıyorum,” diye karşı çıktı. “Ben sadece... soruyorum.”

Claire iç geçirdi. Sonrasında, konuştu. “Peki, o ve kız kardeşi iyi geçinmezdi. Ama bu normal. Sanırım. Bence o Guy’ı biraz.... kıskandı. Bilirsin. Bu anlaşılır birşey. Ve Guy her zaman Astrid’in onu şımarttığını söylerdi. Durumundan ötürü. Ona bebek gibi davranırdı.”

Morgan kendi körlüğü üzerine afalladı, dehşete kapıldı. Tabii ki, diye düşündü. Lucy, Guy ve Drew’nun ölümünden sonra aileyle olmak yerine, deniz kabuğu toplamak için çekip gitmişti. Eden, cenazeden önce Lucy’le kalmıştı, ki bu sürede Guy hakkında konuşma fırsatı bulmuşlardı. Bebek isteyen Lucy, Claire’in depresyonunu hor görüyordu. Morgan aniden sahilde karşılaştıklarında Lucy’nin, “Ağabeyim kimi incittiğini umursamaz,” dediği zamanki yüz ifadesini hatırladı.

Bunun sataşılmaktan, zorbalık edilmekten kaynaklandığını düşünmüştü.

“Ne düşünüyorsun?” Claire zayıf bir sesle sordu.

Lucy, diye aklından geçirdi.

Bu esnada, gardiyan odanın girişinde belirdi. “Tamam, bayan,” dedi. “Gitmeniz iyi olur.”

Morgan ayağa kalktı ve Claire’in elini son bir kez sıktı. “Gitmem gerek. Endişelenme,” dedi. “Geri döneceğim.”

Yirmi Sekiz

Lucy'nin evi sessiz bir konut bölgesinde, sokağın köşesinde fazla büyümüş ağaçlar tarafından gizleniyordu. Morgan'ın doğru evi bulduğuna emin olmadan önce, cadde-
denin etrafından birçok kez dönmesi gerekti. İlk kez bu-
radan geçtiğinde, bahçede çuha çiçeği sapları keserek ve
bunları bir sepete yerleştirerek tek başına çalışan kısa boy-
lu, koyu tenli bir adam gördü. Dick Bolton'un Meksikalı
çalışanlarından biri gibi görünüyordu, herhalde bahçesi-
le ilgilenmesi için Lucy'ye göndermişti. Evin numarasını
ona sormayı düşündü ama İngilizce bilmediğini varsaydı.
Ama caddeyi dolanırken, etrafta ondan başka soracak biri-
nin olmadığını fark etti. Arabayı durdurmaya ve adama 237
numaranın nerede olduğunu sormaya karar verdi. Bir ev
numarası sormaya yetecek kadar İspanyolca dilbilgisini hâlâ
hatırlıyordu.

Fakat caddeyi bir kez daha döndüğünde adam görünürde
değildi. Morgan kararsız kaldı. Ağaçların sakladığı bu gös-

terişsiz evin Lucy'nin olduğundan oldukça emindi. Evin önüne sürerek durdu ve neredeyse anında köpeklerin heyecanlı havlamalarını duydu. Bu olmalı, diye düşündü. Arabayı park etti ve dışarı çıktı. Garajdaki beyaz aracın tavanını görebiliyordu. Posta kutusu yoktu ama ön kapıda mektup yangı vardı ve eve yaklaştıkça kapının üzerinde numaralar olduğunu gördü. Donuk altın renkteydiler ve sundurmanın tepesinin gölgesinde kalmışlardı. 237 numara. Burasıydı. Morgan ön verandada ilerledi ve kapıyı çaldı. Evin içinde, köpekler havlamalarını arttırmıştı. Beklerken, elinde olmadan pencerelerin kirli ve sundurmanın lambasının kırık oluşunu fark etti. Biraz önceki bahçivanın varlığına rağmen, evin bakımsız bir görünüşü vardı.

Caddede tur atarken, daha iyi vaziyette tutulan evlerin Cadılar Bayramı için süslendiğini fark etmişti. Hayaletler, örümcek ağları ve cadılar bu evleri tuhaf bir etkiyle dostane ve davetkâr gösteriyordu. Lucy'nin evinde çocukları cezbetmek için balkabağı veya yer cücesi yoktu. Çoğu çocuk bu evdeki köpek havlamaları ve nahış cephesinden aceleyle kaçardı, diye düşündü. Bunun yerine, ön kapının önünde üzerinde kirli, koyun postundan köpek yatağı olan tek bir sallanan sandalye ve göz hizasında, çeşitli kancalara asılı köpeklerin kuyruğu ve zincirleri vardı.

Morgan, Lucy'nin köpekleri azarlayan ve onları kapıdan uzaklaştırmaya zorlayan sesini duyabiliyordu. Kapının önünden, kenara çekildi ve bekledi. Lucy kapıyı açtı ve koruyucu kapıdan dışarı, davetsiz misafirine baktı. Şekilsiz muflon bir pantolon ve onun takımı bluz üzerine sonbahar yaprakları iştirilmiş kırmızı bir önlük giyiyordu. Köpekler Lucy'nin yanında koruyucu kapının iç kısmındaki kir yığınının ekleme yaparak sığıyordu. "Morgan," Lucy şaşkınlıkla bağırdı.

Morgan koruyucu kapıyı açmaya koyuldu ama Lucy

başını olumsuz anlamda salladı. “Yapma. Köpekler dışarı çıkacak.”

“Onları tutamaz mısın? Seninle gerçekten konuşmam gerek,” dedi.

Lucy başını yine salladı. “Bu iyi bir zaman değil.”

Onun blöf yaptığının farkında olan Morgan sert bir ton kullandı. “Bak,” dedi. “Bunun iyi bir zaman olup olmadığı umurumda değil. Bu önemli. Eden’ı gördüm. Guy hakkında bir şeyler anlattı. Bazı cevaplar istiyorum.”

Lucy ona gözlüklerinin arkasından baykuş gibi baktı. “Guy için ne söyledi?”

“Bildiğini düşünüyorum,” dedi. “Kişinin unutulacağı bir şey değil.”

Lucy’nin iç çekmesi ve omuzlarının çökmesi onu hayrete düşürdü ve rahatlattı. Evin derinliklerine doğru boyun eğen bir bakış attı ve karar vermeye çalışır gibi orada hareketsiz kaldı. Lucy’nin Guy’ın kurbanı olabileceğini düşündüğü korkunç bir dakika boyunca, Morgan onu bu duruma zorladığı için neredeyse üzgündü. Ama başka seçeneği olmadığını hissetti.

“Hadi, Lucy. Beni içeri al. Seninle konuşmam lazım.”

Lucy, “Bir dakika,” diye söylendi. Eğilerek, köpekleri tasmalarından yakaladı ve direnen hayvanları kapıdan uzağa sürükleyerek arkaya döndürdü. Morgan koruyucu kapının tokmağını denedi ama kilitlenmişti. Bir an Lucy’nin basıp gideceğini ve onu burada bırakacağını düşündü. Havlama sesi aniden durdu ve ardından Lucy kapı girişinde göründü, koruyucu kapının kilidini açtı ve dışarı itti.

Morgan koruyucu kapıyı açtı ve Lucy’yi takip etti. Evde, bayat, ağır, kısmen köpeklere ait bir koku vardı. Ama aynı zamanda tiksindirici bir kokusu vardı. Bunun yanan tütsü kokusu olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kokuların birleşimi bunaltıcıydı. Morgan boğazına yükseldiğini hissettiği safrayı geri yutmak zorunda kaldı.

Lucy otuzlarının başında genç bir kadın olmakla birlikte, evi döşeyen büyükannesiymiş gibi duruyordu. Mobilyaları kaplayan kumaşlar hırpani, cansız bir soluklukta suluboyayla çizilmiş çiçek desenliydi. Dolgu maddesi kanepenin kollarından açığa çıkıyordu. Köpeklerin pençelerinden dolayı soluk mavi pelüş halı pejmürde halde ve masa yüzeyleri çizik içindeydi. Odanın her yerinde deniz kabuklarından yapılmış elişleri vardı. Kahve sehпасının üzerindeki bir kutu, televizyonun üzerinde duran aile fotoğrafının çerçevesi, boş bir vazo kabuktandı. Lucy'nin tasarımlarının görüntüsünde, tuhaf şekilde dokunaklı birşey vardı. Çalışmalarıyla gurur duyduğu kesindi. Morgan, evin bir yerinde hızla akan suyun sesini duyabiliyordu. Köpekler kapalı bir kapının arkasına konulmuştu, evin boyutuna bakılırsa büyük ihtimalle yemek odasına çıkan bir yerdi ve hoşnutsuzlukla uluyorlardı. Akan suyun sesi birdenbire kesildi. Lucy fark etmişe benzemiyordu. Morgan'a oturmasını teklif etmedi. "Pekâlâ," dedi. "Konuşmaya başla."

Morgan bu küçük, gösterişsiz kadına baktı, sarı saçları saç derisinin zorlukla kapatıyordu. Lucy çok yalnız görünüyordu. Acaba, inzivaya çekilmesine neden olan ağabeyinin zalimliği miydi? Anneyi genç bir yaşta kaybetmek bir sebepti. Morgan tüm bunları ilk elden tecrübeyle biliyordu. Ama cinsel istismar kurbanı olmak büsbütün başka bir şeydi. Bir aile üyesi tarafından. Lucy'nin başına gelen bu muydu, öğrenmek istiyordu.

"Ee?" Lucy onu teşvik etti. "Eden'ı ne zaman gördün?"

"An itibariyle, Captain's House'a göz kulak oluyorum," Morgan açıkladı. "Dün gece Eden oraya geldi."

"Cenazeden sonra şehri terk edeceğini sanıyordum."

Morgan bu yorumunu duymazdan geldi. "Claire hâlâ hastanede. Lucy, bak. Yeni kanıtlar var." Morgan durakladı, sonra devam etti. "Artık, Guy ve Claire'in bebeğini öldüren her kimse Claire olmadığı netleşti..."

Lucy anında tüylerini kabarttı. "Saçma. Claire itiraf etti."

"Claire'in bu itirafı yapması için kandırılmış olduğu ortaya çıktı."

"Kandırılmış," diye dudak büktü. "Cinayet işlediğini kabul etmesi için mi? Sırada ne var?"

Morgan sükunetini korudu. "Bebegi küvette başka biri boğmuş. Sebebini bilmiyorum. Eden bana Guy'ın yapmış olduğu şeyi söyledi, bu bana olası bir sebep gibi göründü."

Lucy ona nefret dolu baktı, sonra başını başka yana çevirdi.

"Bu konu senin için korkunç acı verici olabilir, ve öyleyse özür dilerim..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Lucy ayak diredi.

"Bunu sana yaptıysa, kimse seni ondan nefret ettiğin suçlamaz. Ona zarar vermek istediğin için. Veya bebeğine."

Lucy dobra dobra, "Tecavüze uğrayan ben değilim, sorduğun buysa," dedi.

Morgan inkâr edilemez bir rahatlama hissetti. Hem konunun açığa çıktığı hem de mağdurun Lucy olmadığı için. "Bunu duyduğuma memnun oldum. Sen olduğundan korkuyordum."

"Bebegi öldürdüğümü mü düşündün?" Lucy haykırdı.

Morgan tereddüt etti. "Hayır. Guy'ın mağdurunun sen olduğunu düşündüm."

"Peki, ben değildim. Şimdi gidecek misin?"

"Ama ağabeyinin birine tecavüz ettiğinden oldukça eminsin."

Lucy ona döndü, bakışları bir karar vermeye çalışıyormuş gibi titrekti. Sonunda, "Öyle," dedi.

"Bunu kurbandan mı duydun?"

"Oradaydım."

Morgan çıplak beyanı üzerine sarsıldı. "Aman Tanrım. Lucy."

Birdenbire kapalı kapının tarafından bir gümbürtü geldi ve köpeklerden biri bağırdı.

"Ah, hayır," dedi Lucy.

Kapının arkasından aksanlı bir erkek sesi çağırıyordu. "Lucia, Lucia, köpekler. Çabuk. Devirdiler. Sunağı."

"Neler oluyor?" Morgan sordu.

Lucy cevap vermedi. Döndü, hızla odasının kapısına gitti ve açiverdi. Morgan hemen arkasından takip etti. Köpeklerden biri korkunç bir havlamayla dışarı kaçtı ve oturma odasının etrafında daireler çizerek hızla koşmaya başladı. Lucy, adını haykırdı ve onu yakalamaya çalıştı. Morgan onun ötesindeki yemek odasına baktı ve gördüğü karşısında gözleri irileşti.

Bir Mayalı'nın yüz hatlarına sahip, kısa boylu, koyu tenli bir adam orada duruyordu, düştan yeni çıkmış gibi kömür karası saçları ıslak ve geriye yatırılmıştı. Yemek odasının zeminine devrilmiş olan karmaşık bir yapıyı düzeltmeye çalışıyordu. Çıplak ayaklıydı, kolsuz bir tişört ve üzerine tam oturmayan bir pantolon giyiyordu. Manzara karşısında ağzı açık kalan Morgan'a çekinerek baktı. Sonra işine geri döndü. Zemin, çuhaçiçeği demetleri, sönecek gibi titreyen kalın mumlar ve her yere yuvarlanmış meyveler ile darmadağınktı.

Lucy sonunda zıvanadan en çok çıkmış köpeği yatıştırdı, kürkünü okşayarak dizlerinin üzerinde, onun yanında oturuyordu. "Julio, bu parafın," diye seslendi. "Sunak çöktüğünde sıcak mumun parafını üzerine akmış. Zavallı bebeğim."

"Bunu tamamen devirdi," Julio yakındı. Eğreti sunağın üzerine koyu renk saçlı, şişman bir kadının küçük, çerçevesiz resmini koydu. Sonra deniz kabuğu süslü bir çerçeve

vedeki Drew bebeğın resminin tozunu silmeye başladı. Bu diğerk fotoğrafın yanına yerleştirdi.

“Birşeyin yok, seni kötü köpek.” Lucy kürkünden parafını soyarken köpeğk çıkıştı ama sesi hoşğörölüydü.

Morgan yiyeceğk, çiçekleri, mumları ve tütüsüyü dayanıksız yapıya dikkatle geri koyan Meksikalı adama tekrar baktı. Ona, “Bu nedir?” diye sordu.

“Bu, aa,... Dios de los Muertos,” dedi. “Bu hafta.”

Lucy, “Bu bir sunak. Ölüleri Anma Günü için,” dedi. Köpekleri serbest bırakarak ayağk kalktı. “Julio, bunları üst kata koysan daha iyi olur. Odamıza,” dedi. “Tekrar devrilmelerini istemeyiz. şeker kurukafaları kırmadılar, değıl mi?”

“Ben yok onları görmek,” dedi etrafına bakarak.

Lucy, “Masanın üzerindeydiler,” dedi.

Julio bakındı ve küçük bir zafer çığığı attı. Yemek masasından yassı, dar bir kutu kaldırdı. Dört tane beyaz kurukafa, siyah kadife zeminde kümelenmişti.

“Mira. Her şey iyi,” Julio haykırdı.

“Ah, güzel. Tamamen baştan başlamaktan mutlu olmadım,” dedi Lucy.

Morgan ‘odamız’ kelimesini kaçırmamıştı. Ama dikkatini çekmemiş gibi yaptı. Masadaki kurukafa kutusuna baktı. “Bunlar şekerden mi yapıldı?” diye sordu.

“Evet. Bir kalıp hazırlıyorsun.” Lucy ona küstahça baktı. “Onları Julio istedi. Bu bayram onlarsız aynı olmaz. Tarifi internetten buldum.”

“Anlıyorum.”

“Bahse girerim anlıyorsundur,” dedi.

Morgan doğrudan ona baktı. “Bak, işine karışmak istemiyorum, Lucy. Sadece Guy hakkında öğrenmek istiyorum.”

Julio köpekleri merdivenler yöneltirken, Lucy iç geçirdi. Ağır bir şekilde oturdu ve diğerk iskemleyi işaret etti. “Sen de oturabilirsin.”

Morgan iskemlenin ucuna ilişti.

Lucy, bakışlarına karşılık vermedi. "Julio, Lobster Shack'da bulaşık yıkıyor. Babam bunu keşfederse," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Bunu benden duymayacak," dedi Morgan.

Lucy iç çekti. "Er ya da geç öğrenecek."

"Sen yetişkin bir kadınsın," dedi. "İstediğin kişiyle görüşebilirsiniz."

Lucy usanmış bir şekilde ona baktı. "Bu görüşmekten biraz daha fazla," dedi. "Biz, birkaç hafta evvel evlendik."

"Evlendiniz mi?" Aslında nasıl şaşırdığını saklamaya çalıştı. "Ailen bilmiyor mu?"

Umutsuzca bir omzunu silkti. "Astrid'e tabii ki söyledim."

"Astrid babana söylemez mi?"

"Babam evliliği iptal ettirmeye çalışacaktır. Onun vizesini kaldırmaya."

"Bunu bilemezsin. Belki baban senin adına mutlu olur."

"Babam mı? Hah," neşesiz bir şekilde güldü. "Astrid Julio ve benim Meksika'ya gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Ve orada yaşamamız gerektiğini," Lucy düşüncelere daldı. "Gitmeyi hiç istemiyorum fakat babam anlamadan önce bir şey yapmak zorundayım. Astrid ona söylemeyecek. Nasıl sır saklanacağını bilir o."

"Kendi kocasından mı?"

Lucy bir dakika kadar sessizce oturdu. "Bazen yapmak zorunda kalırsın. Bununla beraber, Astrid'in bunca yıl bunu nasıl yaptığını asla anlamayacağım. Bunu babamdan nasıl sakladığını."

Morgan kaşlarını çatı. "Babandan ne sakladı?"

"Guy'ın yaptığı şeyi..."

Anlaması için bir an geçmesi gerekti. Sonra gözleri bü-

yüdü. “Dur bir dakika. Sen onun Astrid olduğunu mu söylüyorsun, Guy’ın...?”

Lucy yüzünü buruşturarak onayladı. “Evet.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Gerçekten uzun bir zaman önce,” dedi Lucy. Duraksadı, ayrıntılara inip inmemekte kararsızdı, sonra karar vermiş göründü. “Astrid ve babamın evlenmesinden yaklaşık bir yıl sonra. Bu kadar hızlı evlenmelerinden dolayı ben elbette... çılgına dönmüştüm. Ama Astrid çok iyiydi. Benimle öz annemmiş gibi ilgilendi. Ben ondan hoşlanmaya başladım, ama Guy... Guy ikisinden de nefret etti.”

“Bir gün yüzme dersimi kaçırmıştım ve odamdaydım. Birinin ağladığını duydum. Bu yüzden odamın kapısına gittim ve Guy tişörtünü pantolonuna tıktırarak koridor da ilerliyordu. Beni görmedi. Ona kimin ağladığını sormak istedim ama benimle yine dalga geçeceğini biliyordum. Sessiz kaldım ve bıraktım gitsin.”

“Ama hâlâ ağlamayı duyabiliyordum. Koridordan indim ve odalarına gittim. Babam ve Astrid’inkine. Astrid yerde yalnız başına oturuyor ve hıçkırıyordu. Sanki biri ölmüş gibiydi. Giysileri hep aşağı çekilmiş ve darmadağınktı. Beni kapı girişinde görünce babamın bornozunu kaptı ve üzerine geçirdi.”

Morgan bu imgeden irkildi. Bunu, Guy Bolton mı yapmıştı? Onu hiç tanımamış olduğu hissine kapıldı. “Guy’ın ona tecavüz ettiğini mi söyledi?”

Lucy başını iki yana salladı. “Hemen değil, ama sonunda bunu itiraf etti. *Benim* üzülmemden endişe etti. Üzgün değildim. Ancak, Guy’a çok kızgındım. Yani, annem ve Julio’nun yanında herkesten çok Astrid’i sevdim.

“Babamı arayıp Guy’ın yaptığını anlatmak istedim. Önce, ‘Evet, onu ara,’ dedi. Sonra tam ona telefonla ulaşmışken başını salladı. Kapatmamı söyledi. Bunu anlama-

miştım, ama telefonu kapattım. Anlatamayacağımızı söyledi. Bana söz verdirdi. Bilirse, babamın Guy'ı öldüreceğini söyledi. Umursamadım çünkü Guy'ın cezalandırılması gerektiğini düşünüyordum. Ama hayır, dedi, babamın yeterince acı çektiğini söyledi. Annemin ölümü ve diğer şeyler. Babamı korumamız gerektiğini söyledi. Ve böyle yaptık.”

Evin havasızlığına rağmen Morgan titriyordu. “ Tanrım. Bununla yaşamak ne korkunç bir şey.”

“Astrid için daha beterd. Onu zamanla affetti. Bir şekilde. Bu yüzden, Claire'in bebeği hakkında, Astrid'in Guy'dan bir intikam almak istediğini düşünmeye kalkma. Bu onun tarzı değil. Birçok sefer Guy'ın ona kötü davrandığını veya terslediğini görünce ağabeyimi boğazlamak istedim. Ama Astrid istemedi. Öteki yanağını çevirdi. Astrid diğer insanlara benzemez.”

“Ve asla bundan söz etmedin.”

Lucy başını iki yana salladı. “Hayır. Onu asla bağışlamadım. Ama hiç sözünü etmedim. Eden'a anlatana kadar. Ona söylemezdim ama zaten biliyorsun...”

Morgan kaşlarını çatı. “Eden'a neden söyledin? Neden şimdi?”

Lucy ona baktı, gözleri yakıcıydı. “Guy'la tüm o yılları yitirdiği için çok üzgündü. Gerçekte onun nasıl biri olduğunu bilmesini istedim. Babasız büyümesinin onun için daha iyi olduğunu bilmesini istedim.”

“Ama ona söylediğin için babana ulaşabileceğinden kaygılanmadın mı?”

“Kimse bunu babama söylemeyecek,” Lucy, dudak büktü. “Kim ona ölmüş oğlu hakkında bunun söyleyecek? Hayır. Bunun için çok geç.”

Yirmi Dokuz

Morgan, zihnini temizleme şansı olması için dolambaçlı sahil yolundan gitmeyi seçti. Denize kaçamak bakışlar ruhunu yatıştırdı. Ama Lucy'nin dehşet verici hikâyesini hatırlayan kalbi ayaklanmıştı. Arabayı kıydan sürerken, Lobster Shack'a yaklaşıyor olduğunu fark etti. Ailenin travmatik kaybı kadar, turist sezonunun da sonu olduğu için Morgan kapalı olacağını varsaymıştı. Ama küçük park alanında birçok araba olduğunu görebiliyordu ve bu arabalardan birinin Fitz'e ait olduğunu fark edince, kalbi şaşırtıcı bir fiske attı. Niyetlendiğinden erken dönmüştü. Onu, Oliver Douglas'ın evine götürdüğü gecedен, arabanın üzerindeki Seahawks Wrestling çıkartmasını tanıdı. Bunu ayrıca, Claire ve Guy'ın düğününden hatırladı. Resmi giysilerinin düğmeleri açılmış ve mahvolmuş olarak arka koltukta birbirlerinin üzerine düştükleri zamandan.

Morgan tereddüt etti, sonra dürtüsel olarak park alanında onun arabasının yanında durdu ve park etti. Lobster

Shack, ihtiyar bir ustanın eviydi, uzun zaman önce geniş mutfağı ve masaları bir restorana uygun hale getirmek için minimal düzeyde elden geçirilmişti. Şimdi hoş bir deniz kıyısı restoranının önünde olduğundan, ne kadar aç olduğunu fark etti. Doğrusu, aç kurt gibiydi.

Arabasından indi ve girerken Fitz'i aramıyor gibi yaparak içeri ilerledi. Fitz'in onu seçeceğini edeceğini umuyordu. Ona sesleneceğini. Ama kimse seslenmedi, kendine bir masa bulmak için kafasını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. Ufak mekanda, sadece birkaç masa ve kendinden başka iki müşteri vardı. Fitz'i görmedi. Nerede olduğunu merak etti. Arabası konusunda yanılmadığından emindi. Bir kot ve tişört giymiş genç bir garson, gecikmeden masaya geldi, Morgan aptal ve mahcup hissederek menüye göz attı. Paket yapılacak bir şey almaya karar verdi.

Kıza, "Küçük bir ıstakoz çorbası istiyorum," dedi.

"Çorbamız yok," dedi garson. "O, hafta sonuna mahsustur."

Kaşlarını çatarak, "Ya," dedi. "Peki, bu sandviç tabağı. Paket olsun."

Mutfakta kaybolmadan önce, "Getiriyorum," dedi. Morgan iskemlesinde döndü ve restoranın okyanus manzaralı penceresinden baktı. Pencerenin ötesindeki birkaç masa, yazın güneşlik olarak kullanılan tenteyi destekleyen, şimdi çıplak olan metal yapının altındaki açık verandada duruyordu. Masalardan birinde kafa kafaya vermiş konuşan iki adam gördü. Fitz ve Dick Bolton'ı tanıması yalnızca bir saniyesini aldı. İkisi de günlük ceketler giyiyordu, elleri ceplerinde, mekana sırtlarını vermiş denize bakıyorlardı. Fitz bir şey demek için arada yaşlı adama bakıyordu ve sonra kumsal boyunca dalgaları izlemeye devam ediyordu. Okyanusun esintisi Fitz'in saçlarını yüzünden geriye üflüyordu. Morgan, adam Dick'le konuşmak için

kafasını döndürünce, elmacık kemiğinin zarif kıvrımını, küçük bir arzu parıltısıyla fark etti. Dick'in ona bir karşılı verip vermediğini anlamadı, soğuğa karşı durmak ister gibi sırtını kamburlaştırmıştı. Belki az sonra içeri girer ve onu görürlerdi.

Uysal bir ses, "Selam, Morgan," dedi.

Morgan yerinden sıçradı ve Astrid tezgahın arkasından masaya doğru yaklaşırken ona baktı. Garson gibi, o da ince bedeninde iyi duran bir tişört ve kot pantolon giyyordu. Ve beyaz-altın saçları örgüleri gevşek bir biçimde başının tepesinde tutturulmuştu. Yüzündeki derin çizgiler ve gözlerinin altındaki koyu halkalar olmasa genç bir kadın sanılabilirdi. Morgan, ona bakarken, Lucy'den duymuş olduklarını düşünmeden edemedi. Aileyi korumak için üvey oğlunun suçunu örtbas eden Astrid. Bağışlanmaz olanı bağışlayan. Veya, gerçekten affetmiş miydi, Morgan merak etti.

Şaşkınlıkla, "Astrid," dedi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Astrid omuz silkti ve masada Morgan'ın karşısındaki iskemleye oturdu. Dışarıda, verandada oturan kocasına baktı. "Sanırım Dick ve ben başladığımız yere dönme ihtiyacı hissettik. Bu yer..." Etrafındaki sarı duvarlara, masalardaki kırmızı damalı muşambalara baktı. "İlk evlendiğimizde çalıştığımız yer burası. Çocuklar gençken." "Sanırım ihtiyacımız olan..." Astrid bir omzunu silkti ve sesi canlılığını yitirdi.

"Anlıyorum," dedi. "Öze geri dönüş. Bir tür duygusal yolculuk."

"Bir tür," Astrid ona katıldı. "İstediğin çorba için üzgünüm. Tencereye malzemeleri yeni koydum."

"Önemli değil. Burada her şeyin lezzetli olduğuna eminim," dedi. Aralarında kısa bir sessizlik oldu. "Fitz'in dışarıda Dick'le konuştuğunu gördüm."

“Evet. Fitz iyi bir çocuk,” dedi. “Guy’ın en iyi...” sesi çatladı ve gözyaşlarını tutmak için mücadele etti.

Morgan, kederi karşısında akli karışarak, Astrid’i inceledi. Guy’ın ona yaptığından sonra bunu kavramak zordu. Bir an Astrid’in kederinin tamamen göstermelik ve bir maske olmasından kuşkulandı. Ama sonra bunun mümkün olmadığı kanısına vardı. Kimse bu tür bir ıstırap yalandan gösteremezdi. Belki, bu sadece bir annenin çocuklarına olan koşulsuz sevgisi dedikleri şeydi.

Astrid, ona baktı. “Bana tuhaf bir şekilde bakıyorsun.”

“A, hayır. Üzgünüm. Ben düşünüyordum da Lucy ve Guy... şanslıydılar. Onlarla böyle ilgilenen bir üvey anneleri olduğu için.”

Astrid küçük çenesini kaldırdı, menekşe rengi gözleri yaşlarla parlıyordu. “Hiç kendi çocuğum olmadı,” dedi. “O kadar şanslı değildim. Ama bana verilenleri sevdim.”

Morgan rahatsız hissederek başını eğdi. Acaba Guy o sırada Astrid’in affetmesi için yalvarmış mıydı? Ondan özür dilemiş miydi? Bir yandan dışarıdaki masayı gözetleyen Morgan, bir rahatlamayla iki adamın ayaklanmış ve içeri giriyor olduğunu fark etti. Dick kapıyı çekti ve ufak restorana girdi. Ürpererek, “Dışarısı buz gibi,” dedi.

Astrid ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonunun önüne sildi. “Mutfağa gel,” dedi. “Orası sıcak.”

Dick küçük masada oturan Morgan’ı fark etti ve kaşlarını çatı. Bir şey söyleyemedi önce, Fitz de onu gördü. “Morgan,” diye haykırdı. “Selam!”

Morgan onun bariz memnuniyetine gülümsedi. “Dönmüşsün,” dedi.

Astrid, Dick’i mutfağa doğru hafifçe itekledi ve Dick bir anlık dirençten sonra karısının ardına düştü. Fitz küçük masaya, elinde Morgan’ın sandviçinin olduğu torbayı taşıyan garsonla aynı anda geldi.

“Bu ne?” dedi.

Morgan, “Paket servis,” dedi.

“Güzel, verandaya çıkalım. O kadar da soğuk değil. Yemin ederim. Olanlardan sonra, Dick sadece biraz.... hassas.”

Morgan iki arada kalmış gibi yaparak başıyla onayladı, ama aslında adamın doğaçlama davetinden hoşnuttu. “Tamam,” dedi. “Neden olmasın?”

Fitz garsona kendine de da yemek getirmesini söyledi, ve sonra Morgan için kapıyı tuttu, ve peşi sıra verandaya çıktı. Sahiden güzel bir gündü, hava soğuk olmasına rağmen tepelerindeki güneş sıcaktı. Verandadan kum tepeleri ve okyanus manzarası engelsizdi. Gökyüzü ufka doğru fırlatılmış duman rengi pamuklu yünden bölmeli bir yorgana benziyordu. Güneş ışığı yayılmış ve parlaktı, bulutların arasında dantelden yapılmış altın gibiydi. Sarı çiçeklerin aralıksız saparıyla süslenmiş uzun kahve sahil otlarının ötesinde gümüş kumada dağılan mavi-gri su birikintisini görebiliyordu. Deniz kuşları çark ediyor ve dalgaların içine dalyordu, ve tuz serpintisi dalgakıran oluşturmuş parlak, koyu renk kayaların üzerine konuyordu. Morgan bir iskemle çekti ve Fitz hemen yanına oturdu. Morgan bakışını üzerinde hissedebiliyordu, utanmamaya çalıştı.

“Ben uzaktayken, neler yaptın?”

Morgan, “Meşguldüm. Tavsiyeni dinledim ve Noreen Quick'den delilleri test ederek davaya müdahale etmesini istedim.”

“Sahi mi?” dedi, bunun hoşuna gittiği belliydi. “Nasıl sonuçlandı?”

“İyi,” dedi. “Aslında harika. Beni dinledi ve delilleri test etmek için dilekçe vermeyi kabul etti.”

“Harika. Bu harika,” dedi Fitz.

“Sen ve Profesör Douglas sayesinde, sanırım Claire için bir umut var.”

Fitz kafasını iki yana sallarken, “Bebeği kimin boğmak isteyeceğini hâlâ tahayyül edemiyorum.”

Morgan ellerini sıcak tutmak için ceketinin ceplerine tıktı ve Claire’in evinden almış olduğu makasın ana hatlarını hissetti. “Esas soru, bu,” dedi. “Vaftiz töreninden kalan şu balonlar hâlâ posta kutusuna bağlıydı. Evde bir bebek olduğunu olabildiğince ilan ediyorlardı. O kişi bir... deli olabilir. Bir yabancı.”

Fitz kafasını olumsuz anlamda salladı. “Pek olası görünmüyor.”

“Şey, henüz bilmiyoruz.”

“Hâlâ Eden’in yapmış olabileceğini düşünüyor musun?”

Morgan kafasını salladı. “Hayır. Gerçekten düşünmüyorum.”

“Yine de bilmek isterdim,” dedi, “neden Guy’a bu kadar kızgın olduğunu.”

Fitz’in yemeğini taşıyan garson kız ortaya çıktı ve bunu adamın önüne koydu. Üzerinde bir ceket olmadığından titriyordu. Soğuktan uyarılmış meme uçları ince tişörtünün içinden belli oluyordu. “Başka bir şey?” diye sordu.

Fitz çekici gülümsemesiyle, eline bir para tutuşturdu. “Hayır, böyle iyiyiz. Bu ikimiz için. Üstü kalsın. İçeri girsene iyi olur. Burada üşüteceksin.” Morgan tamamen uygunsuz bir kıskançlık sancısı hissetti. Kız ona teşekkür etti ve memnuniyetle içeri girdi. Morgan yemek paketini açtı, ve ikisi de bir süre sessizlik içinde yediler. Morgan ona Guy hakkında öğrendiğini anlatmak istedi. Ama bunu söylemenin bir yolunu bulmak zordu. Genç adam birdenbire şakadan azarlayan bir sesle konuştu. “Kamptayken, beni aramalıydın. İlgilendiğimi biliyordun.”

Morgan sandviğini bıraktı ve parmaklarını temizledi. "Ben... telefon numaran yoktu."

"Telefonun nerede?" diye sordu.

Morgan gülümsedi. "Cebimde."

"Bana ver," diye ısrar etti.

"Neden?" dedi. Ama cebine uzandı ve telefonu ona geçirdi.

Fitz telefonu ondan aldı ve tuşları kurcalamaya başladı. "Çünkü bununla ilgileneyeğim. İşte. Artık hızlı arama listende bir numarayım."

Morgan gururunun okşandığını belli etmemeye çalışarak, "Ne?" dedi.

Fitz telefonu ona geri verdi. "Uzaktayken, senin hakkında çok düşündüm."

Morgan böyle sakınmasız bir giriş beklemiyordu. "Öyle mi?" dedi.

Fitz sandviğini mideye indirdi. "Evet."

"Ne düşünüyordun?" Morgan sordu. Aniden başka bir lokma yiyemeyeceğini hissetti. Sandviğinden kalanları kahverengi torbaya geri doldurdu.

"Bunu bitirdin mi?" Fitz sordu.

Morgan başıyla onayladı.

"Peki, bana ver," dedi. "Torbayı aldı ve verandadaki çöp haznesine fırlattı. "Haydi, biraz yürüyelim."

"Tamam," dedi Morgan.

Fitz verandanın kenarından kumluğa atladı ve elini kaldırıp Morgan'a uzattı. Genç kadın onu tuttu ve adam inmesine yardım etti. Morgan kumda yanına indiğinde de Fitz elini bırakmadı. Bir an geri çekmeyi düşündü, ama yapmadı. Elleri birleşik, iskeleyle doğru yürümeye başladılar. Erkeğin sıcak parmaklarına aşırı duyarlıydı, onunlike dolaşmış kuru ve serttiler. Onu düşündüğünden bahse-

derken ne demek istediğini, merak ediyordu. Adam onu merakta bırakmadı.

“Sen ve benim bir tür... geçmişimiz olduğunu düşündüm.”

Morgan’ın yanakları yanıyordu. Düğün günü kaçamaklarına atıfta bulunduğunu biliyordu. “Sanırım, öyleydi.”

“Düşünüyordum ki, şimdi seni tanımak hoşuma giderdi,” dedi. Bakışlarına karşılık vermesini bekleyerek ona bakıyordu.

Bir saniyeliliğine adama baktı, sonra yüzünü çevirdi. Onun kadar cesur olmadığını biliyordu. “İşte bu iyi bir fikir,” diye mırıldandı.

“Hey, yapma. Bu kadar şaşırmış görünme. Sen güzelsin ve beceriklisin. Ve seksi. Ve sana hayranlık duyuyorum. Böyle bir arkadaş olduğun için.”

Belki de ona düşünce ve teorilerini anlatması gerektiğini biliyordu ama ansızın tüm istediği adamın onun hakkında, onlar hakkında daha fazla konuşması oldu.

“Teşekkürler,” dedi. Dilinin düğümlendiğini hissetti, söyleyecek tek bir şey bile düşünemediğini hissetti. “Sahiden. Bunu... duymak sahiden güzel.”

Fitz onunkinin üzerindeki elini sıktı. “Artık Guy olmadığından,” dedi, “böyle güvenilebileceğim bir arkadaşım yok.”

“Guy hakkında...”

Fitz ona kaşlarını çatarak baktı. “Guy hakkında ne var?”

“Şey, Eden’in ona neden kızgın olduğunu keşfettim,” dedi.

“Gerçekten mi? Nedenmiş?”

Morgan dudaklarını birbirine bastırdı. Fitz yürümeyi kesti.

“Mesele ne?” diye ısrar etti.

Morgan ona ihtiyatla baktı. "Ortaya çıkan bir şey var, Guy..." Ani bir suçluluk sızısı hissetti. Ona öyle masum bakıyordu ki. Durmayı ve konuyu değiştirmeyi düşündü, ama aynı anda bunun için çok geç olduğunu biliyordu. Ona anlatmak zorunda kalacaktı. "Bunu bana biri anlattı -ve lütfen kim olduğunu sorma- Guy... birine tecavüz etmiş. Daha gençken."

Adamın, o kişinin kim olduğunu ve bunu nereden duyduğunu sormasını bekledi. Onun zaten biliyor olmasından kuşkulandı. Hiçbir şey söylemedi ama elini bıraktı.

Fitz, "Bu tamamen... saçmalık," dedi.

"Korkarım, bu doğru."

İdrak edemez bir şekilde kafasını iki yana salladı. Gözlerinde nefret ve inanmamanın bir karışımı vardı. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır," dedi. "Bana inan, güvenilir bir kaynaktan duydum."

Fitz aniden arkasını döndü ve kumsaldan Lobster Shack'ın verandasına geri yürümeye başladı.

Morgan ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Bekle bir dakika," diye arkasından seslendi. "Bekle."

Fitz yukarı tırmandı ve Morgan koşturarak verandaya vardığında kapı tokmağına uzanıyordu. "Fitz," dedi. "Bunu uydurmadım. Sana sadece duyduğumu anlatıyordum."

Fitz ona kızgınlıkla bakarak dönüverdi. "Bunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi Fitz. "En yakın arkadaşından bahsediyorsun. Bunu asla yapmazdı. Asla. Söylediğin tümüyle yalan. Daha açık konuşmam gerekiyor mu?" diye bağırdı.

Morgan pencerenin arkasında Astrid ve garson kızın dışarıdaki ani harekete baktıklarını gördü. İkisi de endişeli görünüyor, kaş çatıyorlardı.

"Sesini alçak tut," dedi.

Bir parmağını ona doğrultarak, “Sesimi alçak tutmaya mecbur değilim,” diye bağırdı. “Önce bunu Eden’a iliş-tirmeye çalıştın. Bu Guy’ın çaresiz küçük kardeşinin ha-yatını cehenneme çevirdiğini iddia etmeye başlamadan önceydi. Ve şimdi, kendini savunamayacak bir adama ifti-ra atıyorsun. Bir günah keçisi aramakla kafayı bozmuşsun. Bu herkes olabilir. Neden kendini savunabilecek birini seçmiyorsun? Lanet olsun, beni seç, neden yapmayasın? Belki bebeği ben öldürdüm. Evet. neden olmasın?” Alaycı biçimde bağırdı. “Ben yaptım. Guy’ın, bebek ağladığı için poker gecesini kaçırmasını istemedim. Bu doğru. Katil be-nim. Neden olmasın? Günah keçisi olarak biri ya da diğ-e-ri. Devam et. Bunu benim üzerime atacak bir yol bul.”

Morgan patlaması karşısında, durduğu yerde donakaldı. Öfkeli gözlerine bakmadı. Ona gidip Lucy’yle konuşması-nı söylemek istedi, ama cesaret edemedi. Onun önerilerini dinleyecek halde olmadığını biliyordu.

Fitz kapı kulpunu kavradı ve verandanın korkuluğuna çarpıp geri dönecek kadar sert çekti. Arkasına bir bakış at-madan, uzun adımlarla içeri yürüdü.

Morgan onun peşinden gitmek niyetinde değildi. Ve-randada etrafına bakınarak duraksadı. Park alanına yakın kenarda bir dizi basamak vardı. Üzerindeki ceketini sıktı ve arabasına kaçtı.

Otuz

Morgan hemen Captain's House'a dönmek ve gizlenmek istiyordu ama kendini, Claire'i görmek için hastaneye uğramaya zorladı. Ancak bu yalnızca mümkün olmamakla kalmadı, aynı zamanda bütünüyle moral bozucuydu. Claire eyalet hapisanesinin revirine geri taşınmıştı, ve bir sonraki güne kadar ziyaret yasaktı. Doğru olanı yapmaya çalıştığı her denemede cezalandırılıyor gibi hissederek, West Briar'a döndü. Akşamüzeri geç vakitte, Captain's House'a döndüğünde karanlık çökiyordu, kendini soğuk, cereyanlı eve attı.

Kanepenin yanındaki bir lambayı yaktı, ve beyaz battaniyeyi çekerek üzerine çekerek oturdu. Tepeden tırnağa titriyordu, ısıyı yükselmek istedi ama Paula Spaulding'e düşük seviyede tutacağına dair söz vermişti. Bu yüzden hem ruhen hem de bedenlen sefil hissederek battaniyenin altında büzüştü.

Fitz'in aşagılarnası kalbini gittikçe artan bir biçimde ya-

kıyordu; hep, o uzaktayken kendine onun hakkında düşüncelere dalmaya izin verdiği içindi. Bunu neden yaptın, diye kendini payladı. Muhtemelen Simon'un cinsel yönelimini öğrendiği için verdiği bir tepkiydi. Kendi kendine, anlaşılabilir, dedi. Çünkü Fitz'in güçlü olduğunu ve bir noktada onu arzulamış olduğunu biliyordu. Ve bugün Lobster Shack'ta, ona telefonu hakkında takıldığı ve elini tuttuğu zaman aralarındaki bu cinsel çekimi yeniden hissetmişti. Ama bu, artık tarih olmuştu.

İçindeki muhtaç bir parça adamı aramak istiyordu ve diğer parçası ise tepkisine kızgındı. İradeli ol, diye kendini telkin etti. Neden bu adamın senin hakkındaki düşünceleriyle ilgileniyorsun? Gerçeği bulma çabasıyla nasıl acımasızca alay etmiş olduğunu hatırladı. Onu bir günah keçisi aramakla suçlamıştı. Eğer, adam onu böyle görmeyi seçiyorsa, o halde böyle görsün. Nasıl olsa, Fitz'e hayatında, ihtiyaç duymuyordu. Bir seferde, beş dakikadan fazla anlaşamıyor gibilerdi.

Yine de, hayal kırıklığı Morgan'ın kalbinde yük oldu. Belki, Brooklyn'e geri dönme, hayatını yoluna koymaya çalışma ve yasal sistemi doğal akışına bırakma zamanı gelmişti. Etrafta insanların sırlarını kazmaktan ve bunun için hakaret dışında birşey kazanmamaktan yorulmuştu. Özlemle, Prospect Park'a yukarıdan bakan dairesini düşündü. Birkaç arkadaşı, diğer lisansüstü öğrencilerini çağırabilir, birlikte Tayland yemeği yiyebilirlerdi. Belki gezisini yeniden ayarlayabilirdi. Hayatını geri almak için çok geç değildi. Ama tüm bunların özlemini çekerken bile, hapishane revirinde yatan Claire'in düşüncesi aklından çıkmadı ve onu ele geçirdi. Claire'in masumiyeti uğruna savaşmaktan vazgeçerse, kim yanında olup ona destek olacaktı?

Kapının çalışı düşüncelerini yarıda kesti. İsteksizce, kanepeden kalktı ve bakmaya gitti. Astrid ön verandada

duruyordu, uzun yün bir ceket ve örme eldivenlerle sarmalanmış, elindeki kağıt bir poşetten buhar ve harika bir koku yükseliyordu.

“Astrid,” dedi. “Bu ne?”

Poşeti ona uzatırken, “Bu,” dedi, “istediğin küçük çorba. Yarınki parti için önden başlayarak avantaj kazandım.”

Morgan poşeti aldı, ellerinin arasında sıcağı. “Ah, Astrid. Çok kibarsın.”

“Şey, biliyorsun bu beni oyalıyor.”

Morgan duraksadı. Misafir ağırlama isteği yoktu, ama Astrid’in zahmetinden sonra onu davet etmemek kabalık olurdu. “İçeri gelmek ister misin?”

Astrid omuz silkti. “Sanırım birkaç dakikalığına gelebilirim.”

Morgan mutfığa yöneldi.

“Çay içer misin?”

Astrid başıyla onayladı ve Morgan su ısıtıcısına döndü. Sonra dolaptan çay için bir kupa aldı. Çorbanın poşetini işaret ederek, “Kendime bundan bir kase alacağım,” dedi. “Sana da verebilir miyim?”

Astrid gülümsedi ve başını salladı. “Hayır. Ben pişirirken tadına baktım.”

Morgan, Astrid için bir çay poşeti koydu, ve ısıtıcı ötüncə, ona bir bardak çay koydu. Sonra, kupayı ve kendi kâsesini tezgahın üzerine getirdi ve önlerine koydu. Kupayı tezgahın diğer yanındaki Astrid’e doğru itti. Poşetten plastik saklama kabını çıkarttı ve tepesini kaldırdı. Balık çorbasının baharatlı kokusunu içine çekti. “Ah, harika kokuyor.” Astrid’e baktı. “Buna yumulsam, ayıp olur mu? Öğlen tam olarak birşey yemedim.”

“Hayır. Lütfen. Bu yüzden getirdim.”

Tezgahın diğer tarafında, Astrid’in karşısında bir tabureye oturdu ve çorbayı kâseye döktü. Kaşığı kasenin

üzerine dayadı ve yüzünü ısıtan, yükselen sıcaklığı hissetti. Kaşığını daldırdı ve biraz üfledi. Sonra, çorbayı azar azar içti.

Astrid, "Sanırım, Fitz'le öğle yemeği pek iyi gitmedi," dedi.

Morgan içinş çekti ve kafasını salladı. "Hayır. Bana çok sinirlendi."

"İştittiğim gibi," dedi. "Nasıl oldu?"

Morgan dikkatini çorbasına verdi. Ona öğrendiğini anlatmaya niyeti yoktu. "Neredeyse... ateş ve barut?"

"Senden hoşlanıyor gibi geldi bana," dedi.

Morgan omuz silkti. "Anlaşamadığımız bazı temel noktalar var."

"Çorba nasıl olmuş?"

Şevkle yerken, "Güzel," dedi, gerçi tadını biraz bozuk bulmuştu. Bir miktar... metal gibiydi. Astrid'in çorbada kullandığı istakozun azıcık ekşimiş olabileceğinden şüphelendi. Öyle olmadığını umdu. İhtiyacı olan son şey bir zehirlenme durumuydu.

Astrid çayına üfledi ve bir yudum aldı. "Lucy'yle konuştum. Uğradığını söyledi."

Bir kez daha gözlerini kaldırmadı ve çorbayı içmeye devam etti. "Evet, evini ziyaret ettim."

"Yani evlendiğini biliyorsun. Julio'yla."

Morgan, Astrid'e kısa bir bakış attı. "Evet. Bana söyledi."

"Sana güvendiği için onur duymuş olmalısın."

"Buna biraz şaşırdım," diye itiraf etti. "Sır olarak saklamak zorunda olması utanç verici."

"Bunu babasından saklaması gerekiyor," dedi sakın bir şekilde. "Julio'nun da, Dick'in diğer işçileri gibi çalışma vizesi var. Fakat bunu anlarsa, Julio'yu Meksika'ya giden ilk uçağa bindirir."

“Bu çok insafsız görünüyor.”

Astrid omuz silkti. “Dick, Lucy’yi korumak istiyor. O hep... kırılıyordu, ve her dönüm noktası onun için zor oldu. Ama Dick bunu anlamıyor. Birbirlerine âşıklarsa, engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Beraber olmanın bir yolunu bulacaklardır. Dick bu şekilde düşünmez. Konu aşka gelince, pragmatisttir.”

“Bunu senin söylemen acayip,” diye gözlemledi. “Sen ve Dick tanıştıktan birkaç hafta sonra evlenmediniz mi?”

“Evet, hemen evlendik.”

“Şey, bu oldukça romantik bir hareket. İçgüdüsel, diyebilirsiniz.”

Astrid çayını yudumladı, ve Morgan’ın bakışından kaçındı. “Evet, öyleydi. Ama ben olmasaydım bile, başka biriyle evlenirdi. Bazı erkekler evliliğe ihtiyaç duyar,” dedi. “Bunun yanında, tek başına yetiştirmek zorunda olduğu iki çocuğu vardı.”

Astrid doğaçlama konuşuyordu, ama Morgan kelimelerinin altında çok fazla hayal kırıklığı olduğunu tahmin etti. “Sanırım, evliliğinizi bir tür peri masalı olarak hayal ediyordum,” dedi.. “Demek istediğim, Claire bana anlattığında, en romantik hikâye gibi görünmüştü.”

Düşünceli bir şekilde, “Bir bakıma, öyleydi,” dedi. Sonra anılarını silkeler gibi başını iki yana salladı. “Bu, uzun zaman önceydi.”

Morgan, onun evliliği hakkında daha fazla konuşmaya niyeti olmadığını anladı. “Ama Lucy ve Julio hakkında iyimsersin.”

“Bunun gerçek aşk olduğunu umuyorum.”

Her şeye rağmen, hâlâ romantik biri, diye düşündü. “Dick’in, kızının mutluluğunu isteyeceğini düşünmüyor musun?”

"Dick baskıcı olabilir," dedi, "mesele küçük kızına gelince, her babanın olacağı gibi."

"Belki, ona anlatmak daha iyi olurdu," dedi Morgan. "Er ya da geç, bu fikre alışacaktır."

Astrid'in gülümsemesi kederliydi. "Yo, kocamı tanımazsın."

Morgan, ona bakarken tuhaf, baş döndürücü bir şey hissetti. Bir an için, ayakta kalabilmek için tezgaha tutunması gerektiğini hissetti. Sonra bu his geçti.

Astrid, ona kaşlarını çatarak baktı. "Canını sıkan ne?"

Morgan omuz silkti. "Bir şey yok. İyiyim. Sadece çok yorgunum."

"Öyle olduğuna eminim."

Cebinde, telefonu çalmaya başladı. Morgan telefonu çıkardı ve cevapladı.

Hattın diğer ucundaki Fitz'in sesi, onu selamladı. "Morgan. Seninle konuşmalıyım."

Kendine rağmen, Morgan onun sesini duymaktan memnundu. Kendine, onun acımasız ve aşağılayıcı davrandığını hatırlattı. Bunu tek bir özür duymadan geçiştirmek aptallık olurdu. Sakin bir şekilde, "Ya?" dedi.

Adamın tarafında sessizlik oldu. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"İyi misin?"

Morgan'ın midesi çalkalanmaya ve başı ağrımaya başladı. "İyiyim," dedi.

"Bir uğrayıp seni görebilir miyim?" diye sordu adam.

Morgan gözlerini yumarak yüzünü astı. Ne söylediğini dikkatini vermekte zorlanıyordu. Midesindeki ani sancı, çığlık atmak istemesine sebep oldu. Ama bunu bastırdı. "Hayır," dedi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yorgunum. Uyumaya ihtiyacım var." Bunu söylediği anda, ona apaçık doğru göründü.

“Yarın?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Yarın beni ara.”

Adam itiraz edemedi telefonunu kapattı, tezgaha koydu.

“Arayan kimdi?” Astrid sordu. “Fitz?”

Morgan başıyla onayladı.

“Tartıştığınızı söyledi ama bence bunun üstesinden geldi.”

Midesine yeniden saplanan ağrı yüzünden, Morgan derin bir nefes aldı. Kollarını midesinin üzerinde birleştirdi.

“Morgan, neyin var?” diye sordu. “Solgun görünüyorsunuz.”

Morgan kabul etmekten nefret ediyordu ama deniz mahsullü çorba hakkında yanılmamış olduğunu düşünmeye başlıyordu. Zihni uyuşuk, midesi ise sefil durumdaydı. Gerçi Astrid’i kırmak istemiyordu. “Çok yorgunum,” dedi. “Kaba davranmaktan nefret ediyorum, ama gerçekten uzanmalıyım.”

Astrid yerinden yavaşça kalktı, ve çorba kabını işaret etti. “Kalanını senin için buzdolabına kaldırmamı ister misin?”

Morgan bir bulantı dalgası hissetti. Kusacak gibi oldu ve başını iki yana salladı.

Astrid arkasına baktı. “Morgan, neyin var?”

“Özür dilerim,” dedi. “Ters giden bir şey var.”

Astrid plastik saklama kabının içine baktı. Gözleri büyüterek, “Çorbadan olduğunu mu düşünüyorsun?”

Morgan çaresizce başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi. Kollarını bedenine doladı ve kafasını soğuk tezgaha yasladı.

“Yüce Tanrım,” dedi. Plastik çorba kabını aldı ve lavaboya döktü, Morgan’ın kasesinde kalanla birlikte. Çöp öğütücüyü çalıştırdı ve kaseyi, kaşığı, plastik kabı yıkadı. Kendi çay fincanını da temizledi, kuruladı ve dolaba geri

koydu. "Ah, Morgan çok üzgünüm. Deniz ürünleri aldatıcı olabiliyor."

Morgan başını salladı ama konuşamayacak kadar hasta hissediyordu. "Ben gidiyorum..." mutfağın dışındaki küçük odasının yönünü güçlükle işaret etti.

"Belki de, doktora gitmelisin."

"İyi olacağım," dedi. "Bu az önce... oldu." Morgan kendini tabureden kalkmaya zorladı. Ama tezgahtan bir adım uzaklaşmışken, dizleri lastiktenmiş gibi hissetti ve cilalı ahşap zemine yığılıp kaldı.

"Aman Tanrım. Astrid Morgan'ın yanına kaçarken çığlık attı. "Anlaşıldı, buraya kadar. Hemen, acil servise gidiyorsun."

Taburenin ayaklarına tutunarak kendini yukarı çekerek, "Hayır, Astrid, gerçekten," dedi. "Sanırım, sadece... belki çıkarırsam."

"Hayır, hayır. Bunun her zaman iyi bir fikir olmadığını bir yerde okudum," dedi. "Nedenini unuttum. Bak. Haydi. Hastaneye gidiyoruz. Benimle bu konuda mücadele etme. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Ya çorbadansa?"

"Senin hatan değildi," diye mırıldandı. Nefes alması sıklaştı. Nefesine yetişmekte zorlanıyordu.

"Hayır. Seni burada, böylece bırakamam," dedi Astrid. "Haydi." İnce kolunu Morgan'inkinin altından geçirdi ve sırtına doladı. "Haydi. Gel tatlım."

Morgan, çok fazla raunda çıkmış profesyonel bir bok-sör gibi yalpaladı.

Astrid sıırım gibi olmasına rağmen güçlüydü ve Morgan'ı kendine dayanmaya sevk etti.

"Arabam hemen dışarıda. Gidiyoruz. Montun nerede?"

Morgan ön kapının yanındaki portmantoyu gösterdi. Astrid bunu inceledi ve gidip getirdi. Morgan telefonunu

tezgahtan kaydıldı ve gömleğinin cebine koydu. Astrid, geri gelince, "Çantamı almalıyım," dedi.

"Hayır, gerek yok. Hastanede..."

"Sağlık sigortam..." Morgan ona karşı çıktı.

"Ben her şeyle ilgilenirim," dedi Astrid. "Artık endişelenme. Bırak, gidelim."

Morgan, Astrid'e yaslandı, uzuvları bir jölenin içinde debeleniyor gibi hissettiriyordu. Ağzı kuruydu ve mide-sine saplanan ağrılar sıklaşıyor, şiddetleniyordu. Astrid ön kapıyı açtı ve dondurucu bir esinti Morgan'ı büsbütün titretti. Astrid, onu yavaşça merdivenlerden aşağı ve kaldırırma park ettiği arabasına yöneltti. Morgan yolcu koltuğuna çöktü ve kafasını soğuk pencere camına dayadı.

"Kemerini bağla," dedi Astrid.

Kemerini üzerine çekmek ve beline bağlamak, Morgan'ın tüm gücünü aldı. Ağzından çıkan tükürüğü hissedebiliyordu ama bunu durduramayacak kadar güçsüzdü.

"Pekâlâ," dedi. "Rahat ol. Kaşla göz arasında hastaneye varacağız."

Dili ağrıdı, "Astrid," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi. "Korkarım, çorbam olmasaydı bu durumda olmayacaktın."

Morgan gözlerini kapattı ve başını soğuk cama dayadı. Araba hareket etti, artık yoldaydılar. Morgan midesine ağrı hücum ederken, onu saran uyuşukluğu hissetti. Uyumak istiyordu. Uzaklardan tanıdık bir şarkı duydu.

Astrid kaşlarını çatarak, "Bu ne?" diye sordu.

Morgan bunun gömlek cebinde çalan telefonu olduğunu fark etti. "Telefonum," dedi. Cebini karıştırdı ve telefonu çıkardı. Odun gibi parmaklarla açtı ve kulağına tuttu.

"Alo..." diye mırıldandı.

“Morgan Adaire’le mi görüşüyorum?”

“Evet... benim.”

Şaşırmışa benzeyen kadifemsi bir ses, “Seni uyandırdım mı?” diye sordu.

“HAYIR. Ben... hastayım.”

“Ah, üzgünüm. Ben, Jeslene Walker. Şirketime benim için bir mesaj bırakmışsın, Eden’in arkadaşı olduğunu söyleyerek? Önemli olduğunu söylemişsin. Ve boş bir zamanım olmadı. Eden sana bahsetti mi bilmiyorum ama bir ayakkabı tasarımcısıyım ve yaklaşan bir defilem var ve bu kez sorunlar....”

Morgan’a bu teklifsiz gevezeliği uzaklardan işitiyormuş gibi geliyordu. Telefondaki ses, zihninde hayat dolu zenci bir kadın imajı uyandırdı. Geniş yüz hatları, rastaları ve insanları telefonda tatlı sözlerle kandırmakla geçirdiği zamanın verdiği bir rahat bir konuşma tarzı olmalıydı. Morgan gözlerini açtığında bu kadının yanında oturduğunu görecekmış gibi hissetti. Elinden geldiği kadar tutarlılıkla, “Evet, Eden bahsetti,” dedi.

“Kendini daha iyi hissettiğinde yeniden konuşalım ister misin?”

“Sorun yok,” dedi. Başı, vuruluyor gibi ağrıyordu.

“Ne öğrenmek istiyordun?” Jeslene sordu.

Morgan, onu tecavüz olayı hakkında aradığını hatırladı. Eden’a söyleyenin Jaslene olup olmadığını bilmek istiyordu. Ama şimdi söyleyen kişinin Lucy olduğunu biliyordu. “Ah, önemli birşey değildi,” dedi. Kapatmaya can atıyordu. Başı ağrıyordu ve dudakları o kadar kuruydu ki güçlüklerle konuşabiliyordu. “Üzgünüm, seni meşgul ettim.”

“Eden nasıl? Eve sorunsuz ulaştı mı?”

Ne söylediğini kavramak için zihnini yokladı. Uzun bir açıklama yapamayacak durumdaydı. O kadar tutarlı olmayı başaramazdı. “Evet. O iyi,” dedi.

“Güzel, sonunda onunla tanıştığım için çok memnunuz. Manhattan’da olmak hoşuna gitti. Onunla kalması ve burada şansını denemesi için konuşmaya çalıştım ama o sıkıcı yere dönmekte kararlıydı.”

Morgan’ın aklı karıştı. Bir an için beyni durdu ve telefondaki sesin kime ait olduğunu unuttu. “West Briar mı?”

Jeslene bir kahkaha attı. “Sen orada mısın? West Briar. Hayır. West Briar değil. West Virginia. Şey, belki de yarılammamalıyım. Sadece bir kez orada bulundum. Ama o yetmişti. Oraya Kimba’nın cenazesi için gittim. Kimba’yı tanıdın mı? Eden’in annesi.”

“Tanımadım. Hayır,” dedi Morgan.

“Peki, sana ne söyleyeceğim. Orada güneyli misafirperverliği yok. Kiliseye gittim ve Eden’in büyükbabası benim türümden kimseyi cenazede istemediğini söyledi. ‘Benim türüm’ ile neye kastettiğimi bilirsin. Bu çok aşağılayıcı.”

Ağrısı ve baygınlığına rağmen, Morgan bunun korkunç bir bilgi parçası olduğunu kavradı. Ve Wayne Summers’ı hatırladığı kadarıyla, akla epey yatkındı. “Rezil adam,” diye mırıldandı.

“Öyle idi,” dedi Jaslene. “Geri dönmek zorunda kaldım ve direkt otele gittim. Gerçi bunu Eden’a anlatmadım. O küçük bir şekerleme. Büyükbabasının yaptıkları onun suçu değil ve bunu ona yüklemek istemedim. Bu nedenle babası hakkında da bildiğimi anlatmadım.”

Morgan zihninde küçük bir pencere açılmış gibi hissetti. Tekrar bulutlanması korkutucuydu ama bunu berrak tutması gerektiğine dair ısrarlı bir sezgisi vardı. “Guy hakkında mı? Onun hakkında ne biliyorsun?”

Jeslene sır veren bir tonda, “Şey,” dedi. “Oradaydı. Kimba’nın cenazesinde, yapayalnızdı. Çok üzgün ve perişan görünüyordu. Ama otelde yalnız değildi. Elbette,

o sefil küçük kasabada tek bir otel vardı ve beni süpürge dolabı olarak kullanılan bir odaya tıkmışlardı. Her neyse, otel odasına bir kadın atmış olduğu ortaya çıktı. Karısının cenazesiyle aynı gün. “

Morgan’ın elleri telefona yapıştı. “Guy bunu mu yaptı?” diye sordu. “Kimba’nın cenazesinde?”

“Evet, yaptı,” dedi. “Bu beni Kimba’nın babasının, ölümünün kaza olmadığı konusunda haklı olduğundan kuşkulandırdı. Ama yaşlı adama çok kızgındım ve ona bu tatmini yaşatmak istemedim. Böylece eşyalarımı topladım ve ayrıldım. Her şeye rağmen, kaza olduğu resmi hükümdü.”

“Evet, söylediğim gibi, Eden’a söz etmedim çünkü bir ölüyü kötölemenin yararı yok. Ama arkadaki küçük penceremden, onun kadını öptüğünü görebildim. Sakın insanları gözetlediğimi düşünme. Perdeleri açık bırakmışlardı. Kadının tüm giysisi, üzerine sardığı yatak çarşafıydı. Zayıf, küçük bir sarışındı, kafasının etrafında taç olarak toplanmış örgüleri vardı, bir Nazi fantezisinden fırlamış gibi birşey.”

“Kiminle konuşuyorsun, Morgan?” Astrid sordu. “Neden onları sonra aramıyorsun? Telefonda konuşacak vaziyette değilsin. Onlara konuşamayacağını söyle. Buraya, bana ver. Ben söylerim.”

Morgan, Astrid’i süzdü. Bakışı yoldaydı ama telefonu almak için elini havada tutuyordu. Sokak ışıkları arabanın içine süzülüyor, platin rengi örgü tacını başının tepesindeki bir hale gibi gösteriyordu.

Otuz Bir

“Kiminle konuşuyorsun?” Astrid ısrar etti.

Morgan cevap vermedi. Telefona doğru, “Kapatmam lazım. Teşekkürler,” dedi. Sonra telefonu gömlek cebine attı.

“Kimdi o?” Astrid sordu. “Guy hakkında konuşuyordun.”

“Hiç. Sadece... biri...”

“Kimba’nın cenazesi hakkında ne söylediler?”

Morgan ikna edici bir yalan düşünemiyordu, zihni bir sisin içindeydi. Denediği halde, Guy ve üvey annesinin West Virginia’da karanlık bir otel odasındaki görüntüsünü zihninden kovamadı. Sadece bir çarşafa sarılmış olan Astrid. “Önemli bir şey değildi. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,” diye yalan söyledi. “Eve geri dönmek istiyorum.”

“Bana ne söylediklerini anlat,” dedi. “Bilmeye hakkım var.”

Morgan arabanın penceresinden dışarı baktı. Sokak ışıkları seyrekleşmişti. Morgan kaşlarını çatı. "Nerdeyiz?"

"Hastane yolunda," dedi. "Sana söyledim. Şimdi, konuşma neyle ilgiliydi? Telefondaki kişi ne söyledi? Kimba'nın cenazesi için. Kimdi o?"

Morgan inledi. "Kimba'nın arkadaşı. O kadar. Lütfen, Astrid. Beni eve götür."

Astrid, onun bariz ıstırabını görmezden geldi. "Guy hakkında ne söyledi?"

"Hiç. Guy oradaymış." Morgan nefesini saklaması gerektiğini hissediyordu.

"Elbette, Guy oradaydı. Hepsi bu değil."

"Bir kadın. Odasında." Bir bulantı dalgası Morgan'ı ele geçirdi ve başı bir kısıkaç tarafından sıkıştırılıyor gibiydi. "Ah, kenidmi berbat hissediyorum."

"Neden şimdi Kimba'nın cenazesinden bahsettin?" dedi. "Önce Fitz'e, Guy'ın bir tecavüzcü olduğunu söylüyorsun. Ve şimdi bu."

Morgan, Astrid'i yokladı. "Fitz?"

"Bugün sen Lobster Shack'tan ayrıldıktan sonra, Guy için söylediğini bana anlattı. Bu konuda küplere binmişti. Bunun ne olduğunu biliyordu-tiksindirici bir yalan. Kimi incittiğini umursamıyorsun. Her şeyi söylersin."

"Bana Lucy anlattı."

Astrid onu yok saydı. "Lucy bir çocuk gibidir. Yol yordam bilmez. Guy'a kendini savunamazken, iftira atıyorsun."

Morgan, baş döndürücü berraklıkta bir anda aniden Astrid'in söylediğinin doğru olduğunun farkına vardı. Elbette tecavüz hikâyesi bir yalandı. Guy, o akşamüzeri Astrid'e tecavüz etmemişti. Veya başka bir zaman. Astrid gönüllüydü. Hiçbir zaman tecavüz olmamıştı. Bu, Astrid'in Lucy için uydurduğu bir yalandı. Üvey oğluyla

ilişkisini örtbas etmek için. Ve her zaman sadık olan Lucy, bu sırrı saklamıştı, ağabeyinden nefret etmişti. Morgan ağzındaki safrayı yuttu. “Beni eve götür,” diye fısıldadı.

Astrid ona aldırmadı ve sürmeye devam etti.

“Astrid?”

Kadın cevap vermedi.

Morgan soğukkanlılığını toplamaya çalıştı. Ki bu kendinden geçmenin eşliğinde ve ağrıdan iki büklüm olduğundan beri zorlaşmıştı. Kendini açıkça ifade etmek için çabaladı. “Lütfen, kenara çek. İnmek istiyorum.”

“Ben in dediğim zaman ineceksin,” dedi. Astrid ayağını gaza bastırdı ve araba yolda uçarak ilerlemeye başladı.

“Astrid, dur.”

“Yo, hayır. O kirli aklının iş başında olduğunu görebiliyorum.”

“Kirli aklım mı?”

Astrid başını iki yana salladı. “Yaşadığımız bunca şeyden sonra, bana bunu yapmana izin vermeyeceğim. Aileme.”

Aynı anda, Morgan sefaletinin içinden, Astrid’in onu hastaneye götürmediğini anladı. Her nereye gidiyorlarsa, bu Morgan’ın yardım alması için değildi. Ve bu arabada Astrid’in insafına kalmış bir tutsaktı. “Astrid, lütfen,” diye mırıldandı. “Özür dilerim. Acı çekmiş olduğunu biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Tüm numaralar ortadan kaybolmuş gibiydi ve Morgan ansızın, tehlikede olduğunu anladı. Pelteleşen beyinde, seçeneklerini değerlendirdi. Kapıyı açıp arabadan dışarı atlamayı düşündü ama bu hızda, kesinlikle ölümcül bir hareket olurdu. Cebindeki telefonu aklına getirdi. Polisi arayabilirdi, ama numarayı tuşlamaya kalktığı an, Astrid bip seslerini duyardı ve tabii telefonu elinden söküp alırdı. Bu durumunda diğer kadına denk olamayacağının biliyordu.

Çok güçsüzdü. Eli kulağında tehlikeye rağmen, uyanık kalmakta zor geliyordu.

Telefonu düşünürken aklına, o gün erken saatlerde Fitz ile yaptığı konuşma geldi. Telefonunu kurcalarken, “Kendimi hızlı arama listende bir numaraya koyacağım,” demişti. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Kontrol etmemişti. Elini cebine soktu ve telefonu açtı. Uyuşmuş zihniyle bile, düğmeye bastığı an Astrid’in bip sesini duyacağını idrak ediyordu. Sesi kamufle etmesi gerekiyordu. Midesi hem korkudan hem de hazmetmiş olduğu zehirden çalkalanıyordu. Artık, çorbasına bir ilaç katılmış olduğuna emindi. Duraksamadan onu fiziksel olarak hasta hissettiren ve zihinsel berraklığını çalan bir şey. Bu ıstırap tesadüf değildi.

Sakin kasma, Astrid şefkatli tarzıyla böyle söylemişti. Ve Morgan, tavsiyesine uymuştu. Belli ki, artık Astrid’in tüm önerilerini yadsıma zamanı geldi, diye düşündü. Parmagıyla tuş takımına dokundu. Telefona bakmadan doğru numaraya vuracağını umut etmek zorundaydı. Nemli bir eliyle telefonu sıkıca tuttu, diğeriyle bir parmağını boğazından aşağı batırdı. Öksürüp öğürürerek, Astrid’in ana vites konsoluna korkunç bir kirlilik çıkardı. Aynı anda tuşlara bastı ve dua etti.

Araba yoldan çıkarken Astrid tiksinererek, “Kes şunu,” diye bağırdı. Yolun ortasına geri çekti.

Morgan, cebindeki, uzaktan gelen kayıt sesini kapatmak için yeniden öğürdü. Onu umutsuzluğa düşüren ses, “Ben Fitz. Mesaj bırakın,” diyordu.

“Pekâlâ.” Astrid homurdandı. “Bu kadarı yeter.” Yolun kenarına çekti. Morgan sahile çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Gel-git yüksekti, ve dalgalar kumullardan sadece kısa bir mesafede kırılıyorlardı. “Dışarı çık.”

Kafasını sallayarak, “Yapamam,” diye ileri sürdü. “Çok kötüyüm.”

Emreder bir sesle, "Bana telefonunu ver," dedi.

Morgan duraksadı başını olumsuz anlamda salladı.

"Onu bana ver. DERHAL!" Astrid dayattı. "Yoksa senden ben alırım."

Morgan telefonu çekmek için cebine uzandı. Eliyle yoklarken yabancı bir şekil hissetti ve hatırladı. Posta kutusundan balonları ayırmak için kullanmış olduğu makas. Hâlâ cebindeydi.

İçinde bir tür anlaşılması güç metanet hissetti. Aciz değildi. Sadece doğru anı yakalamalıydı. Telefonunu çıkardı ve Astrid'e verdi. Astrid bunu kendi cebine sokuşturdu. Sonra, anahtarları kontaktan çekiverdi ve arabanın etrafından yolcu kısmına dolandı. Morgan kapısını hızla kilitledi. Astrid kapıyı yokladı, kilitlendiğini anladı ve anahtarı kilide taktı. Morgan kapıyı kapalı tutmayı denedi ama uzuvları macundan yapılmış gibi hissediyordu. Astrid kapıyı kuvvetle çekip açtı.

"HAYIR, lütfen!" Morgan ona yalvardı. "İzin ver hastaneye gideyim."

Astrid, Morgan'a saçından yakaladı ve genç kadın acı bir inleme koyuverdi.

"Haydi," dedi Astrid. "Benimle geliyorsun."

"Bırak!" Morgan, Astrid'in elinden kurtulmaya çalıştı, ama Astrid saç sıkıcı avucunda tutuyordu. Saçını kafa derisinden söküyormuş gibi hissediyordu.

"Şimdi," Astrid diretti.

Belki arabanın dışında olmak daha iyidir, diye düşündü. Söylediği gibi yapmaya çalıştı ama bacakları itaat etmek için çok güçsüzdü. Astrid, atkuyruğunu sertçe çekti ve Morgan yere düştü. Çakıl, kum, uzun çalı karışımının üzerini boyladı.

"Yeterince sıkı," Astrid öfkeyle homurdandı, "her şeye

burnunu sokman ve yasal stratejilerin. Claire'in yaptığından dolayı cezalandırılmasını önleyemeyeceksin."

Morgan öksürdü, Astrid'in sonunda saçını bırakmasıyla ferahladı. "Bunu o yapmadı," diye fısıldadı.

"Ne dedin?"

"Bebegi, o öldürmedi."

Ay ışığında bile Astrid'in gözlerindeki elektriği görebiliyordu. "Bebek mi? Bebekten söz eden kim? Guy için konuşuyorum."

"Affedersin. Anlıyorum," dedi. "O senin oğlundu."

Astrid, Morgan'ın suratına, çaprazlama vurabileceği kadar sert bir tokat attı.

Morgan dört ayak üzerinde, kuma düştü. Yüzü sızlıyor, pantolonunun diz bölgesinden ıslaklık sızıyordu. Yüzünü yere koymak ve orada, serin kumda rahatlatmak istedi. Başını salladı ve berraklaştırdı. Ardından bıçak gibi saplanan ağrıları hafifletmek için midasını tuttu.

Astrid, "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırды.

Morgan, kadının gözlerinin yaşlarla dolu olmasına hayret etti. Umursamaz ayın altında durmak bilmeden dalgalanan okyanusa karşıdan bakıyordu. "O, benim oğlum değildi. O benim... benim kaderimdi."

"Kader?"

"Birbirimizi gördüğümüz ilk andan beri. Ailemin otelinin lobisinde yürürken... On beş yaşındaydı ve ben... daha yaşlıydım. Ama ikimiz de bunu biliyorduk."

Morgan ona hayret etti.

Astrid iç geçirdi. "Dünyanın ne düşüneceğini biliyorduk. Hissettiğimiz şeyi saklamak zorundaydık." Morgan'a merhametli bir biçimde baktı. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Astrid'in aşk hikâyesi Morgan'ın çöktüğünü, bilincinin gidip geldiğini hissederken içine girdiği bir halüsinasyon

gibiymi. “Evet, ben... ben inanıyorum,” diye üsteledi. Ve, hakikaten, o anda inanıyordu.

“Ne yapmam gerekiyorsa, onu yaptım. Guy’ın babasıyla evlendim ve evimi geride bıraktım. Ailemi. Guy’la aynı çatı altında yaşayabilmek için her şeyi yaptım. Ve birlikte olabileceğimiz her anı çaldık. Tüm bu yıllar boyunca.”

“Aman Tanrım,” dedi. Ürpertiler onu baştan sona sardı ve bunun zehirden veya soğuktan mı yoksa, Astrid’in üvey oğluyula yaşadığı uzun ilişkisinin hatıralarını dinlerken hissettici ağzını açık bırakan tiksintiden mi olduğunu bilmiyordu. Astrid’in bir anda esareten kurtulduğu izlenimine kapıldı. Nihayet birisine yüksek sesle aşkını anlatma deneyiminden keyif alıyor gibiymi.

Astrid’in bakışları uzaklardaydı. “Hiçbir şey bizi ayırmazdı,” dedi.

“Evlendi...” Morgan yüksek sesle hatırladı. Zihinsel denetimi onu yarı yolda bırakıyordu. Düşünmeden konuştu.

“Kimba’yla mı?” Astrid hor görerek güldü. “Genç bir erkekti. Kimba’nın onun için bir anlamı yoktu. Onu bir hamilelikle tuzağa düşürdü.” Astrid hatırlayarak küçük, isteksiz bir tebessüm etti. “Onu kurtardım.”

Morgan’ın başı çatlıyordu. Yakında kırılacak gibi hissediyordu, yıldızların altında iki parçaya ayrılacaktı. Kulaklarını tıkayabileceğini biliyordu. Astrid’in bir kelimesini daha dinlemeyebilirdi. Ama bu baştan çıkarıcı bir yalvarış gibiymi, sapkınca dinlemek istediği bir aşk hikâyesiydi. Öğrenmek istiyordu. Ve Astrid anlatmaya meyilliydi.

“Dick’e bir Prader-Willi konferansına gideceğimi söyledim. Kocam şüpheli biri değildi. Bunu sık sık yapardım. Lucy’nin durumuyla ilgili ne yapabileceğimi öğrenmek için bu toplantılara katılırdım. Yeni terapiler. Yöntemler. Lucy’me yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Hikaye, Morgan'ın zihninde parçalanıyordu. "Kimba?" diyerek onu teşvik etti.

Astrid iç geçirdi. "Kimba. Nerede kaldıklarını biliyordum. Karayip benim memleketimdi. Oraya gittim. Tüplü dalış yapacaklarını biliyordum. Guy dalmayı severdi. İkimiz de severdik. Başka bir botla gittiler. Tüm botlar aynı civarda durur çünkü büyük kaplumbağalar orada beslenir. Suyu girince, Guy ve Kimba'nın dalış grubuna karıştım. Kimba'nın arkasına sokulmak ve tüpünün oksijen derecesini kırmak kolay bir işti. Bütünüyle değil, ama bunu fark etmesine yetecek kadar yaptım. Oksijenin azaldığını hissedecekti. Korkacaktı. Panikleyecekti. Yüzeye fazla hızla çıkmaya çalışacaktı. Öyle yapacağını biliyordum. Acemiydi."

Morgan tüm ıstırabına rağmen büyüledi. Belirsiz bir şekilde bunun bir cinayet itirafı olduğunu biliyordu. Kulaklarını kapaması ve bir kelime daha dinlememesi gerektiğini biliyordu. Bilmek çok tehlikeliydi. "Yapma," dedi.

Astrid onu duymazdan geldi. "Guy'a asla söylemedim. Tahmin ettiyse bile, bir şey demedi..."

Morgan'ın dişleri takırdıyordu ama içi sıcaktı. İlaçlar artık vücudunun her yanına yayılmıştı. Acı neredeyse bitmişti. "Claire," diye fısıldadı.

Astrid ona soğukkanlılıkla baktı. "Claire'e o gece bizdeyken bir uyku ilacı verdim. Benden o istedi. Uyumak istiyordu. Gece daha geç vakitte, gizlice içeri girdim. Beni hiç duymadı. Bebeği aldım ve kütete koydum. Guy'ın onu suçlayacağını biliyordum. Bebeklerini öldürdüğünü idrak edince ondan uzaklaşacağını."

Morgan'ın beyninde bir şey vızıldıyordu, uzak, ısrarlı bir anı dikkatini istiyordu. Sersemce, "Claire'i sevdi," dedi.

Astrid sabırla başını iki yana salladı. "Hayır. O sadece... bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu. Birbirimize bağımlı olduğumuzu ve ara vermemiz gerektiğini söylemişti. Ama

böyle bir aşktan kaçamazsın. Daha önce denemişti. Yıllarca Avrupa'da kaldı. Dick'e, Hollanda'da yaşayan büyükannemi ziyaret edeceğimi söylemiştim ve apar topar Guy'ın yanına gitmiştim. Guy asla direnemezdi. Her seferinde bana geri döndü.”

Morgan, gözlerinin önünde parıldayan Astrid'in çift görüntüsüne bakakaldı. Geveleyerek konuştu ama neredeyse bir arkadaşla olacağı kadar nazikti. “Artık bitti, Astrid. İç yüzünü anlayacaklar.”

Astrid bir anlığında, sadece kendinin duyabildiği bir sesi dinler gibi sessiz ve kıpırtısız durdu. Sonra üzgün bir ciddiyetle konuştu. “Önemi yok. Yaşamak için bir nedenim kalmadı.”

Astrid ceketinin cebine uzandı ve ay ışığında parlayan, burulmuş avuç dolusu bir şey çıkarttı. Morgan gözlerini odaklamada güçlük çekiyordu. Birdenbire, Astrid bunu salladı ve Morgan bunun dairesel bir zincir parçası olduğunu gördü. Astrid'in ona zincirle vuracağını düşünerek titreyen ellerini havaya kaldırdı. Bunun yerine, zincirin kapalı döngüsünü, hantal bir kement gibi Morgan'ın kafasının üzerine attı. Buna kuvvetle asıldı ve Morgan zincirin boynunu sıkıştığını hissetti. Adrenalin onu uyuşmuş konumundan sarsarak çıkardığında çok geçti. Parmaklarını zincirle boynunun arasına sokmaya çalıştı.

“Bunu bugün evine uğramışken, Lucy'nin verandasından ödünç aldım. Bu köpekleri için tuttuğu bir şok zinciri. Ona ben almıştım. Köpekleri itaat etsin diye. Bunu hiç kullanmadı, tabii ki. Şimdi ayağa kalkıp yürümezsen,” dedi sıkılmış olduğu dişlerinin arasından, “seni tam burada boşazlarım.”

Morgan öğürdü ve parmaklarını boynu ile zincirin arasına itmeye çalıştı. Bundan kurtulmaya çalıştı. Astrid zinciri aniden çekti.

“Hadi. Ayağa kalk.” Zincire asıldı. “Hadi. Suyu girdikten sonra, her şey çabucak bitecek.”

Su, diye düşündü Morgan. Yo, hayır. Uyuşturulmuş kalbi deli gibi atmaya başladı. Bir katilin elindeydi. Zaman kalmamıştı. Şimdi, diye düşündü. Yalpalayarak ayağa kalktı ve bunu yapar yapmaz ceketinin cebine uzandı, el yordamıyla makası aradı ve dışarı çıkardı. Elinden gelen en iyi şekilde uzandı ve topladığı tüm gücüyle Astrid’in eline bastırdı.

Zincirin ucu hâlâ sıkıca tutan Astrid, hışımla Morgan’a döndü. Morgan bir saniye için bunun işe yaradığını, Astrid’in onu bırakacağını ve serbest kalacağını düşündü. Astrid akan kanı umursamadı ve geri çekilmedi. Morgan’ın elindeki makasa, vızıldayan bir sinekmiş gibi vurdu. Zinciri tutuşunu sağlamlaştırdı ve çekiştirmeye başladı. Morgan’ın boğularak ölmek üzere olduğunu düşüncesinden kaçınmaya çalışarak, peşinden emekleyip tökezleyerek onu takip etmekten başka şansı kalmamıştı. Faydası yoktu. Astrid zinciri feci bir şiddetle çekiyordu.

Hasta, güçsüz ve cansızdı. Kendini kurtarmak için kumun diğer tarafına yeterince hızlı hareket edemiyordu. Buz gibi soğuk suyun yükseldiğini, ellerinin üzerine çıkıp geri çekildiğini hissetti. Astrid zincire kuvvetle asıldı ve Morgan nefessiz kaldı. Gözünün önünde karanlıktan bile koyu siyah noktalar gördü. Ve sonra hiçbir şey görmedi.

Otuz İki

Fitz duş aldıktan sonra, bir havluya sarılı olarak banyodan çıktı. Yatak odasının etrafında Las Vegas kumar motifli pijama pantolonunu arandı. On üç yaşındaki yeğeni Kathy, bunu ona geçen Noel'de vermişti ve kutuyu açarken kız kıkırdamasını bastıramamıştı. Klasik ince pazendendi, fakat oyun kartları, ışıklı tabelalar ve poker fişleriyle süslüydü.

Fitz bunu sürekli giyyordu. Bunu bir iskemlenin arkasına asılı buldu, bir tişörtle beraber üzerine giydi. Sonra televizyonda bir maç olup olmadığına bakmak için oturma odasına gitti. Telefonunu kavradı ve otomatik olarak kontrol etti ve bir sesli mesajı olduğunu gördü. Morgan'dan.

Bir an için bunu, bir kez bile dinlemeden silmeyi düşündü. Onun hak ettiği buydu. Onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ve buna rağmen önemseydiği kişiler hakkında zırvalamaya devam ediyordu. Ve neler olup bittiğini anlayabilecek tek kişi kendisiymiş gibi davranıyordu.

Doktorasını alacağı için çok zeki olduğunu düşünüyordu. Aslına bakılırsa, Claire'in sahte bir itiraf yapmış olabileceği fikrine benim bağlantılarım sayesinde edinebildi, diye düşündü. Ona neden yardım ettim ki? Elime geçen tek şey üzüntü oldu.

Bu gece onu aradığı zaman, konuşamayacağını söylemiş ve muğlak bir "kendimi iyi hissetmiyorum" bahanesi bulmuştu. Onunla yarın konuşacağına dair söz bile vermemişti. Canı cehenneme, diye düşündü. Onan hoşlanan birçok kız vardı. Morgan Adair'e ihtiyacı yoktu.

Ama telefondaki onun numarasıydı. Belki küstahlığından pişman olmuştu. Kendine ne söylemiş olursa olsun, Morgan'dan tanıdığı tüm kızlardan fazla hoşlandığını biliyordu. Morgan'da ona dokunan bir şey vardı. Onun kalın, kestane rengi saçlarını ve delici gözlerinin harika şeklini seviyordu. Ama bundan fazlası vardı. Ona karşı... korumacı hissediyordu. Elbette, kendini bu şekilde gördüğünü bilseydi, ondan kaçardı. Düğünde yaşadıklarından sonra, Claire'e onu sormuştu. Claire, Morgan'ın ailesinin, o küçükken kahrolası bir ülkede, bir bombalamada öldürüldüklerini söylemişti. Ve Morgan'ın bunu hiç atlatamadığını. Birine güvenmek konusunda tereddütlüydü. "Eğer ciddi değilsen, onun peşinde koşma," diye Claire onu uyarmıştı.

Bu uyarıya kulak vermişti. Neticede, ciddi bir şey aramıyordu. Ya sonunda, Morgan'la bir bağ istemediğini anlasaydı? Claire'in en yakın arkadaşına asılmak ve sonra ondan vazgeçerek, Claire ve Guy'la olan ilişkisini altüst etmek istememişti. Bu yüzden onu aramamıştı. Ve o da beni aramadı, diye kendine hatırlattı.

Fitz gözünü numaraya dikti. Ne gariptir ki, olan her şeyden sonra, artık ne istediğini biliyordu. Şimdi genç kadın ondan nefret ederken, Fitz ona olan duygularını rahatlıkla

kabul ediyordu. Bugün, Lobster Shack'da, Guy hakkında yalanlar atmaya başlamadan önce, Morgan'ın tarafında da bir kıvılcım olduğuna emindi. Onu görmekten mutlu olmuş gibiydi, ve elini tutmasına izin vermişti, itiraz etmek için tek bir kelime bile etmeden. Deniz kenarında, onun elini tutarak yürümek Noel zamanı gibi hissettirmişti. Ve ardından Guy hakkında atıp tutmaya başlamıştı. Onunla gerçekten ilgileniyor olsaydı, bunu yapmazdı. Kendi bilirdi. Belki kadının tarafında ona karşı hiçbir şey yoktu. Lanet olsun, tüm bu iç acısı zamanda, kadını öpmemişti bile.

Yeniden, telefonuna baktı. Yine de, onu geri aramıştı. Telefonu yerine bırakıp, uzaklaşmak isterdi. Ama yapamazdı. Bunu yapamayacağını biliyordu.

Fitz sesli mesajı açtı ve dinledi. Sesini duymayı beklemişti. Bunun yerine bir öğüren birini duydu. Çok hasta biri. Ve ardından birbirine karışan sesler. Bağırان sesler. Arkada bir şey uğulduyordu. Fitz ter içinde kaldı. Bu da neyin nesiydi?

Belki bir şey değildi. Bu akşamüzeri, numarasını telefonun birinci hızlı aramasına şaka yollu kaydetmişti. Belki kazayla basmıştı ve sadece etrafında dönen normal yaşamını dinlemişti. Ama sesler normal gibi gelmiyordu.

Geriye kaydırđı ve mesajı dikkatle dinleyerek yeniden oynattı. Cırtlak ve keskin bir kadın sesi, telefonu bırakması için zorluyordu. Onu tehdit ediyordu. Ve Morgan, konuşacak gücü zar zor buluyor gibiydi ve karşı koyuyordu. Uğuldayan arka planı yeniden duydu. Bu sefer bunu konumlandırabildi. Tüm yaşamı boyunca deniz kenarında yaşamıştı. Bu okyanusun sesiydi. Morgan sahildeydi, diğer... kişiyle. Bunu tekrar dinlerken kalbi şiddetle atıyordu. Bu kez Morgan'ın söylediğini duydu. Astrid. Ardından telefon kapandı.

Fitz elinde telefon, düşünmeye çalışarak orada dikili-

yordu. Astrid? Neden Astrid Morgan'ın yanında olsun? Onu tehdit etsin? İggüdüsel olarak Dick'e soramayacağını biliyordu. Her ne oluyorsa, Dick'in arkasından meydana geliyordu. Ki bu, Fitz kendine itiraf etti, Astrid için yeni bir şey olmazdı. Dünyadaki en iyi hanımefendi gibi görünüyordu. Her zaman Dick'e yardım ediyor ve Lucy'nin üzerine titriyordu. Guy, onun bu davranışını yutmayan tek kişiydi. Bir keresinde, o ve Guy, Astrid hakkında konuşuyorlardı. Fitz, yaşına göre harika bir göründüğünü, hâlâ çekici olduğunu belirtmişti. Guy acı bir şekilde, bunun farkında demişti, Babamı sürekli aldatıyor. Bunu duymak Fitz'i afallatmıştı. Bunu ona söyleyecek misin, diye Guy'a sormuştu.

Asla olmaz, demişti Guy, ve senin bir kelime ettiğini duyarsam... Fitz ona sessiz kalacağına dair söz vermişti ve öyle yaptı. Ama şimdi Astrid'in yaptığını hayal etmek onun için güç değildi. Dick bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Polisi aramayı aklına getirdi, ama ne söyleyecekti? Onlara aldığı sesli mesajı dinletebilirdi ama büyük ihtimalle ona ancak gülerlerdi. Cep telefonu için kavga eden iki kadın. Nadiren polislik bir mesele olurdu.

Fitz şüpheye düştü. Bir parçası bunu unutmak istiyordu. Ona müstahaktı. Ama aynı zamanda, riski göze alamazdı. Ya yardımına ihtiyaç duyuyorsa? Morgan ona elini uzatmış olabilirdi. Onu yüzüstü bırakamazdı. Peki, makul düşününce doğrudan yapılacak ilk şey geri aramaktı. Geri ara tuşuna baktı ve bekledi.

Birkaç çalıştan sonra, güçlkle soluyan bir ses cevap verdi.

"Morgan?"

"Hayır," dedi ses. "Kendini iyi hissetmiyor. Uzaniyor."

Fitz tereddüt etti. "Astrid?"

Hattın diğerk ucunda sessizlik oldu. Sonra Astrid temkinle konuştu. "Evet. Kim arıyor?"

"Ben, Fitz."

"A, merhaba Fitz. Seni yarın arayacağını söylemişti, sanırım. Bu gece kendini çok hasta hissediyor. Korkunç bir baş ağrısı var. Ben de tam ayrılmak üzereydim."

"Neredesin?"

"Captain's House'da. Morgan'ın kaldığı yerde. Tam eve dönmek üzereydim. Ona bir çorba aldım, bunu yedi ve uyuyakaldı. Uyanabileceğini düşündüm ama tükenmiş durumda. Bu yüzden ben de gidiyorum. Bence, onu bu gece rahatsız etmemelisin."

"Ah, pekâlâ," dedi Fitz. "Şey, ona aradığımı söyler misin?"

"Söylerim," dedi. "Ona bir not bırakacağım."

"Tamam, teşekkürler," dedi. "Görüşürüz."

Astrid ona cana yakın bir şekilde hoşça kal dedikten sonra telefonu kapattı.

Fitz aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu. Morgan'ın telefonuna Astrid cevap vermişti. Yani, belli ki Morgan buna bakabilecek durumda değildi. Belki hasta olduğu için, belki başka bir sebeple. Astrid konuştuğu sürece, Fitz okyanusun uğultusunu, dalgaların yakınında kıyıya vuruşunu duyabiliyordu. Her neredeyse, orası Captain's House değildi. Konukevi okyanusa yakındı ama ses, dalgaların kıyıya çarpıp kırılma sesiydi. Deniz kenarı. Yani, Astrid yalan söylüyordu.

Fitz, yatak odasına girerken Las Vegas pantolonunu çıkardı. Üzerine bir kot ve bir gömlek geçirdi ve sıcak tutan bir mont kaptı. Sonra telefonunu cebine attı, ve anahtarlarını buldu. Ve sahil yolunda bir yerdelerse, onları bulabileceğini biliyordu.

Morgan bir kez bilincini kaybedince, kalanı kolay olur, diye düşündü Astrid. Astrid ona son güçlü zincir darbesiyle çektiğinde suda ayak seviyesindeydiler. Onu suya bıraktı, gerisini dalgalar halletti. Akıntı henüz yükselmişti ve çekilecekti. Bu geceyi planlamadan önce bunu kontrol etmişti. Akıntı Morgan'ın bedenini sahilden uzağa, karanlık okyanusun içine taşıyacaktı. Ve onu buldukları zaman, oraya nasıl gittiğinin açıklaması olmayacaktı.

Kızın hareketsiz bedenini hafifçe dürttü. Morgan'ın gözkapakları bir an için titredi. Baygınken bile soğuk suyun verdiği şokun farkına olabiliirdi. Astrid suyun onu canlandıracağına dair, anlık bir korku yaşadı. Ama gözleri tekrar kapandı ve Morgan suyun üzerinde ufak ufak kıyıdan uzağa süzölmeye başladı. Astrid onu götürmeye başlayan ilk dalgaları izledi.

Tesadüfen bedeni bulunursa ne söyleyeceğini biliyordu. Veya kanındaki yatıştırıcılar ortaya çıkarsa. Astrid'in sıcak çorbada eritmiş olduğu yatıştırıcılar. Astrid üzgün bir şekilde intiharı öne sürecekti Morgan'ın, onu ziyaret edip çorba götürdüğü zaman çaresizlik, depresyon ve umutsuzluk belirtisi gösterdiğini söyleyecekti .

Astrid huzurla süzölen bedene son bir kez baktı. Morgan'ın beyaz yüzünü hâlâ görebiliyordu, geri kalanı koyu renkti. Buz gibi su, giysilerini hatta saçlarını koyulaştırmıştı. Morgan artık Claire'in adına daha fazla taşı oynatamayacak ve aile sırlarını açığa çıkaramayacaktı. Ve onun ölüümü, savunacak kimsesi kalmayan Claire'in canını çok acıtacaktı. O akşamüzeri olanı -Fitz'in ona Guy'ın bir tecavüzcü olup olmadığını sormasını- hatırlayınca ürperdi. Yıllar boyunca Lucy bu mühim sırrı Astrid için saklamıştı, ve şimdi Morgan yüzünden ağızdan ağza dolaşıyordu. Bu yalanın asla ifşa edilmeyeceğinden emin olmak zorundaydı.

Dalgaların, suyun içine taşıdığı Morgan'ı izlerken bir an, Astrid kendini de içine bırakmak için suda yürümeye kalktı. Bu, planının nasıl korkunç bir şekilde ters teptiğini hatırlayınca, işkence çektiği ilk sefer değildi. Bebeğinin öldürüldüğünü anlayınca, Guy'ın Claire'i suçlamasını istemişti. Bunu planladığı tüm zaman boyunca, Guy'ın karısını hapse yollayacağını ve sonsuza kadar kendisine döneceğini hayal etmişti. Onun yerine, çocuklarını ölmüş bulmak Guy ve Claire'i fiziksel bir çekişmeye sürüklemiş ve Guy beklenmedik bir şekilde düşmüş, kafasını çarpmış ve ölmüştü. Astrid'in sonsuz gözyaşları bu düşünceyle göz kapaklarından daha çok sızıyordu. Guy. Sonsuza dek gitti. Yaşamını hâlâ onsuz hayal edemiyordu. Buna dayanamıyordu.

Bir şekilde, elbette kötü bir talihlerinin olduğunu biliyordu. Önceden, genç adamın Dick'i öldürecek birini kiralamak için ona yalvardığı bir zaman olmuştu, böylece her zaman birlikte olabilirlerdi. Astrid, her zaman mertçe buna karşı oldu. Ona yalvardığı zamanlarda bile, direndi, genç adamı yatıştırdı. Arzularını ateşleyen, durumun imkansızlığıydı. Bunu ondan daha iyi biliyordu. Engellenme olmadan, bu sıradanlaşmayla sonuçlanabilirdi. Buna dayanamazdı. Bu şekilde Guy'ı kaybederdi, bunu biliyordu.

Ve sonra Claire'le tanıştı. Alkolizmle savaşıyor gruba yeni katılmış bir alkolik gibi, Guy ona yeni bir yaşam tarzı bulduğunu söylemişti. İsteddiği bir yaşam. İlişkilerini sonsuza dek bitirdiğini söylemişti. Onun bocalamasın, geri dönmelerini bekledi. Ama bir yıl geçti, bir bebek doğdu ve adam hâlâ olduğu yerdeydi. Kendini Claire'e adadığına dair ısrar ediyordu. Bebek geldikten sonra Claire'in yaşadığı depresyon bir hediye gibi kucağına düşmüştü. Astrid planını kurmuştu, ama yanlış hesap yapmıştı ve şimdi hayatında yaşamaya degecek pek bir şey yoktu. Kendine, Claire'in

hapse yollandığını görmek için yaşamak zorunda olduğunu hatırlattı. Claire'in herkese Guy'ın onu ne kadar sevdiğiyile böbürlenmesini duyuşunu.

Astrid daha fazla oyalanmayı göze alamadı. Ayakkabıları, çorapları ve pantolonu dizlerine kadar ıslanmıştı. Arabasına gidip, üzerini yanına almış olduğu kuru giysilerle değiştirmek zorundaydı. Değiştir ve sonra hızla uzaklaş. Morgan'ın karanlık ufka doğru süzülen görüntüsünden uzaklaşmadan hemen önce, cebinden Morgan'ın telefonunu çıkardı ve buna baktı. Acaba intihar etme isteği olanlar, ölüme giderken telefonları yanına alırlar mıydı? Bunu iyice düşünerek duraksadı, sonra büyük ihtimal basitçe, alışkanlıktan alacaklarına karar verdi. Buna karar veren Astrid telefonu suya, mümkün olduğu kadar uzağa tüm gücüyle fırlattı.

Sonra döndü ve ağır adımlarla arabasına ve onu bekleyen kuru giysilere doğru geri yürüdü. Sahilden yukarı tırmanırken her adımda, su ve kumla yüklenen pantolonu daha ağırlaştı. Okyanus tarafından temizlenen eli tekrar kanamaya başladı. Arabaya arkadan yaklaştı ve bagajı açtı. Arabanın arkasını alt üst etti ve beraberinde getirdi kuru pantolonla ayakkabıları çıkardı. Kapağı kapattı ve ona gözünü dikmiş Fitz'in amansız bakışıyla karşılaştı.

Soluk soluğa "Fitz," diye haykırdı, boş yere normal görünmeye çabaladı.

"Morgan nerede?" dedi.

"Herhalde, Captain's House'dadır," dedi. "Oraya bak-tın mı? Ben de yürüyüşe çıkmıştım."

"Tek başına mı?"

"Şey, evet, tabii ki tek başıma."

"Bu ne için?" Morgan'ın boynundan çıkarıp ve dalgınlıkla eline dolamış olduğu şok zincirini işaret etti.

"Ne? Ah, bunu sahilde buldum."

“Elin kanıyor,” dedi.

“Öyle mi?”

“Sahile geri iniyoruz.”

Astrid itiraz etti. “Ben eve gitmeyi düşünüyorum.”

Fitz onu kolunun üst kısmından tuttu. “Hayır. Benimle gelmen gerek.”

Astrid kendininkine yakın genç bedeninin şokunu yaşadı. Diri vücudun yarattığı sarhoşluktan şımarmıştı ve bir an için... Bu düşünceyi hemen silkeledi. Bu, Guy değildi. Burada sahip olmanın zevki yoktu. Kurnazca, “Gelmemeyi tercih ederim,” dedi. “Gerçekten Fitz. Beni gafil avladın.”

Fitz’in cevabı kibar olmadı. “Sahile iniyoruz ve bakıyoruz,” dedi tehditkar bir tonda. Razi olmasını beklemeden onu ileri itekledi ve kumullardan aşağı ve kumsalın diğer yanına yürüdüler.

Fitz, “Morgan,” diye seslendi. Yanıt yoktu.

Onu acıyarak izleyen Astrid’e göz gezdirdi. “Ne?”

“Morgan?” Başını olumsuz anlamda salladı. “O sana göre değil. Daha iyisini hak ediyorsun.”

“Nerde o?” diye belirtti.

Adeta istem dışı, Astrid’in bakışları denize kaydı. Fitz kadının baktığı yere dönünce, soğuk bir şeyin kalbini sıkıştırdığını hissetti. Ay ışığının toplandığı bir daire gibi soğuk yüzünü gördü, dalgalar tarafından sürükleniyordu.

Otuz Üç

Morgan, kutup ayıları arasında bir prenses olarak yaşadığı Antarktika'da bir buzulun içinde yatıyordu. Burası aydınlık, beyaz bir dünyaydı, güneş ışınları o kadar parlaktı ki gözlerini açmaya zor dayanırdın. Etrafını tamamen görebilmesine ve konuşulan her şeyi duyabilmesine rağmen uykudaydı. Kutup ayıları konuşuyordu, çok kısa bir süre sonra bir ziyaretçileri olacağını söylüyorlardı. Ziyaretçilerin kim olabileceğini söylememelerine karşın, Morgan bir şekilde biliyordu, ve heyecanı olağanüstüydü. Bu kişiler, ailesi olacaktı ve onlarla karşılaşmak için uyanması gerektiğini biliyordu. Uyanmak zor olsa bile. Ağır ve yüklü hissetti. Kraliyet giysileri deniz yosunu kadar koyu renkteydi ve onu buzula bağlı tutuyorlar gibiydi. Ayağa kalkmalı ve onları görmek için hazırlanmalıydı. Evini bu en harikalarde ziyaretçiler için hazırlamalıydı. Ama onlara ne ikram edecekti? Bu soğuk, boş yerde ne yiyecek bulabilirdi ki? Onlara ne sunabileceğini bulmaya çalışarak beynini zorluyordu ki aniden seslerini duydu.

“Morgan, Morgan.” Ses uzaktan geliyordu ve bir şey ona sese aldırmamasını söylüyordu. Dinlememesini. Rüyasında gözlerini açtı ve annesinin ve babasının yüzünü gördü, onları saran ışıqla birlikte şefkatli gözlerini. Ama konuşmuyorlardı. Adını söylemiyorlardı.

Morgan gözlerini açtı ve karanlık haricinde bir şey görmedi, ve onu kuşatan, soğukluğuyla parçalayan suyu hissetti. Ayağını, uzuvlarını hissedemiyordu. Kalbi korkudan durdu. Sonra tekrar atmaya başladı.

“Morgan.”

Bu bir feryattı. Burada biri vardı. Gözlerini kıyıya doğru çevirdi. Fitz. Etrafındaki suları aşarak geliyordu. Köpük çevresini sarıyordu, bunu bir yana itiyordu, suyu bir yana itiyordu, her şeyi yana itiyor ve gözleriyle ondan dayanmasını istiyordu.

“Yapma,” demek istedi ama dudakları kıpırdayamayacak kadar uyuştu. Onun suyu dalgalandırışını izlerken kendinden ayrık hissetti, sanki başka birine ulaşmaya çalışır gibiydi. Kendisi zaten uzaklardaydı, eve gidiyordu.

Onun azalan iradesini sezebiliyormuş gibi haykırdı. “Morgan, gitme. Beni bekle.” Morgan bunun ne anlama geldiğini merak etti ama ona soramazdı, yüzü donmuş, katılaşmıştı. Etrafındaki dalgalar adamın göğsüne çarpıyor, havaya sığıyordu. Püsküren su, Morgan’ın yüzüne isabet eden çelik taneleri gibi düştü. Adam, uzun bir süre uzakta gibiydi ve birden yanındaydı. Montunun sıırıslık bir kolunu kavradı ve diğer kolunu etrafına dolayabilene kadar çekti. Sonra onu göğsüne kapadı. Morgan onun ısını, sıcaklığını hissetti. Hayatı hissetti.

“Benimle kal, bebeğim,” dedi. Onu tutarak kıyıya doğru gitmeye başladı. Her adım işkence ediciydi. Elleri, ve uzuvları suda parçalara ayrılacak ve sürüklenecek gibi hissetti. Adam güçlkle soluyordu ve Morgan onun kalp atı-

şını ceketinin üzerinden hissedebiliyordu. “Uyanık kal,” dedi. “Seni getiriyorum.”

Onunla konuşmaya çalıştı ama dudakları kımıldamadı. Kalbinden, buraya nasıl geldin, diye sordu. Beni nasıl buldun? Hayatın onu terk mi ediyor yoksa ona geri mi dönüyor olduğundan emin değildi. Ona söylemek zorunda olduğu bir tek şey vardı. Mavi dudaklarını kımıldamaları için zorladı ve yüzünden düşerek ayrılıyorlar gibi hissetti. “Astrid.”

“Ne dedin, bebeğim?” diye sordu. “Seni duymadım. Astrid mi dedin?” Kulağını ağzının yakınına koydu.

“Beni zehirledi,” diye fısıldadı.

Fitz başını arkaya attı. Yıldızlara doğru, “Aşağılık sürük,” diye bağırdı. Öfkesi ona fazladan güç vermiş gibiydi. Onu daha yakına çekti ve dalgaları bir gemi pruvası gibi yarmaya başladı. Uzaktan siren seslerini duydu ve Morgan’ı suda gördüğü an ambulansı aramayı akıl etmiş olduğu için Tanrı’ya şükretti. Astrid onu durdurmaya kalkmamıştı. Hemen tüymüşü. Karanlık sahili Astrid’i görmek için taradı ama gitmişti. Görünürde kimse veya hiçbir şey yoktu, kumulların arkasında az önce beliren, yanıp sönen kırmızı ışıklar dışında.

“Ambulans burada. Neredeyse kıyıya çıktık. Uykuya dalma,” diye onu uyardı. “Benimle kal.”

Lucy, iki tasmayı elinin etrafına bağladı ve köpeklerin onu kaldırımında sürüklemeklerine müsaade etti. Bazen, tekerlekli paten giyse ve köpekler onu çekse nasıl olurdu diye, merak ederdi. Bu fikre ısınmaya başladığı an, onların etrafında döneceğini veya birbirlerine dolanacaklarını kendine hatırlattı, ve bunun sonu böyle olurdu.

Lucy, babası düşüncelerini duyabilseydi ne söyleyeceğini biliyordu. Dikkatli ol. Sen güçsüzsün. Düşersin.

Eve kısa bir bakış attı ve ön pencerenin çerçevesinin içinde kalan Julio'yu gördü, bu onu gülümsetti. Babası öyle sanıyordu. Ne kadar cesur olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Ama yakında öğrenecekti. Lucy, Julio'ya el salladı ve adam ona bir baş selamı vererek geri gülümsedi. Ama perdeler için korniş takmakla meşgul olduğundan el sallayamadı. Evin, perdeler olmadan düzgün görünmediğini söylemişti ve bunları almak için alışverişe çıkmaları gerekmişti. O böyle biriydi. Yanlış bir şey varsa düzeltirdi. Tıpkı, Astrid gibi, sadece erkek hali. Bu ev için babasına minnettar olması gerektiğini biliyordu ama aslında burası yok saydığı veya unuttuğu tüm günlük işleriyle birlikte onun için bir yük olmuştu. Ama artık öyle değildi. Julio'dan beri öyle değildi.

“Lucy...”

Lucy karanlıktan gelen yumuşak sesle zıpladı. Etrafına bakındı.

“Buradayım, arabanın içinde.”

Lucy bakmak için döndü. Sokağa park etmiş olan üvey annesinin arabasını fark etmemişti. Ama buradaydı, pencere açıktı, Astrid direksiyon başındaydı. Lucy karşıya geçti ve üvey annesi ile konuşmak için eğildi. Köpekler yürüyüşlerinin yarıda kesilmesinin hoşnutsuzluğuyla havlıyorlardı. “Astrid,” dedi. “Seni gördüğüme sevindim.”

Astrid'in yüzü tuhaf görünüyordu- bakışları vahşi ve kasvetliydi. “Seninle konuşmam lazım,” dedi. “Bir fikrim var.”

Lucy, “Benim de,” diye haykırdı. “Sana anlatmak istiyorum. Neden içeri gelmiyorsun?”

Sabırsızca, “Hayır, beni dinle,” dedi. “Bunun hakkında düşünüyordum ve yapılacak tek bir şey var. Gidip Julio'yu

al ve eşyalarınızı bir çantaya tıkıştır. Hemen Meksika'ya doğru yola çıkıyoruz. Bu gece."

Lucy'nin yüzü buruştu. "Yo, hayır. Yapamayız.... Julio perdeler için korniş asıyor."

"Korniş mi?" Astrid ciyakladı. "Şehirden ayrılırken kornişlere ihtiyacın yok. Haydi. Acele et. Para getirdim. Çok para."

Lucy kaşlarını çatı. "Astrid, yapamam."

"Yapmak zorundasın," dedi. "Dick öğrendiğinde, ne yapacak biliyor musun? Bu geçici vizelerin ne olduğunu anlamıyor musun? Julio'yu kovarsa ve bunu yapacağını biliyorsun, onu doğrudan havaalanına götürecek ve o Meksika uçağına binmeden oradan ayrılmayacak. Sen olmadan. Onu bir daha asla göremeyeceksin..."

Lucy başını iki yana salladı. "Gitmek istesem bile köpeklerimi bırakamam. Bu gün daha evvel buradan ayrıldığında bunu düşünüyordum. Eğer babamdan gerçeği saklamak köpeklerimi bırakmam anlamına geliyorsa... Şey, onları bırakmam. Yapamam. Hiçbir şey için olmaz."

Astrid'in gümüşü gözleri büyümüş ve çıldırmış gibi bakıyorlardı. "Köpekleri de yanımıza alırız. Bir şekilde halledebiliriz. Ama acele etmek zorundasın."

Yavaşça, "Bunu yapamam," dedi. "Hem artık evliyiz, Julio burada kalabilir, değil mi?"

"Bu şekilde yürümüyor," diye çıkıştı. "Lucy, ahmaklık ediyorsun."

Lucy köpeklerin tasmalarını göğsüne yakın tutarak doğruldu. "Bana bunu söyleme," diye karşı çıktı. "Bu doğru değil." Astrid'in arabasından uzaklaşırken, Astrid sürücü koltuğundan fırladı, kapıyı çarptı ve onun arkasından gitti.

"Bunu kastetmedim, Lucy," dedi. "Bağışla beni. Lütfen."

Lucy ön verandanın basamaklarında durdu ve ona ke-

derli bir şekilde baktı. “Herkesin içinden bir senin asla bu şekilde konuşmayacağını düşünmüştüm.”

Yalvarır tonda, “Hayatım, özür dilerim,” dedi.

“Her zaman Guy’a bana karşı acımasız olmamasını söyledin. Ama o anda zalim olan sendin.” Lucy onu suçladı.

Astrid uzun ince ellerini uzattı ve birbirine bastırdı, neredeyse dua eder gibiydi. “Üzgünüm,” dedi. “Lucy, bunu sadece senin için yapmak istiyorum. Sen ve Julio’nun uzaklaşmasına yardım etmek için, böylece birlikte olabilirsiniz. Sana yardım edebilirim.”

Lucy’nin bakışı yumuşadı ve başını salladı. “Biliyorum. Her zaman benimle ilgilendin. Ama bugün sen gittikten sonra düşünmeye başladım. Buradan gitmeyi pek istemiyorum. Şimdi Julio’yu bulmuşken değil. Burası benim evim. Bulaşıkları yıkayan bir Meksikalıyla evlenmiş olmam babamı utandırır, çok yazık. Demek istediğim Guy, Bay Mükemmel’di ve Bayan Mükemmel ile evlendi. Ve neler olduğuna bak.”

Astrid ona çaresizce baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Azimle, “Diyorum ki,” dedi, “Yapmam gereken şey babama gerçeği anlatmak. Her zaman onu, seni ve beni korumaya çalıştık. Ama belki de babama bu şeyleri söylesek daha iyi olurdu.”

“Hayır, Lucy, yapamazsın.” Astrid bitkin bir şekilde konuştu.

“Evet, yapabilirim. Ve yapacağım. Ona her şeyi anlatacağım.” Lucy ön pencereye kısa bir bakış attı, diğer taraftaki Julio onun bakışını sezmiş benziyordu. Tabure merdivenin üzerinden eğildi ve artık yerlerinde olan kornişleri işaret ederek ona el salladı. Lucy de karşılık verdi ve ona eliyle memnun olduğunu gösteren bir işaret yaptı. Sonra gururla Astrid’e baktı.

"Aslında, bunu çoktan yaptım," dedi.

Astrid'in gözlerinden yaşlar boşandı. "Hayır, hayır," dedi. "Yapmadım."

"Onu aradım ve ona anlatacak önemli bir şeyim olduğunu söyledim," dedi inatla. "Buraya gelmesini söyledim. Bana neden anlatmam gerektiğine dair iyi bir sebep söyle."

Astrid duraksadı, sonra Lucy'nin durduğu yere tırmandı. Bir dakika boyuca onu hüzünlü bir bakışla inceledi. Sonra ona şefkatle sarıldı. "Haklısın hayatım. Bana kulak asma," dedi. "Ben her şeyi yanlış yaptım."

Lucy şaşkın görünüyordu. "Sen mi? Ah, Tanrı aşkına. Sen tanıdığım en iyi insansın."

Astrid elinin arkasıyla gözyaşlarını sildi. "Hayır değilim. Anladığında... benden nefret edeceksin."

"Bu delilik," dedi. "Senden asla..."

"Artık gitmeliyim."

"Hayır Astrid, bekle. Babam yolda. Az sonra burada olur."

"Üzgünüm. Gitmem gerek," dedi. "Hemen şimdi."

"Ona anlatırken burada olmak istemez misin?" diye sordu. "Biraz moral desteği için? Bu işime yarayabilir."

Astrid bir elini ağzına götürdü ve başını iki yana salladı. "Yapamam. Dinle. Buraya geldiğinde, ona de ki..."

Veranda lambasının arkasından gelen bir ses, "Bana ne söylesin?" dedi.

Lucy, "Baba, tam vaktinde geldin," dedi.

Astrid kocasının yüzüne bakmak için döndü, yüzü aydınlık, dudakları bir yalan için hazır. "Dick, seni gördüğüme çok sevindim. Ben de eve dönmek üzereydin."

Dick karanlıktan çıkarak onlara doğru adımladı, iki yanında eşlik eden polisler vardı. Normalde bronz olan yüzü kül gibiydi ve kum rengi sörfçü saçları veranda ışığını al-

tında gri renkte parlıyordu. Karısının gözlerinin içine sert ve kararlı bir şekilde baktı. “Sahiden mi?” dedi. “Buradan uzaklaşmaya çalışacağını düşünmüştüm. Belki de ülkeden sıvışacağını.”

Gözleri korku dolu, “Bunu neden yapayım?” diye fısıldadı.

Lucy şaşkınlıkla bakışlarını babasından, üvey annesine çevirdi. “Nasıl bilir? Astrid, ona anlattın mı?” Akli karışmıştı.

“Bu sizin karınız mı, efendim?” Polislerden biri sordu.

“Evet, öyle.”

Bir kelepçe taşıyan polis Astrid’e yaklaştı ve ellerine uzandı. “Astrid Bolton. Drew Richard Bolton’u öldürmekten ve Morgan Adair’i öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz.” Yasal haklarını sıralamaya başladı.

Lucy’nin gözleri büyüdü. “Drew mu? Durun! Bu doğru değil...”

Polis, “Avukat tutma hakkınız var,” dedi.

Astrid üzgün bir şekilde Lucy’ye baktı ve polise direnmedi. “Üzgünüm, hayatım,” dedi.

Dick karısına baktı, ama kafasını sallayarak kızına konuştu.

“Onu dinleme, Lucy,” dedi. “Bize söylemiş olduğu her kelime yalandı.”

Otuz Dört

“Bir defasında, ‘İngiltere’deki en mutlu bekar kadın benim,’ diye yazmış,” dedi Morgan.

“Evlenmeyi hiç istememiş mi?”

“Babası onu anlaşılmalı bir evliliğe zorlamak istemiş, ama Harriet’in bunda hiç gönlü yokmuş. Okumak, yazmak ve düşünmek istemiş.”

“Bu o günlerde epey cesaret isterdi.”

“Ve,” Morgan devam etti, “tat veya koku alma duyusu hiç olmayan birinden bahsediyoruz, üstelik sağırmış. Ve Charles Darwin onun hakkında, ‘Ne kadar çirkin olduğunu keşfedince hayret ettim,’ demiş.”

“Ah.”

“Biliyorum.”

“Kadın hakkında, onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi Claire.

Morgan durdu ve Windermere Gölünün yüzeyinden karşıya, hafifçe ağaçlandırılmış kıyıya ve arkasındaki dağların ağaçsız yamaçlarına baktı. “Burada olmak, yaşadığı evi ve çok sevdiği kırsal bölgeyi görmek harika, gerçekten onu

tanıyor gibi hissediyorum. Bu yapbozun son parçası gibi. Birçok bölgede yaşamış. Pek çok defa seyahat etmiş. Ama bu yer gönlüne en yakın yuvası olmuş.”

Claire ona yaklaştı. “Şey, Cumbria’da iki hafta geçirdikten sonra, o benim de eski bir arkadaşım gibi hissediyorum. Ve bu yeri neden sevdiğini kesinlikle görebiliyorum. Kim sevmezdi ki? Burası çok güzel. Neden seninle gelmemi kabul ettiğini bilmiyorum. Her şeye rağmen buraya gelmekte altı ay gecikmiş olman benim hatam. Ama minnettarım.”

Morgan gülümsedi. “Sadece gitmek zorunda olmamanı dilerdim. Eski seyahat günlerimiz gibi oldu. Ve beklemeye değerdi.”

“Şey, gene de üzgünüm.”

İki arkadaş, kayalık bir burna ve durgun bir gölcüğe dökülen küçük bir şelaleyi görmek için ağaçlık bir kubbenin altından geçerek yürümeye devam ettiler. Yürüdükçe, etrafındaki manzara Morgan’a keyif verdi. Ama düşünceleri son altı ayın acı görüntüleriyle kaynıyordu. Hipoterma ve ilaç zehirlenmesinden kurtulması. Claire’in en sonunda sağlığına kavuşması. Astrid’in, Kimba Summers cinayeti dahil işlediği suçları metanetli kocası ve onun önündeki sırada ağlayan üvey kızı ve eşi Julio’nun önünde itiraf ettiği mahkeme günü. Astrid ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Artık narin ve üç çocuk annesi olan Noreen Quick, Claire’in alehindeki tüm suçlamaların düştüğünü duymalarında etkili olmuştu.

Claire, “Burası dünyanın en güzel kısımlarından biri,” dedi.

Morgan irkilerek dalgınlığını üzerinden attı. “Evet, öyle,” dedi.

“Ne düşünüyordun?”

Morgan iç çekti. “Bu son altı ayı.” Arkadaşına göz ucuyla baktı.

Claire başını salladı. "Hiç aklımdan çıkmıyor."

"Sen hiç...." Morgan duraksadı.

"Hiç ne?"

"Hiç suçlu olmadığın halde neden itiraf ettiğini merak ettin mi? Sana acı verici olayları hatırlatmak istemem, şimdi bile bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Sen mi zorlanıyorsun?" Claire kısa, acı bir kahkaha attı. Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunun hakkında çok sık düşündüm. Drew'u bulduktan sonra tüm düşünebildiğim..." Yeniden konuşabilecek duruma gelene kadar dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım, beynimin bir kısmı cezalandırılmak istedi.... Hatta ölmek. Sanırım yeterince iyi ifade edemiyorum."

"Sanırım."

"Bebeğimi nasıl koruyamadığımı düşündükçe çok üzgün, çok.... korkmuş hissettiğimi hatırlıyorum."

"Bu ve polisin, Guy'ın seni suçlamasıyla ilgili yalanları..."

"Bilmiyorum," dedi. "Asla bilemeyeceğim. Cezalandırılmak istememe gerek yoktu, zaten kesinlikle öyle oldu. Hiçbir şeyim kalmadı. O hayata dair."

"Biliyorum," dedi. Bir süre sessizce yürüdüler, bahar çiçeklerinin çarpıcı kokusu burunlarını gıdıklarken karanlık düşünceleri bağdaşıyordu.

"Tepedeki küçük kiliseye bak." Morgan yolun öbür tarafında tek başına duran taş şapeli işaret etti. "Viktorya döneminden kalma."

Claire, "Gidip bakalım," dedi.

Göl kıyısından uzaklaştılar, kiliseye giden dar yoldan geçtiler. Hepsi nisan güneşiyle serpilmeye başlayan, kırılmış şimşir ağaçları ve porsuk ağaçlarından oluşan çitler, orman gülleri ve gül ağaççıkları arasında kilise mücevher gibi oturtulmuştu. Yoldan ayrılarak kiliseye çıktılar ve içe-

ri baktılar. Mükemmel biçimde muhafaza edilmişti ama şu an için boştu. Kilisenin yanında etrafı çevrili bir mezarlık vardı.

“Harriet Martineau’nun gömüldüğü yer burası mı?”

“Hayır, sonunda ailesiyle birlikte Birmingham’da, onların arazisine gömüldü.”

Claire çitin kapısını açtı ve bir mezar taşından diğerine bakarak içeri girdi. Morgan mezarların arasında dolaşan arkadaşını izlerken kalbinin sinyal veren gümbürtüsünü hissetti. Bir taşın başında durdu ve dokunmak için uzanarak yanına çöktü.

Morgan, endişeyle, “Claire,” dedi.

“Bunlar çok aşınmış, okuyamıyorsun bile.”

“Hey, bir yemek arası verebilirim. Ambleside’a geri dönmeye hazır mısın?”

Claire kafasını kaldırarak ona baktı, gözleri sulanmış gibiydi. Hemen başıyla onayladı ve ellerini birbirine sürterek ayağa kalktı.

Bu kez, uzun kır çiçeklerinden oluşan çitin bir gizli bahçe havası verdiği yol boyunca yürüdüler. Yan yana yürüyorlardı ama yaklaşan bir arabanın sesini duyunca tek sıra halinde çiçekler dayandılar.

Yol, taş yüzeyinin zaman içinde aynı kaldığı ve her kapı girişi ve pencerede renkli çiçeklerin olduğu dağlık bir kasabaya çıkıyordu. Bir noktada başını kaldırınca yan sokaktaki bir binaya dalan uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir adamın sırtını gördü ve ona Fitz’i hatırlattı. Düşünce gücü, dedi kendine. Tahmin ettiği gibi, onunla ilgili her şeyi özlemişti, oysa ki İngiltere’ye onunla beraber gelip gelemeyeceğini sorduğunda, genç kadın ona bahaneler sıralamıştı. Dürüstçe, Claire’in onunla geldiğini söylemişti. Gerçi Claire altı haftanın ikisinde kalacaktı. Neden böyle yapmış olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bir sebepten, mesafe koymak istemişti.

İki kadın pencerelere bakarak sokak boyunca gezindiler. Sonunda ortak kararlar girip, pencere kenarına oturdukları yerel bara gelene karar. Mekanın sahibi siparişleri almak için yanlarına geldi, ve sonra dışarıdaki hasır sepetli alışverişçileri ve bisikletle geçen insanları seyrettiler.

Morgan içini çekerek, "Zamanın değıştirmediği yaşam," dedi. "Bunun doğru olmadığını biliyorum ama bu şekilde görünüyor."

Claire, "Aldatıcı," dedi.

Morgan başını salladı.

"Kilise mezarlığında, benim için tekrar endişelendiğini söyleyebilirdim."

"Alışkanlık."

"Benim için endişelenmeni istemiyorum," dedi. "İyileşiyorum. Morgan, gerçekten iyileşiyorum. Epey dibe çökmüştüm ama iyi olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah, elbette," dedi hemen.

"Bunu sadece söylüyor değilim," dedi. "Eğer, ne olursa olsun yanında sana destek olacak tek kişi bile varsa, hayatın yaşamaya değer, ben bunu keşfettim."

"Katılıyorum."

"Sen o tek kişisin," dedi Claire.

Morgan, arkadaşının minnetini anladı. Bunu takdir etti. Ama bu konunun üzerinde durmak istemiyordu. Bunu kendi için yaptığını biliyordu, çünkü Claire onun hem en yakın arkadaşı hem de ailesiydi. "Sandy'yi de unutma."

Claire gülümsedi ve tekrar candan dışarı baktı.

Şakacı bir şekilde "Siz ikinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

Claire omuz silkti. Kaçamak cevap verdi. "Eski işimi geri almış olmak güzel."

"Onun bu sadakatinin bir değeri var."

"Çok değeri var," Claire hemfikir di.

"Ve senin için gerçekten sevimli bir kızı bir kenara attı," Morgan ona hatırlattı. "Bu ona üstü açılır bir Mercedes'e mal oldu."

Gülümseyerek, "Biliyorum," dedi. "Ancak, onu tam olarak anlamıyorum. Ona karşı çok katı yürekliydim."

"Biz bunun hakkında konuştuk," dedi. O ve Sandy Raymond, son altı ayda yakınlaşmışlardı. Başta adamın niyetine dair çok kuşkucuydu, ama zamanla Sandy'nin, dağınık görünüşü ve incelik yoksunluğuna rağmen, tanıdığı en kendinden emin ve azimli insan olduğunu anlamıştı. Bir defasında, onu Drew'un vaftiz töreninde kilise balkonunda saklanırken gördüğünü söylemişti. Sandy bunu inkâr etmedi. "Claire'i orada, bebeğiyle görürsem, belki onu sonsuza dek kaybettiğimi kabul etmek zorunda kalırım, diye düşündüm. İşe yaramadı." Zamanla, Claire'in onu yeniden seveceğinden eminim. Morgan, bazen haklı olabileceğini düşünüyordu. "O, bu şekilde görmüyor," dedi.

Claire, "Biliyorum," dedi. "Bunu konuşmak için çok erken."

"Tabii ki, öyle."

"Peki, ya sen?"

Morgan sıkıntılı bir şekilde omuz silkti. "Beni bilirsin," dedi. "Önce olumlu düşünürüm, ve ardından... bilmiyorum. Şüphe etmeye başlarım."

"Fitz sana sırlısıklam âşık, Morgan."

"Bir aranın iyi gelebileceğini düşündüm. İkimize de düşünmek için zaman vereceğini."

"Ne hakkında düşünmek? Birbirinizi seviyorsunuz."

Morgan kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Bu... muhteşemdi. Ama aşk hiçbir şeyin garantisi değil."

Claire ona dikkatle baktı. "Ben ve Guy'ı mı düşünüyorsun?"

Morgan iç geçirdi. "Kabul etmelisin. Bu insanı şüpheyeye düşürüyor."

Claire başını olumsuz anlamda salladı. "Doğrusu, ben onunla evlendiğime pişman değilim."

"Değil misin?" dedi Morgan. "Tüm katlandıklarından sonra..."

"Korkunçtu," Claire bunu kabul etti.

"Az kalsın bundan sağ çıkamıyordun." Morgan ona hatırlattı.

Claire başını salladı. "Evet. Biliyorum. Ama Harriet Martineau evlilik hakkında ne düşündürse düşünsün, bir gün bunu yeniden göze alacak cesaretimin olmasını umuyorum. Ve fırsatım."

"Sahi mi?"

Claire başıyla onayladı. "Bir gün."

Mekan sahibi masaya geldi ve bira bardaklarını koydu.

Claire kendininkini Morgan'a doru kaldırdı ve Morgan bardağını alarak Claire'inkiyle tokuşturdu. "Risk almaya, o halde," dedi. Birbirlerine gülümsediler ve içtiler.

"Ve hanımlar, bunları bitirdiğiniz zaman, hemen şu köşedeki bey size birer tane daha ısmarlamak istiyor."

Morgan, hunch over a ploughman's lunch tozlu bir işçi görmeyi bekleyerek iskemlesinde döndü. Orada, barın karanlık köşesinde, Fitz dirseklerini dayanmış, yüzünde bir gülümsemeyle duruyordu. Bakışları karşılaştınca, kadehini ona kaldırdı, ve gözleri neşeliydi.

"Bu Fitz," Claire haykırdı.

Morgan arkasını döndü ve gözlerini kısarak ona baktı. Kalbi gümbürdüyordu. "Bunu biliyordun," diye arkadaşın suçladı.

Claire gülümsedi. "Bu konuda birşeyler biliyor olabilirim."

Morgan başını iki yana salladı. "Nasil yapabildin?"

“Çok kararlıydı. Ve ona borçluydum,” dedi.

Hayır, diye düşündü Morgan. Bu doğru değil. Onu buraya davet etmedim. Yapmam gereken bir iş var. Tez araştırmam. Bu iyi bir fikir değil.

“Usulüne uygun bir İngiliz düğünü istediğine dair bir-şey söyledi.”

Morgan dehşet içinde arkadaşına baktı. “‘Kahvaltı’ demiş olmalı. Usulüne uygun bir İngiliz kahvaltısı.”

“‘Düğün’ dediğinden oldukça eminim. Yerinde olsam, bunu değerlendirirdim.”

Morgan Fitz’e tekrar baktı, ve gülümsemesini durduramadı. Burada ne arıyorsun, diye sormak istedi. Adam bakışına cesurca karşılık verdi ve gözlerindeki cevap Harriet Martineau’nun yüzünün kızarmasına sebep olurdu. Morgan ona kızgın bakmaya çalıştı ama, bu lüzumsuzdu. Bar taburesinden kalkıp, ona doğru yürümeye başlayınca, Morgan bir an için ayak direyerek onu bir sonraki uçakla eve yollamazsa, onu durdurmanın imkanı olmayacağını düşündü. Adam bölge papazını ayarlayacak ve ona karısı olarak seslenecekti. Ve bir daha asla hayatının tüm kontrolü kendi elinde olmayacaktı. Birlikte bilinmeyene doğru yola çıkacaklardı. Kalbi insafsızca tepki veriyor, mutluluktan takla atıyordu. Morgan bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kararını verdi ve onunla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı.

Kaleme aldığı hipnotize edici karanlık hikâyeleri, yazara uluslararası bir başarı kazandırmıştır. Not Guilty, Suspicious Origin, The Girl Next Door, Married to a Stranger ve Stolen in the Night, MacDonald'ın liste başında yer alan diğer eserleridir. Yazar kocası ve kızıyla birlikte New Jersey'de yaşamaktadır.